

Wimpy Kid

SAFTİRİK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

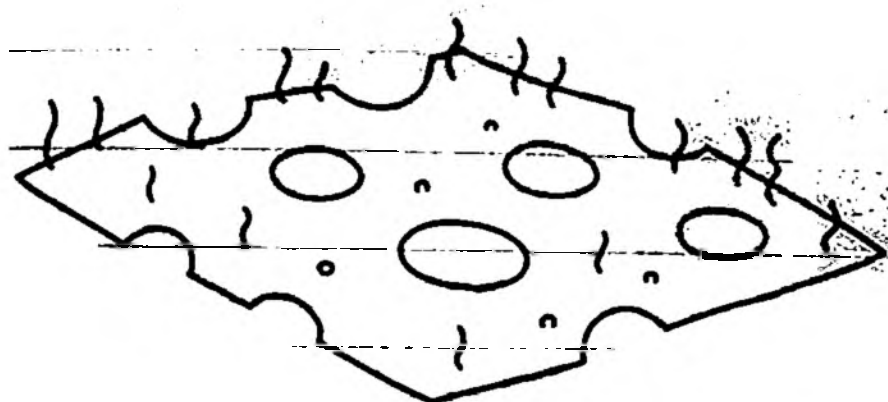

bu benim!

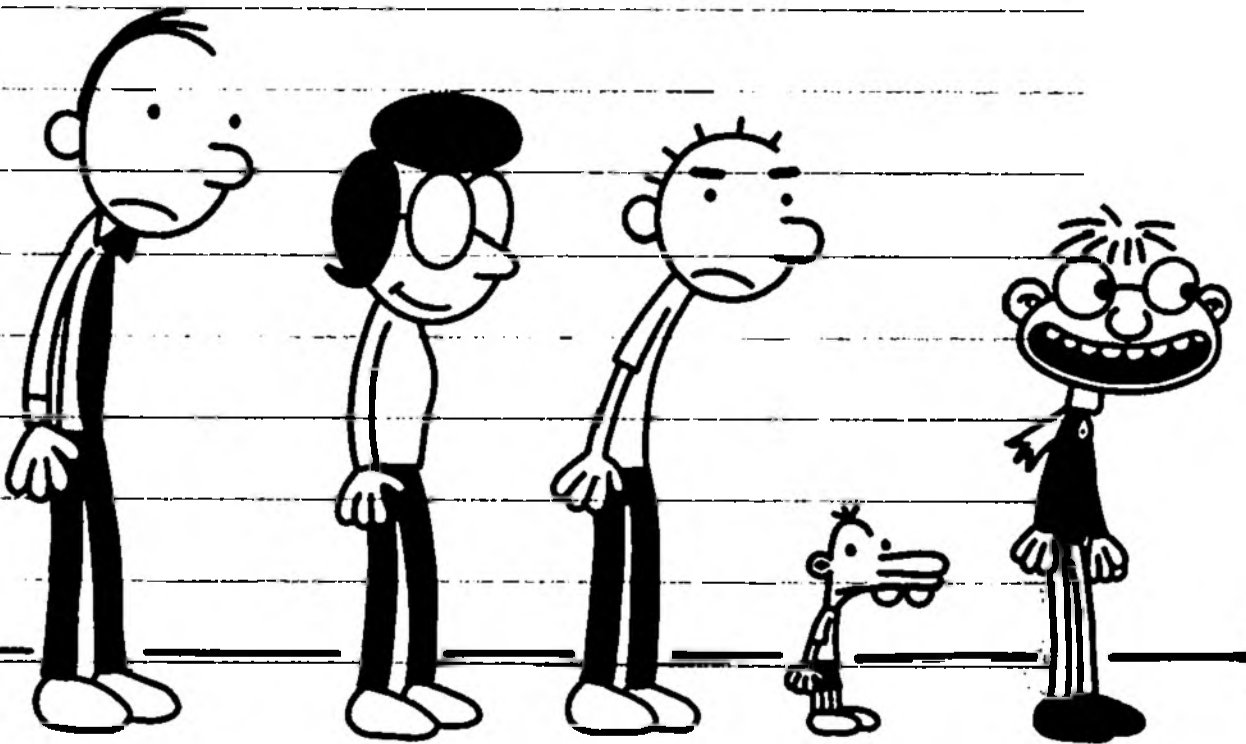
THE #1
NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Jeff Kinney

©psilon®

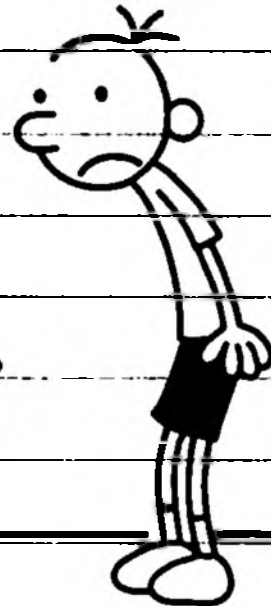
Çeviri: İlker Akın

SAFTIRIK

GREG'İN GÜNLÜĞÜ

Jeff Kinney

©psilon®

SAFTIRIK Greg'in Günlüğü

Orijinal Adı: Diary Of A Wimpy Kid

Yazarı: Jeff Kinney

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmen

Çeviri: İlker Akın

Düzenleme: Glen Işıık

Kapak Uygulama: Berna zbek Keleş

19. Baskı: Aralık 2013

ISBN: 978 9944 82-111-7

© 2007 Wimpy Kid Inc.

Harry N. Abrams, Inc, New York

İngilizce ilk baskı: 2007

Diary Of A Wimpy Kid

(Bütün ülkelerde hakları Harry N. Abrams, Inc.'e aittir.)

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cilt: Kitap Matbaacılık

Davutpaşı Cad. No: 123 Kat: 1 Topkapı-İst

Tel: (0212) 482 99 10 (pbx)

Fax: (0212) 482 99 78

Sertifika No:16053

Yayımlayan

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim / İstanbul

Tel: 0212.252 38 21 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

Anneme, Babama, Re, Scott ve Patrick'e

EYLÜL

Salı

Bir kere şunu baştan söyliyim: bu bir GÜNLÜK, hatıra defteri değil. Kapakta ne yazdığının farkındayım; ama annem bu defteri almaya giderken ona kapağında "anı defteri" yazan bir şey almamasını ÜZERİNE BASA BASA söylemiştim.

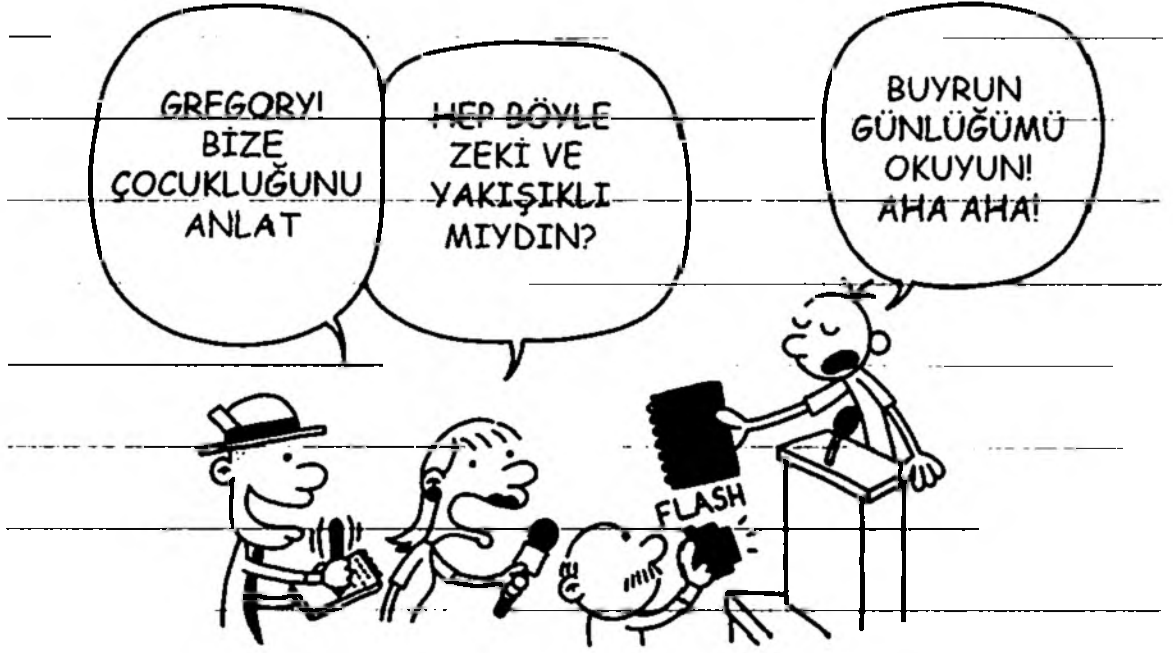
Aman ya! Biri elimde bu defteri görüp olmadık fikirlere kapılırsa bittim demektir!

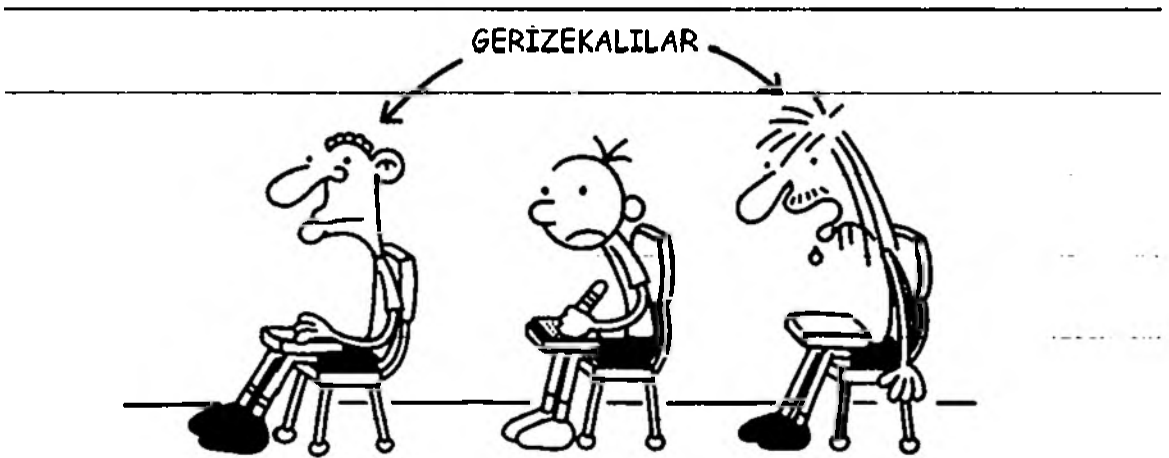
Bir şeyi daha açıklığa kavuşturalım: Bu, ANNE-MİN fikriydi, benim değil!

Ama benim "duygularımı" buraya ya da başka bir yere yazacağımı sanıyorsa, çok yanılıyor! Kimse benden "Sevgili Günlük, bugün kendimi şöyle hissediyorum", "Sevgili Günlük, bugün bunları hissettim" filan yazmamı beklemesin! İşte o kadar!

Bunu yapmayı kabul etmemin tek nedeni: Bir gün zengin ya da ünlü olursam, bütün gün insanların aptal sorularına cevap vermekten çok daha önemli işlerim olacak! O zaman hemen bu defteri devreye sokarım, olur biter!

Daha önce de söylediğim gibi, bir gün çok ünlü olucam, ama şimdilik bir gerizekâlilar ordusuyla okula tıkmak zorundayım!

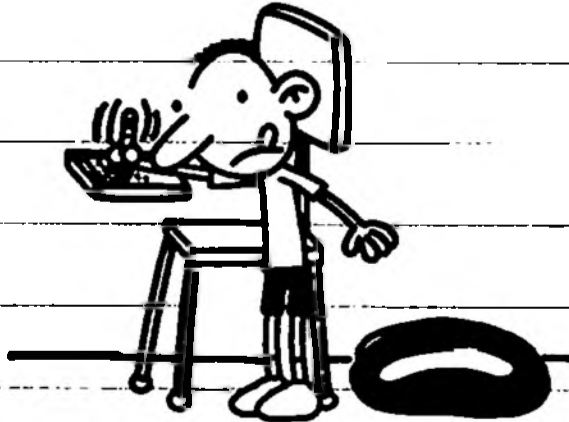

Söylemeden geçemicem, bence ortaokul bugüne dek icat edilmiş en salakça fikir! Bir yanda benim gibi henüz gelişimini tamamlayamamış çocuklar; diğer yanda günde iki kez tıraş olması gereken goriller!

Sonra da okullarda şiddetin neden yaygın olduğunu merak ederler!

Bana kalsa, sınıfları yaşa göre değil, boya göre belirlerdim! Ama o zaman da Chirag Gupta gibi çocuklar hâlâ birinci sınıfta olurdu!

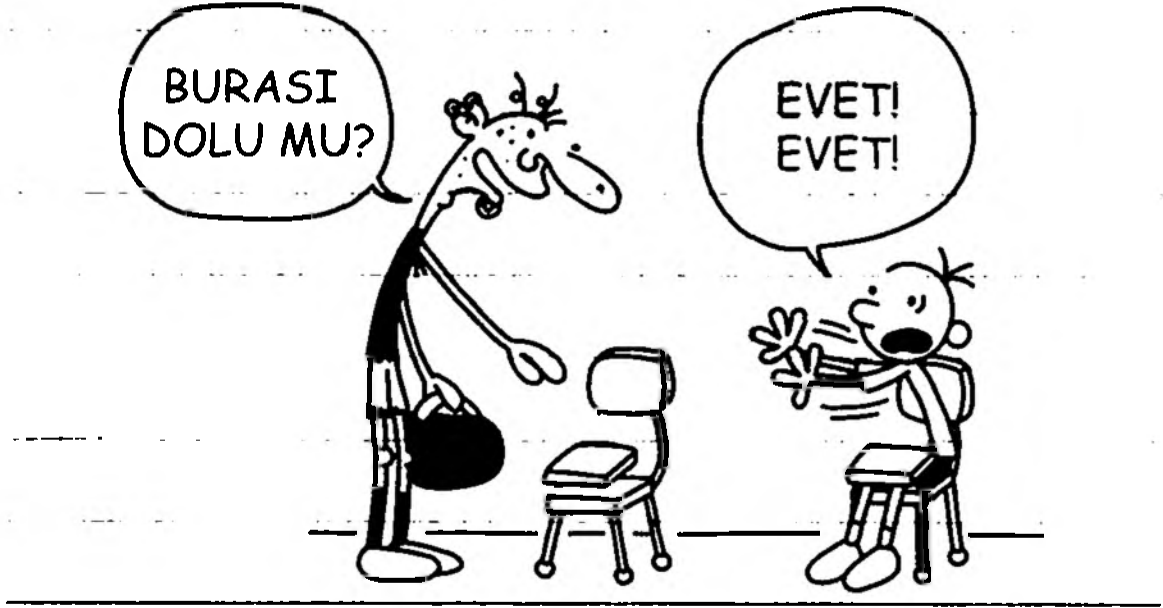
Bugün okulun ilk günü. Şu anda oturmuş, öğretmeninin bir an önce oturma düzeni şemasını tamamlamasını bekliyoruz. Ben de boş boş oturacağıma defterime bir şeyler yazayım dedim.

Bu arada benden size bir öğüt: Okulun ilk günü, oturacağınız yeri dikkatle seçin. Çünkü sınıfa girip eşyalarınızı herhangi bir sıranın üzerine atıverdikten sonra, öğretmenin şöyle dediğini duyabilirsiniz:

Ben de şimdi önümde Chris Hosey, arkamda Lionel James ile oturmak zorundayım.

Jason Brill geç geldi, az kalsın sağıma oturacaktı. Neyse ki bunu son saniyede engelledim.

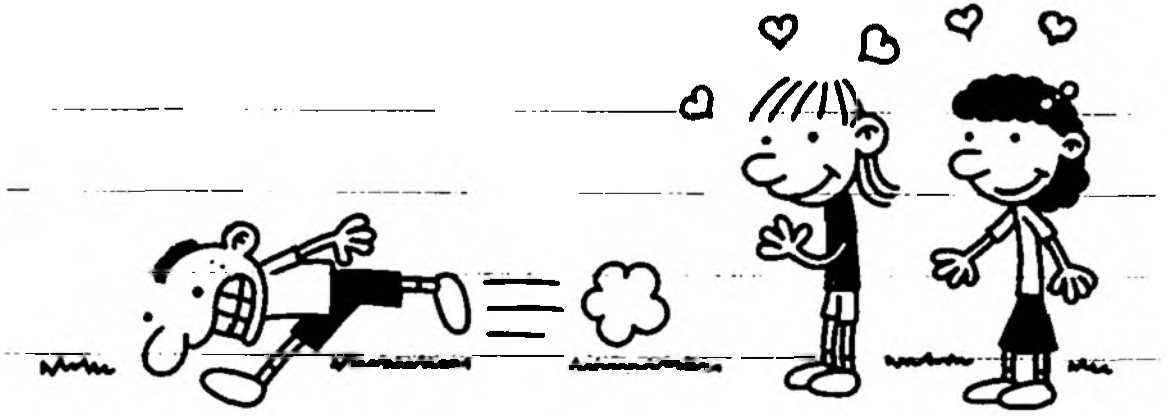

Gelecek dönem, sınıfa girer girmez, kendime fıstık gibi kızların arasında bir yer bulmalıyım. Gerçi bu da geçen yıl yaşıdıklarımın hiç ders almadığım anlamına gelir.

Bugünlerde kızlara NELER oluyor, hiç anlamıyorum valla! İlkokulda her şey ne kadar basitti! Sınıfın en hızlı koşanıysan, bütün kızları tavlıyordun!

Ve beşinci sınıfta sınıfın en hızlı koşanı, Ronnie McCoy'du.

Oysa şimdi her şey çok karmaşık! Kızlar artık giysilerine, ne kadar zengin olduğuna ve güzel bir popon olup olmadığına filan bakıyorlar. Ronnie McCoy gibi çocuklar da avuçlarını yalamak zorunda kalıyor.

Bizim sınıfın en popüler çocuğu, Bryce Anderson. Canımı sıkın şey şu: Ben HER ZAMAN kızlarla ilgilenirdim; Bryce gibiler ise son iki yıl içinde türedi.

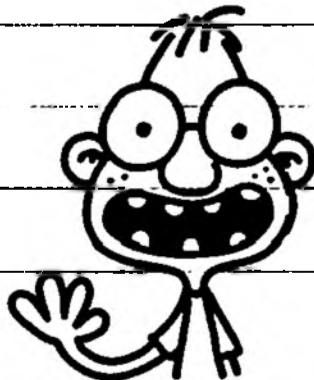
Bryce'in ilkokuldaki hallerini hatırlıyorum da...

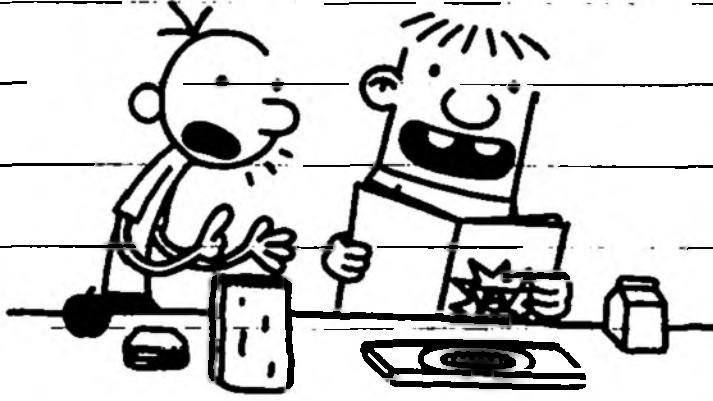
Ama şimdi her zaman kızlardan yana olduğum için kimsenin beni ödüllendirdiği filan yok!

Dedim ya, bizim sınıfın en popüler çocuğu Bryce. Bu durumda diğer çocuklar ikincilik için kapışıyorlar mecburen. **ŞAMPİYON BELLİ, İKİNCİ KİM?**

Ben, bu yıl "en popülerler" listesinde, en iyi olasılıkla 52. ya da 53. sıradayım. Ama neyse ki bir basamak yükselebilirim; çünkü benim üstümde yer alan Charlie Davis gelecek hafta dişlerine tel taktırıyor.

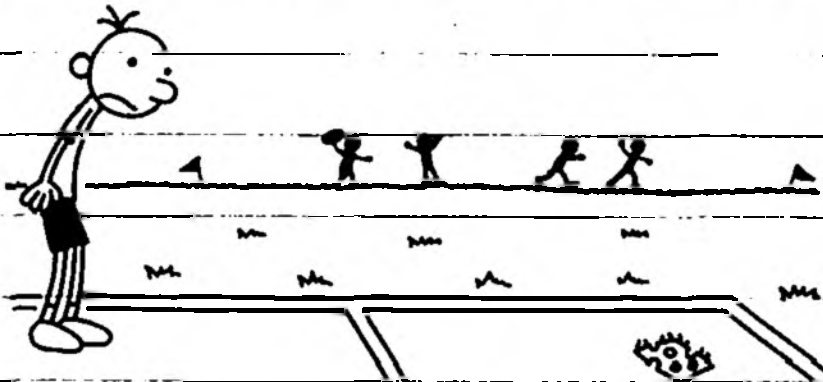
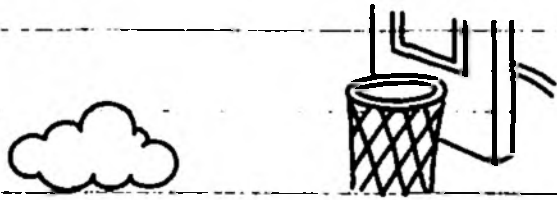

Bu popülerlik meselesini arkadaşım Rowley'e açıklamaya çalışıyorum ama bir kulağından girip öbür kulağından çıkıyor.

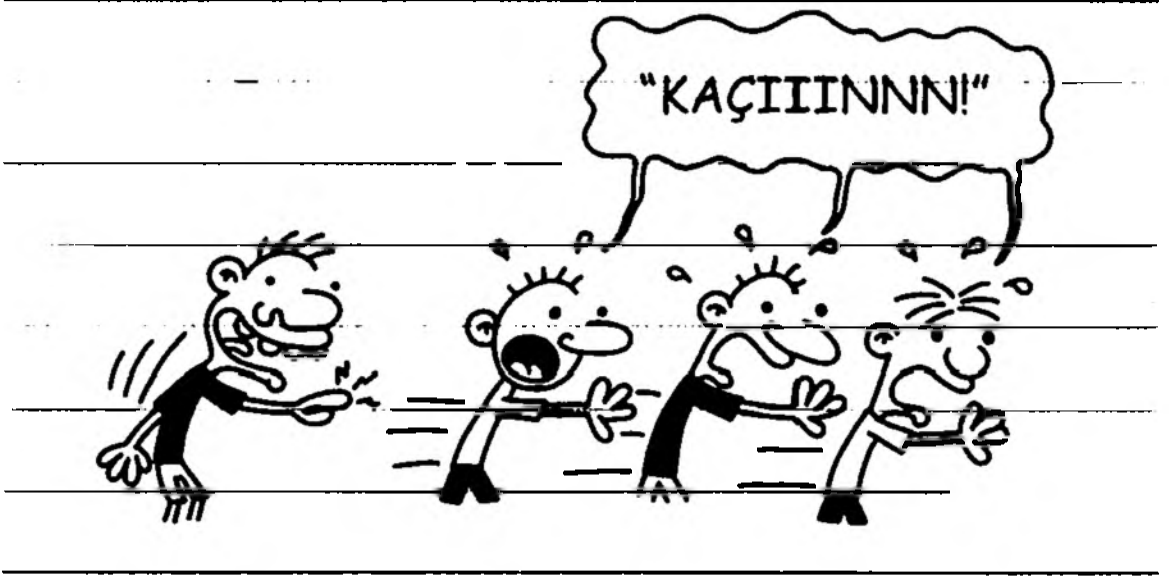
arsamba

Bugün Beden Eğitimi dersimiz vardı. Dışarı çıkar çıkamaz ilk işim basket sahasına koşup Peynir'in orada olup olmadığına bakmak oldu. Tabii oradaydı.

O Peynir parçası, geçen bahardan beri asfaltın üzerinde duruyor. Birinin sandviçinden filan düştü herhalde. İki gün sonra küflenip bozulmaya başladı. O zamandan beri hiç kimse Peynir'in olduğu sahada basketbol oynamıyor; filesi olan bir potaya sahip tek saha burası olduğu halde hem de.

Sonra bir gün Darren Walsh adlı çocuk, Peynir'e parmağıyla dokundu. Peynir Değdir denen şey de böylece başlamış oldu. Elim sende gibi bir şeydi bu. Peynir değdirilen kişi, bunu başkasına geçirene kadar o peynirle dolaşmak zorunda kalıyordu.

Kendinizi Peynir Değdir'den korumanın tek yolu, işaret parmağınızla orta parmağınızı çapraz yapmaktır (birine şans diler gibi).

Ama insanın bütün gün parmaklarını o halde tutarak dolaşması gerektiğini hatırlaması hiç kolay değildi! Ben de sonunda parmaklarımı birbirine yapıştırmıştım! Gerçi el yazısı dersinden D almıştım ama olsun! Buna değerd!

Abe Hall denen çocuk geçen bahar Peynir Değdir kurbanı olmuştu. Yılın geri kalan bölümünde kimse onun yanına bile yaklaşmadı. Bu yaz Abe Kaliforniya'ya taşındı. Peynir Değdir de onunla birlikte gitti.

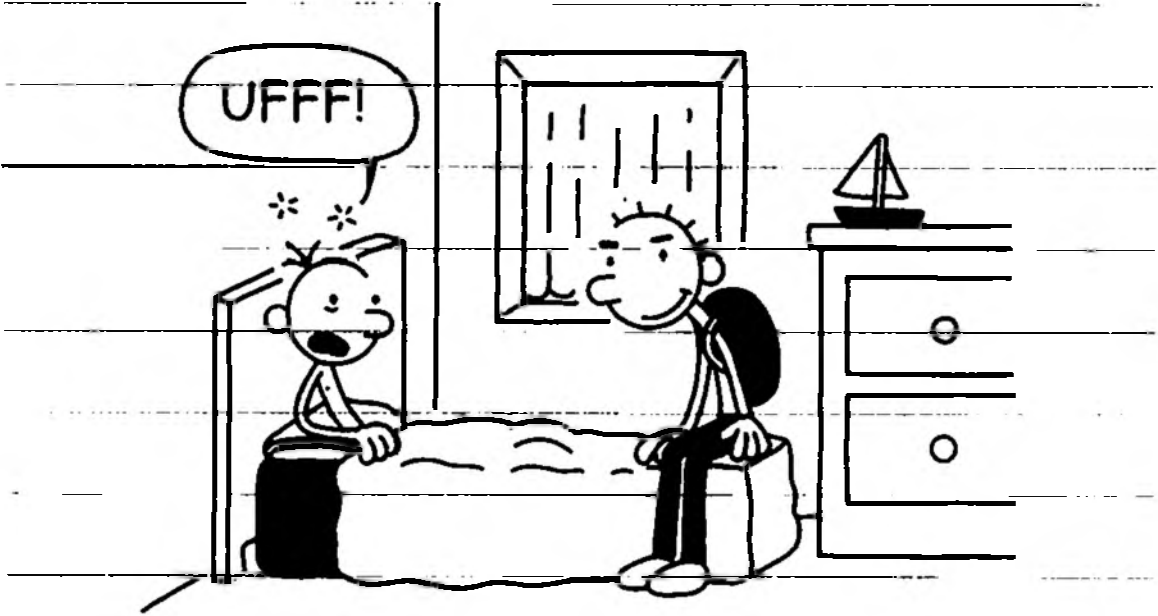
Umarım bu oyunu bir daha başlatmazlar. Hayatımda yeniden böyle bir strese hiç ihtiyacım yok doğrusu.

Perşembe

Yazın bittiği ve artık okula gitmek için sabahları erken kalkmak zorunda olduğum gerçeğine alışmakta çok zorluk çekiyorum çok!

Zaten yaz tatilim abim Rodrick yüzünden hiç de güzel bitmedi.

Tatilin bitmesine iki gün kala, Rodrick beni gece yarısı uyandırdı. Bana bütün yaz uyuduğumu ama neyse ki okulun ilk günü tam zamanında uyanabildiğimi söyledi.

Böyle bir numarayı yuttuğum için salak olduğumu düşünebilirsiniz. Ama Rodrick okul kıyafetlerini giymiş, çalar saati de sabahı gösterecek şekilde ayarlamıştı. Üstelik, dışarısının hâlâ karanlık olduğunu görmeyeyim diye perdeleri de çekmişti.

Rodrick beni uyandırınca, her sabah okula gitmeden önce yaptığım gibi, giyindim ve kahvaltı etmek için alt kata indim.

Ama sanırım çok gürültü yapmışım! Çünkü biraz sonra babam aşağı indi ve sabahın üçünde mısır gevreği yiyorum diye bana bağırmaya başladı.

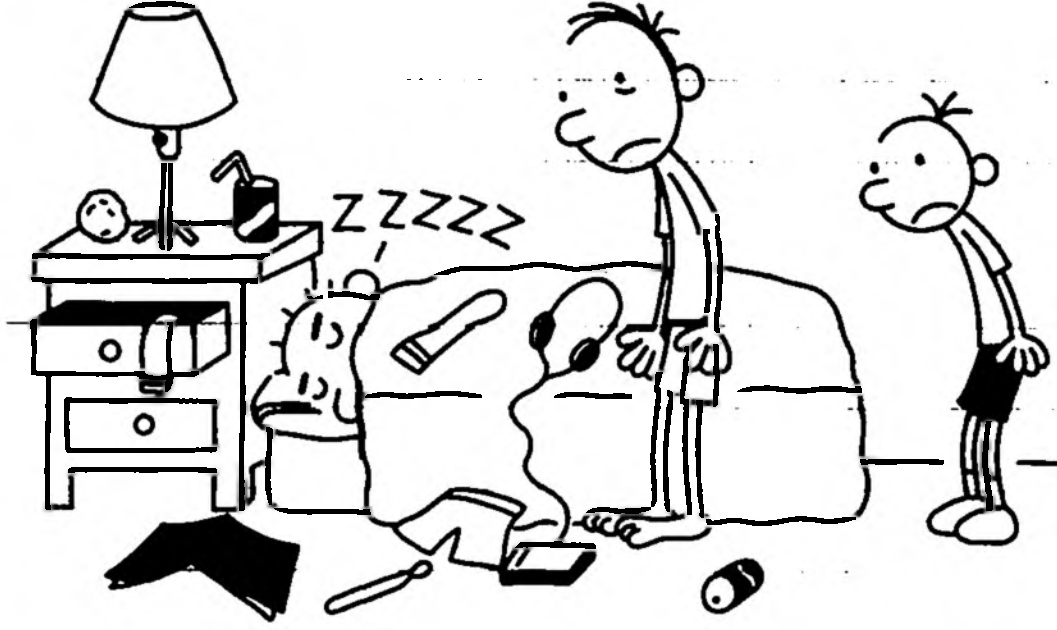

Birden neye uğradığımı şaşırdım tabii!

Sonra kendime geldim ve babama Rodrick'ın bana oyun oynadığını, bu yüzden bana değil ONA bağırması gerektiğini söyledim.

Babam, Rodrick'i azarlamak için onun odasına gitti. Ben de peşinden gittim tabii! Abimin başına gelecekleri görmeye can atıyordum!

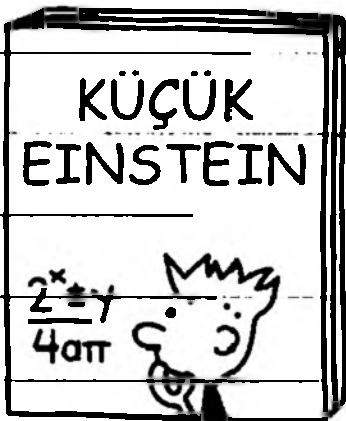
Ama Rodrick yorganı başına çekmiş, mışıl mışıl uyuyordu. O zamandan beri babam benim keçileri kaçırdığımı filan düşünüyor sanırım.

Cuma

Bugün okulda bizi okuma gruplarına ayırdılar.

Tabii İleri grupta mı yoksa Kolay grupta mı olduğunuzu yüzünüze söylemiyorlar . Ama verdikleri kitapların kapaklarına bakınca şıp diye anlıyorsunuz.

Beni İleri gruba dahil ettiklerini öğrenince hayal kırıklığına uğradım. Çünkü, bu fazladan bir sürü ev ödevi demek!

Geçen yıl sonundaki sınavlarda, bu yıl beni Kolay gruba dahil etmeleri için elimden geleni yapmıştım oysa!

Annem okul müdürüyle pek sıkı fıkı; bahse girerim okula gelmiş ve benim yeniden İleri gruba alınmamı istemiştir.

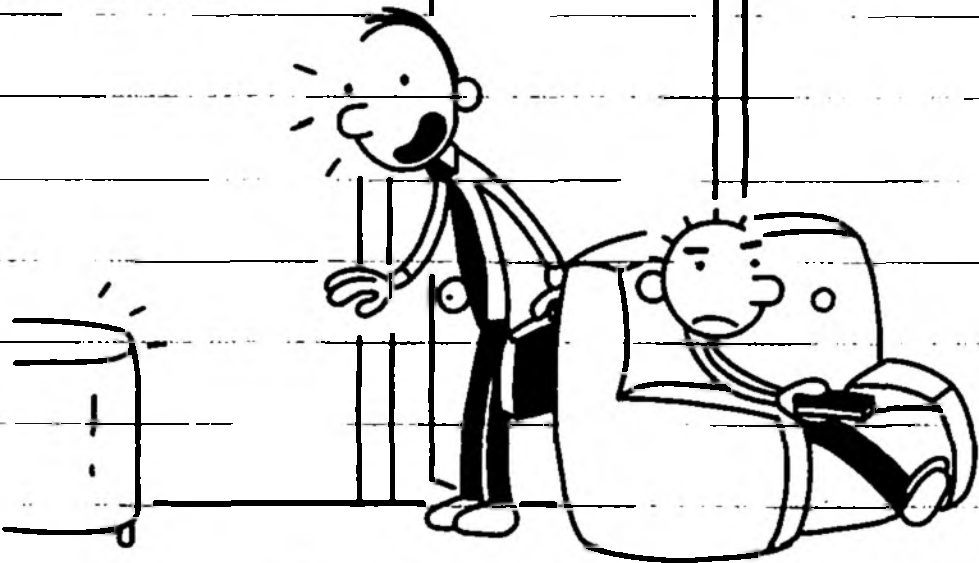
Annem hep benim son derece zeki bir çocuk olduğumu ama nedense "kendimi gösteremediğimi" söyler zaten.

Ancak Rodrick'ten öğrendiğim bir şey varsa, o da şu: İnsanların sizinle ilgili büyük beklentilere sahip olmamalarını sağlayın. Böylece pek fazla şey yapmanıza gerek kalmadan onları şaşırtmayı başarabilirsiniz.

RODRICK, BEN İŞTEN DÖNMEĞEN
ÖNCE MUTFAK MASASININ
ÜZERİNDEKİ KİRLİ ÇAMAŞIRLARINI
ORADAN KALDIRMANI
İSTİYORUM!

HOMUR HOMUR

DAHA SONRA...

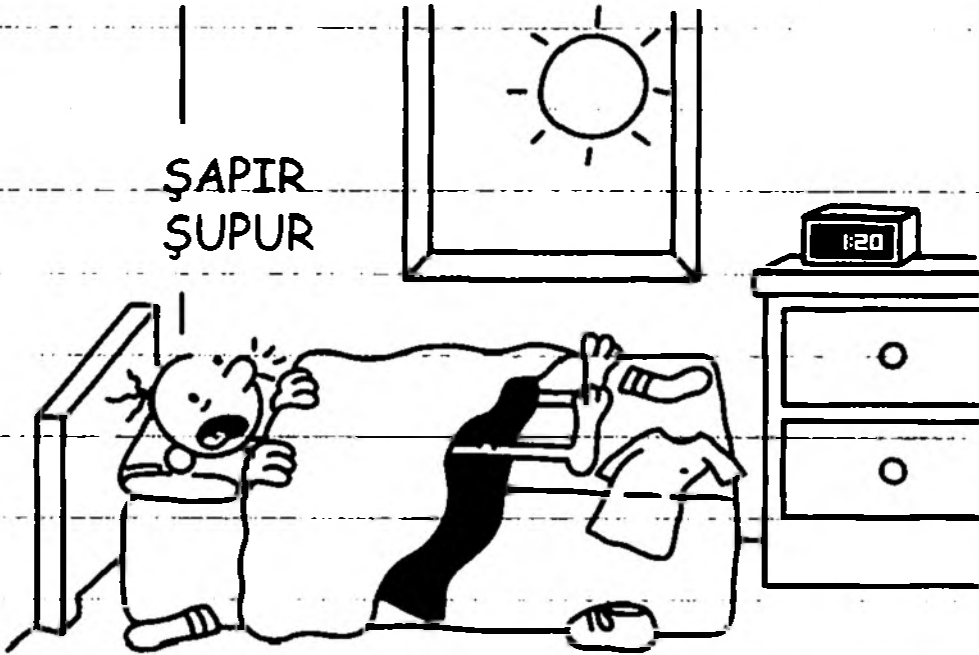
Aslında, Kolay gruba dahil edilme konusundaki planım işlemediği için memnunum galiba.

İki çocuğun "Biri Cee Dedi" kitaplarını ters tutarak okumaya çalıştıklarını gördüm. Şaka yaptıklarını hiç sanmıyorum!

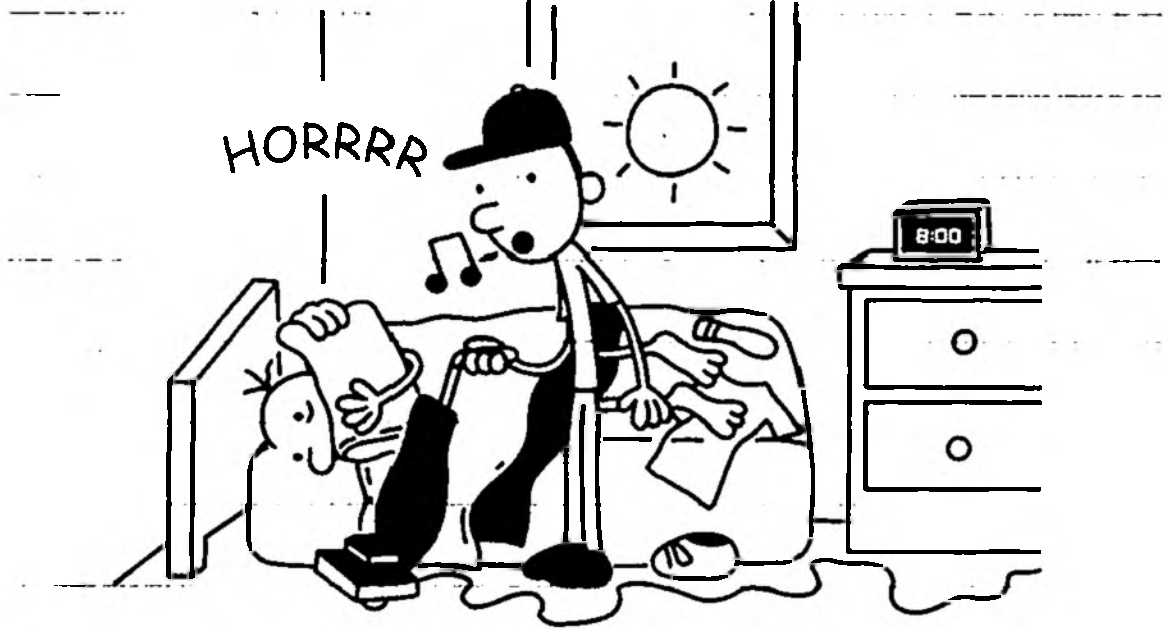
Cumartesi

Eveet, okulun ilk haftası bitti, ben de bugün geç saate kadar uyudum.

Çoğu çocuk cumartesi günleri erken kalkar, çizgi film filan izler. Ben onlardan değilim. Hafta sonları yataktan, kendi nefesimin tadına dayanamaz hale geldiğimde çıkıyorum.

Ne yazık ki, babam haftanın hangi günü olursa olsun, sabah altıda uyanıyor. Benim cumartesi gününün keyfini normal bir insan gibi çıkarmak istememi de bir türlü anlayamıyor.

Bugün yapacak bir işim olmadığı için Rowley'lere gittim.

Rowley teknik olarak benim en iyi arkadaşım ama bu her an değişebilir elbette.

Okulun ilk gününden beri Rowley'den uzak duruyordum, çünkü beni çok kızdıracak bir şey yapmıştı.

Günün sonunda, dolaplardan eşyalarımızı alıyorduk. Rowley yanıma gelip dedi ki:

Rowley'e bir milyar kez söyledim. Artık ortaokulda olduğumuza göre, "Oyun oynayalım mı?" değil "Takılalım mı?" dememiz gerekiyor! Ama bunca uyarıma karşın hâlâ unutuyor!

Ortaokula başladığımdan beri imajıma çok dikkat eder oldum. Ama yanımda Rowley olduğu sürece işim çok zor!

Rowley ile birkaç yıl önce bizim mahalleye taşındıklarında tanıştım.

Annesi ona "Yeni Taşındığınız Yerde Arkadaş Edinmenin Yolları" adında bir kitap almış. Rowley de bize gelip kitaptan öğrendiği numaraları uygulamaya çalıştı.

Sanırım o gün Rowley'e çok acıdım ve onu kanatlarımın altına almaya karar verdim.

Aslında Rowley ile arkadaşlık etmek eğlenceli; çünkü Rodrick'in BANA yaptığı bütün eşek şakalarını ben de onun üzerinde deneyebiliyorum.

BİLİYOR MUSUN EĞER ELİN YÜZÜNDEN
BÜYÜKSE, BU ZEKÂ DÜZEYİNİN DÜŞÜK
OLDUĞUNU GÖSTERİRMİŞ

CİDDİ MİSİN?

GÖRDÜN MÜ?
HE HE!

ÇAATTI!

YANI BENİM
ZEKÂ DÜZEYİM
DÜŞÜK MÜ ŞİMDİ?

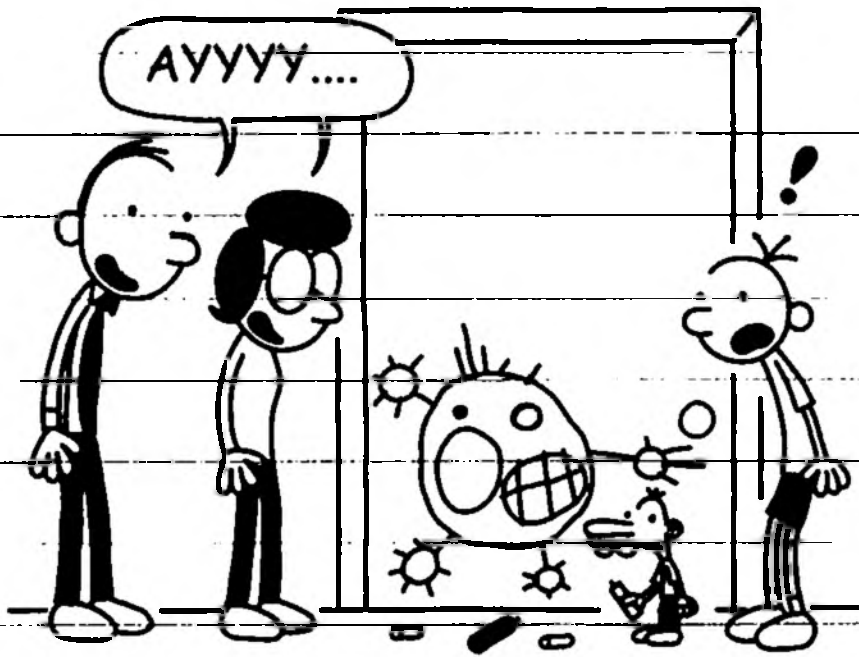
Hİİİİİ...
DUR TEKRAR
DENİYİM!

Pazartesi

Size Rowley'e yaptığım eşek şakalarından söz etmiştim, di mi? Benim bir de Manny adında küçük bir kardeşim var. Bu tür şakaları ona **ASLA** yapamam.

Annemle babam Manny'yi bir prens filan gibi koruyorlar. Manny gerçekten hak ettiği halde başı hiç derde girmiyor!

Dün, Manny odamın kapısına kendi portresini çizmiş. Hem de çıkmayan kalemle! Annemle babamın ona gününü göstereceklerini sandım ama her zamanki gibi yanıldım.

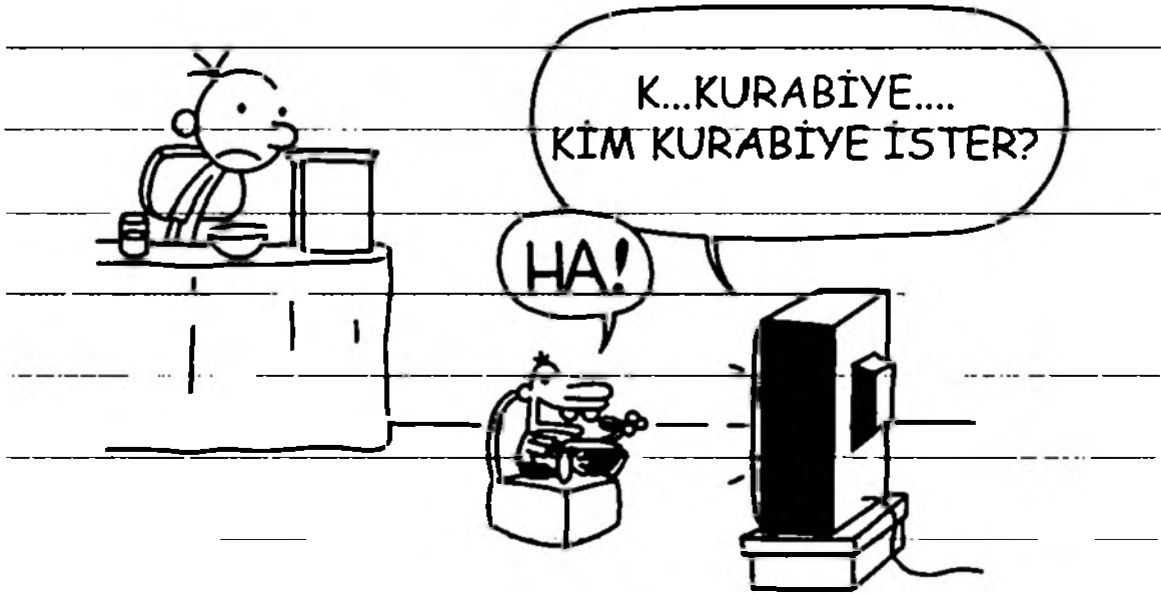

Ama en çok canımı sıkan şey, Manny'nin bana taktığı isim! Bebekliğinde bana "abi" diyemediği için "adi" diyordu. HÂLÂ böyle hitap ediyor! Annemle babama defalarca onu bundan vazgeçirmelerini söyledim. Ama nerdeee!

Neyse ki şimdilik arkadaşlarımdan hiçbiri bunu bilmiyor. Birkaç kez direktten döndüm elbette!

Annem sabahları Manny'nin okula gitmek için hazırlanmasına yardım etmemi istiyor. Ben kahvaltısını hazırlayınca, Manny mısır gevreği kâsesini alıp salona gidiyor ve plastik koltuğuna kuruluyor.

Anaokuluna gitme vakti geldiğinde kalkıyor ve tabakta kalan mısır gevreğini tuvalete boşaltıyor.

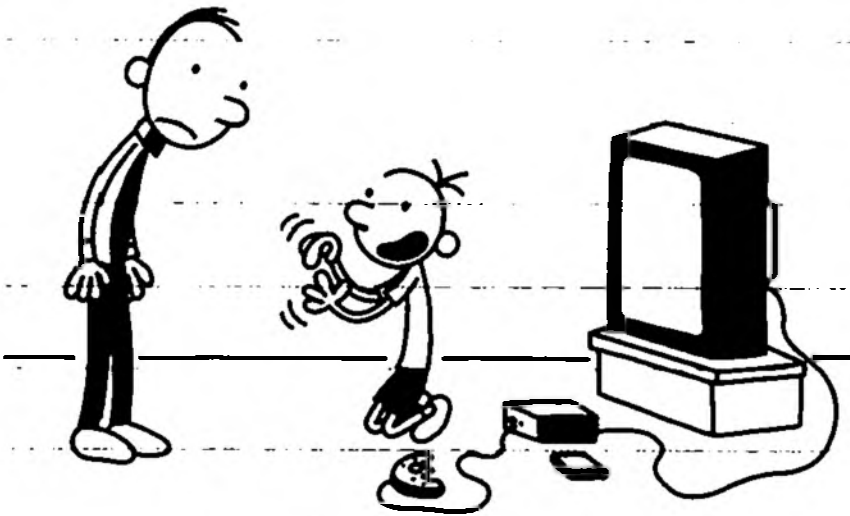
Annem kahvaltımı bitirmediğim için beni azarlar hep. Her sabah plastik koltuğun altına yapışan mısır gevreklerini kazımak zorunda olsa, onda iştah kalır mıydı acaba?

Salı

Daha önce söylemiş miydim bilmiyorum ama bilgisayar oyunları konusunda SÜPERİM ben. Sınıftaki hiç kimse bu konuda benimle boy ölçüşemez. Bu kadar iddialıyım!

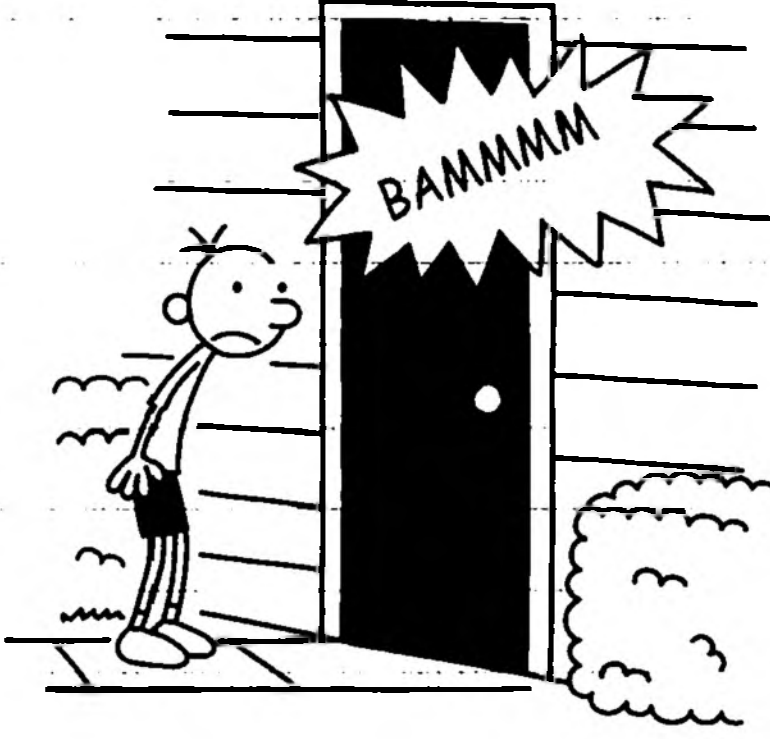
Maalesef babam benim becerilerimi hiç takdir etmiyor. Ne zaman dışarı çıkıp "sosyal" bir şey yapsam beni azarlıyor.

Bu gece yemekten sonra yine dışarı çıktığım için beni bir güzel fırçaladığında, ona bilgisayar oyunlarını açıklamaya çalıştım. Bu oyunlar sayesinde terleyip yapış yapış olmadan futbol filan oynayabildiğimizi anlattım.

Ama her zamanki gibi, babam mantığımı çözemedi.

Babam genellikle çok zeki bir adamdır; ama sağduyusu konusunda kuşkularım var.

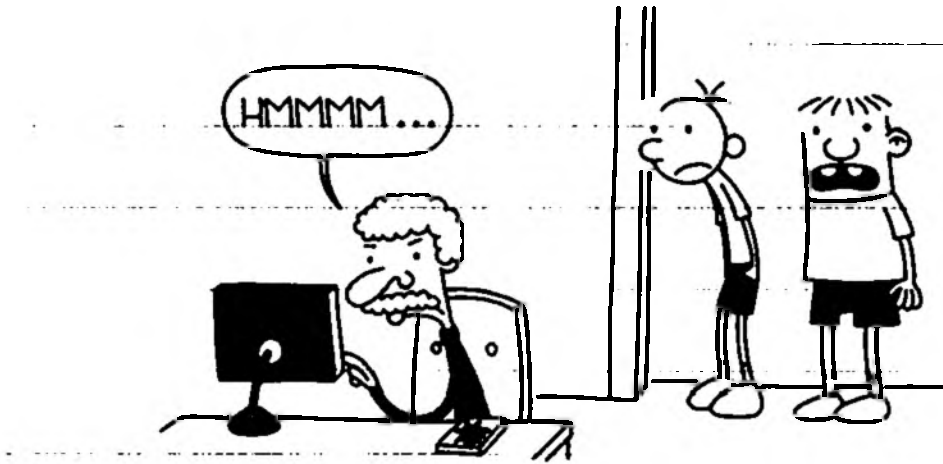
Eminim elinden gelse, benim oyun makinemi paramparça ederdi. Neyse ki, bu makineleri anne babalara karşı korumalı yapıyorlar.

Ne zaman babam beni sportif bir şeyler yapmam için dışarı gönderse, doğru Rowley'lere gidiyorum ve bilgisayar oyunlarımı orada oynuyorum.

Ama maalesef Rowley'lerde yalnızca araba yarışı filan oynayabiliyorum.

Çünkü ne zaman Rowley'lere bir oyun götürsem, babası oyunu elimden alıyor ve anne-babalar için hazırlanmış bir internet sitesinde araştırma yapıyor. Eğer oyunum **HERHANGİ** bir şiddet unsuru içeriyorsa, dövüş filan varsa, oynamamıza izin vermiyor.

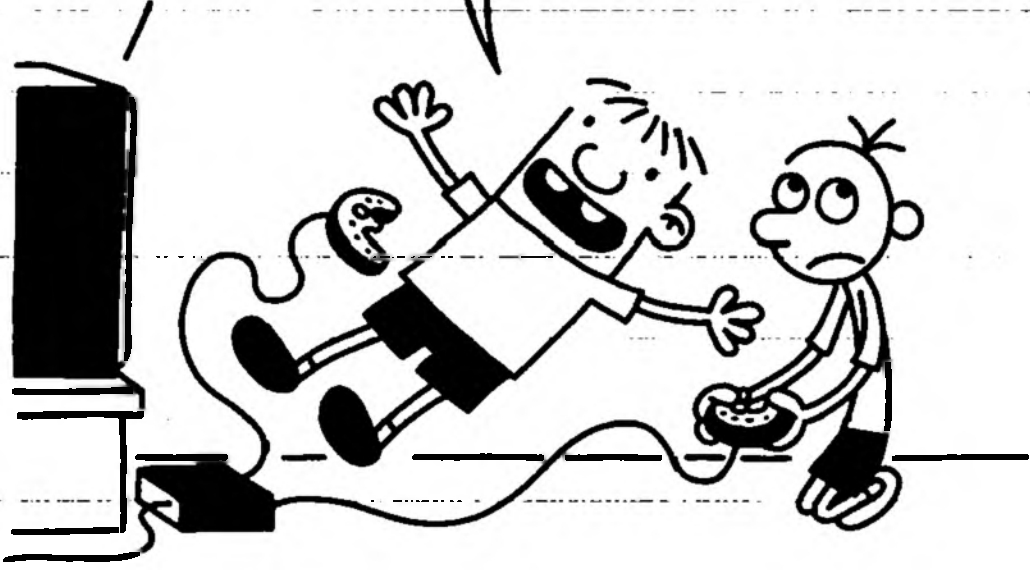

Rowley ile Formula Bir Araba Yarışı oynamaktan sıkılıyorum çünkü o benim gibi ciddi bir oyuncu değil. Rowley'i yenmek için yapmanız gereken tek şey, oyunun başında arabanıza saçma bir isim vermek.

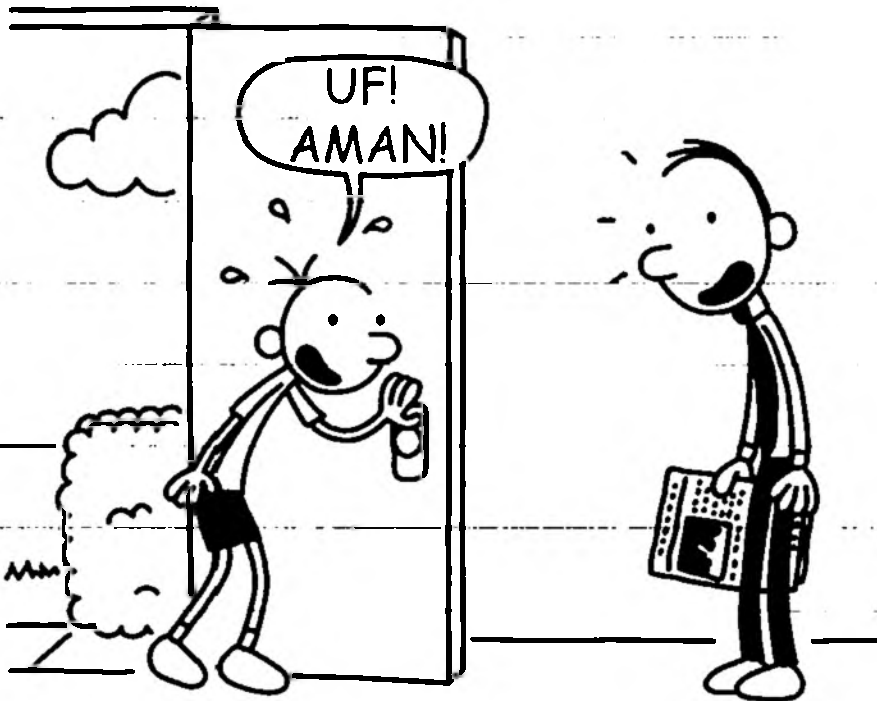
Sonra, Rowley'in arabasını geçtiğinizde, çocukcağız gülmekten katılıyor.

**KUŞ
OSURUĞU
GÜRÜLTÜSÜ!**

PUHAAHAHA!

Neyse, bugün Rowley'in dersini verdikten sonra, doğru eve gittim. Komşunun avlusunda iki tur koşup kendime terlemiş süsü verdim; babam numaramı yutmuş gibiydi.

Ama bu numara bana pahalıya patladı çünkü annem beni görür görmez yukarı çıkıp duş almamı söyledi!

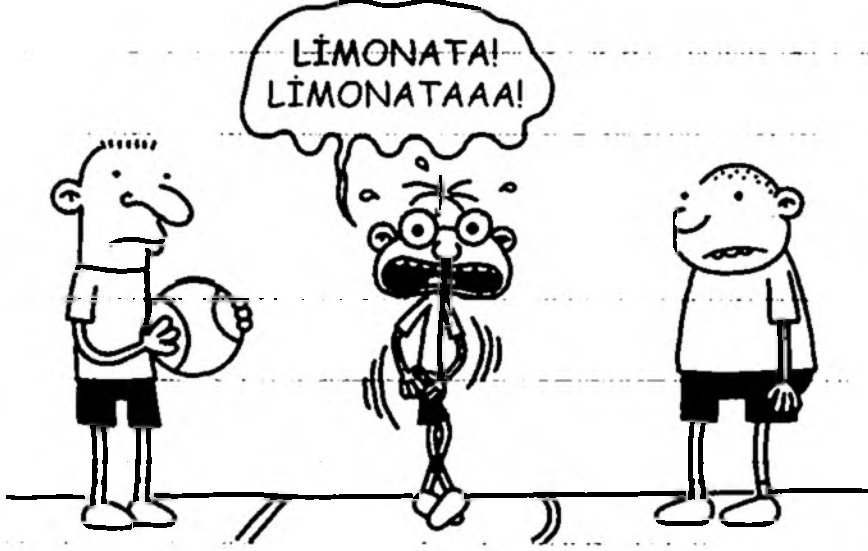
Çarşamba

Babam dün beni dışarı gönderdiğine çok memnun olmuştu herhalde, bugün de dışarı çıkmamı istedi.

Bilgisayar oyunu oynamak istediğimde, Rowley'lere gitmek zorunda kalmak hiç hoşuma gitmiyor. Bizim evle Rowley'lerin evinin arasında bir yerde Fregley adında garip bir çocuk yaşıyor. Fregley sürekli evlerinin önündeki avluda takılıyor. Ondan kaçmak gerçekten çok zor.

Okulda Fregley ile beden eğitimi dersimiz ortak. Çocuk, tamamen kendisinin uydurduğu bir dil kullanıyor. Örneğin tuvalete gitmesi gerektiğinde şöyle diyor:

Biz çocuklar şimdiye dek Fregley'i çözdük. Ama öğretmenlerin henüz onu anlayabildiklerini sanmıyorum.

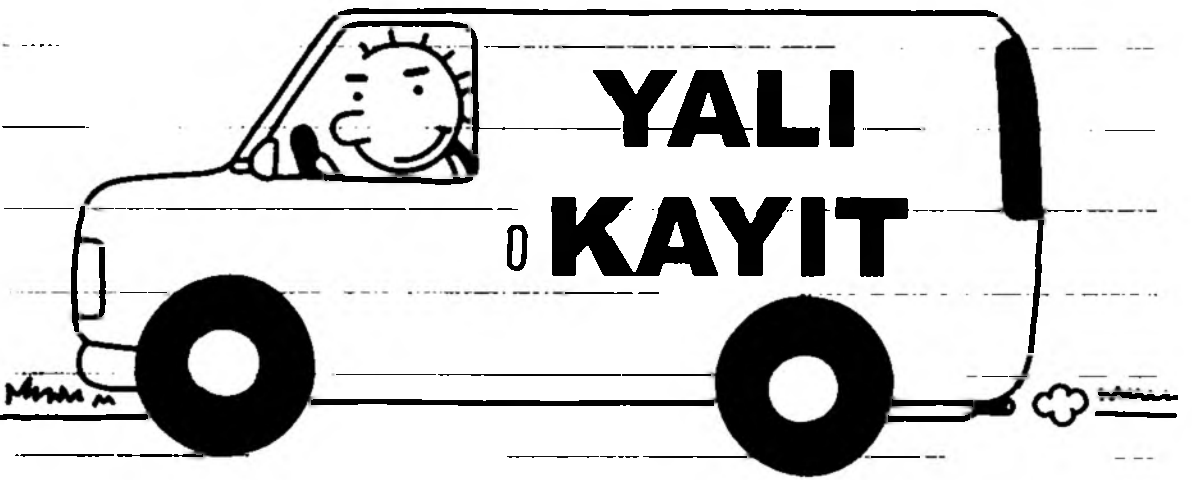

Bugün, ne olursa olsun Rowley'lere giderdim çünkü abim Rodrick ve müzik grubu evin bodrumunda prova yapıyordu.

Rodrick'in grubu tek kelimeyle BERBAT; onlar prova yaparken evde olmaya dayanamıyorum.

Grubun adı Yağlı Kâğıt; ama Rodrick'in küçük minibüsünün üzerinde Yalı Kayıt yazıyor. _____

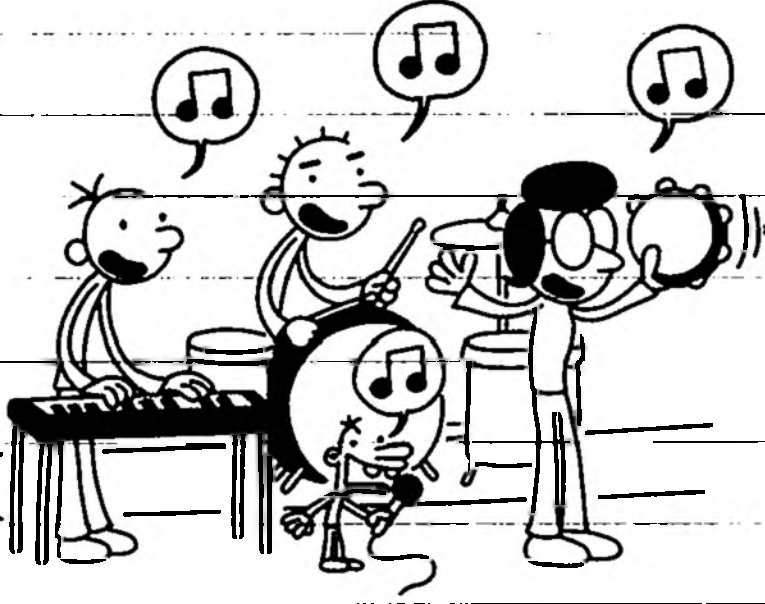
Bunu daha havalı görünmesi için böyle yazdığını düşünebilirsiniz; ama bahse girerim Rodrick doğru yazılışı bilmediği için yapmıştır bunu!

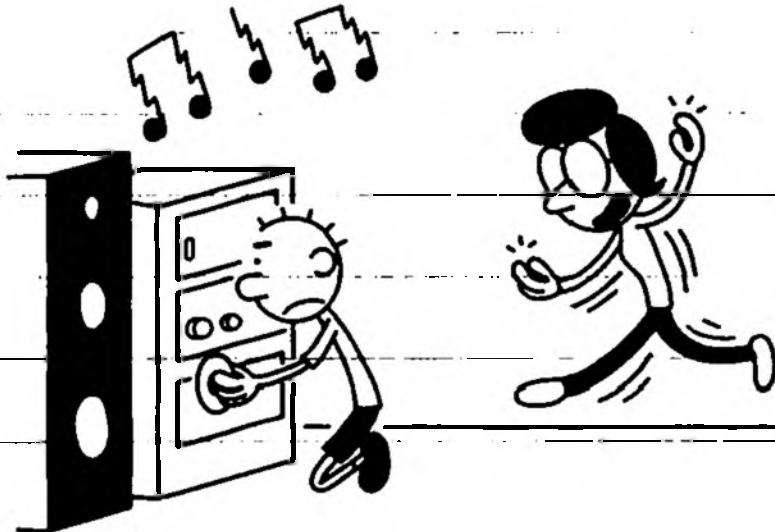
Babam Rodrick'in grup kurmasına karşıydı; ama annem onu destekledi.

Rodrick'in ilk davul setini de annem aldı zaten.

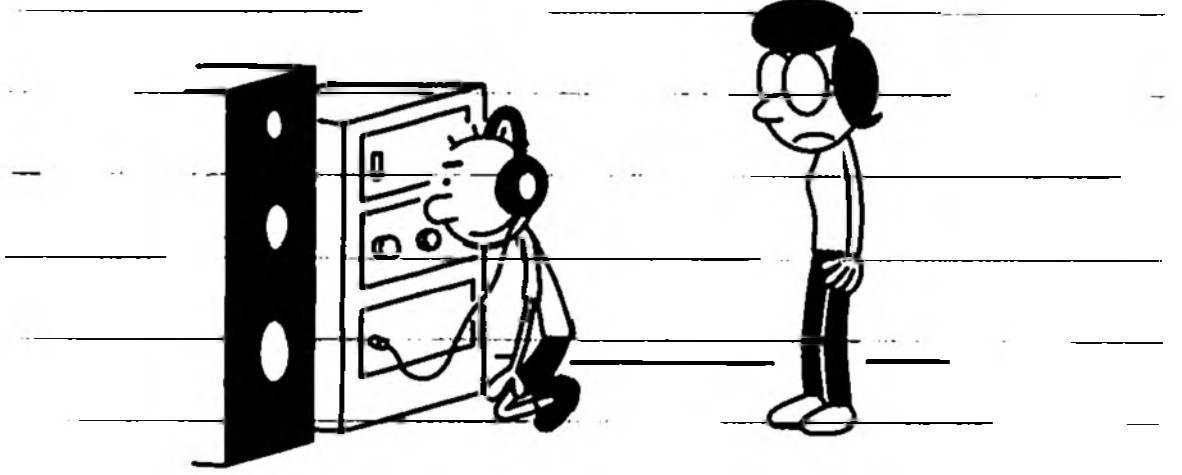
Sanırım annem hepimizin bir enstrüman çalmayı öğreneceğimizi ve bir gün TV'dekiler gibi bir aile orkestrası kuracağımızı düşünüyor.

Babam heavy metal'den nefret ediyor, ama Rodrick'ın grubu heavy metal çalıyor. Annemin Rodrick'ın ne dinlediğini ya da ne çaldığını önemseyemediğini sanmıyorum çünkü ona göre bütün müzikler aynı. Bugün erken saatlerde Rodrick salonda CD'lerinden birini dinliyordu; annem içeri girdi ve dans etmeye başladı.

Bu, Rodrick'i çok rahatsız etmişti anlaşılan. Koşa koşa dışarı çıktı; on beş dakika sonra geri döndüğünde elinde kulaklıklar vardı. Bu, sorunu büyük ölçüde çözdü.

Perşembe

Dün Rodrick yeni bir heavy metal CD'si almış. CD'nin üzerinde yine "Anne Babalar için Uyarı" çıkartmalarından var.

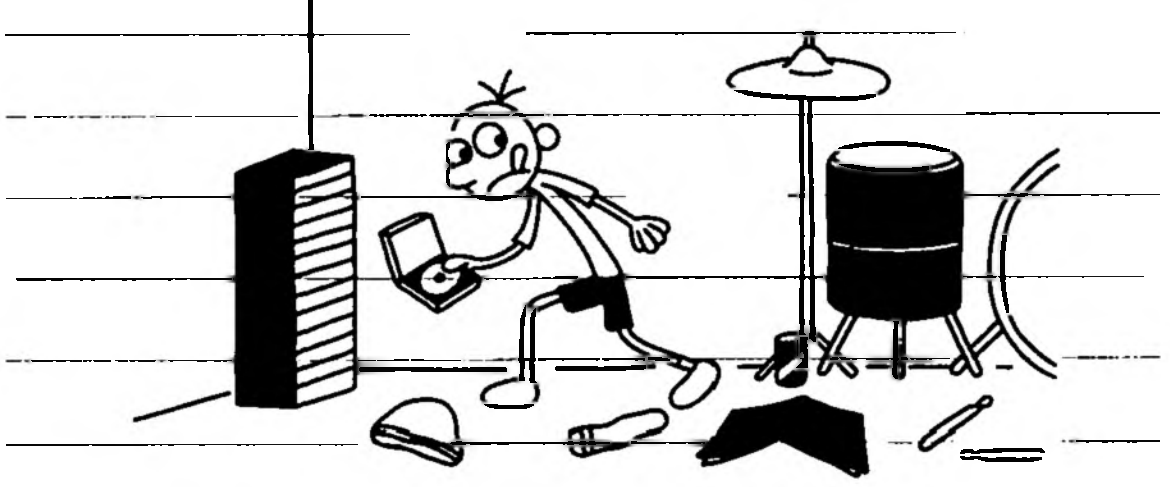
~~~~~

Ben Anne Babalar İçin Uyarı çıkartması olan CD'lerden hiç dinleyemedim, çünkü annemle babam almama izin vermiyor. Ben de düşündüm taşındım ve tek çözümün Rodrick'in CD'lerinden birini evden kaçırap dinlemek olduğuna karar verdim.

~~~~~

Bu sabah Rodrick çıkınca, Rowley'i aradım ve ona CD çalarını okula getirmesini söyledim.

Sonra Rodrick'in odasına gittim ve CD'yi aldım.

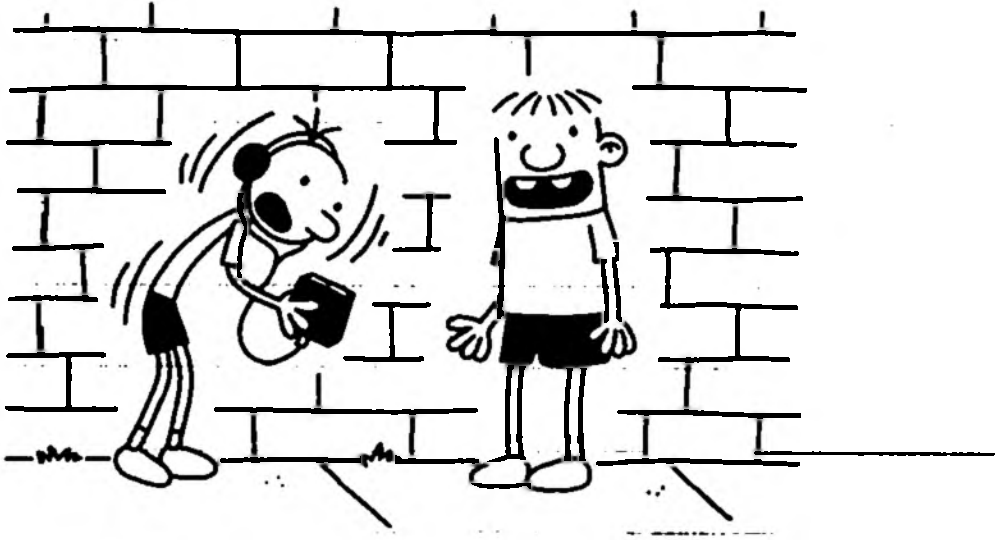

Okulda kişisel CD çalar dinlemek yasak; bu yüzden öğle tatilinde öğretmenler bizi serbest bırakıncaya kadar beklemek zorunda kaldık. İlk fırsatta Rowley ile okulun arka tarafına koşup gizlendik ve Rodrick'in CD'sini, CD çalara yerleştirdik.

Ama Rowley CD çalara pil koymayı unuttuğu için, boşuna uğraşmış olduk!

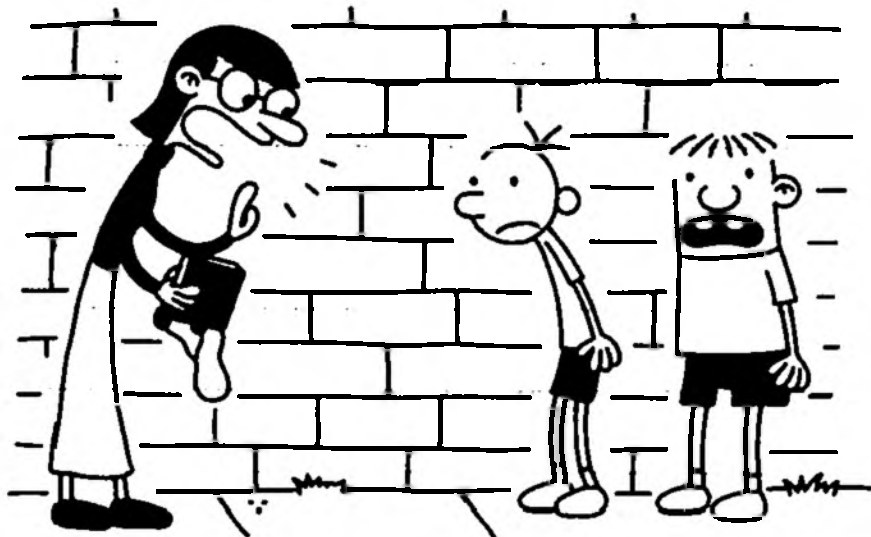
Derken benim aklıma harika bir oyun geldi. Kulaklıkları kulağımıza takacak, sonra da ellerimizi kullanmadan, kafamızı sallayarak çıkarmaya çalışacaktık.

Kulaklığı en kısa sürede çıkaran, oyunun galibi olacaktı.

Ben yedi buçuk saniyeyle rekor kırdım! Tabii bu arada dişlerimdeki dolgulardan bazıları da ıkmiş olabilir.

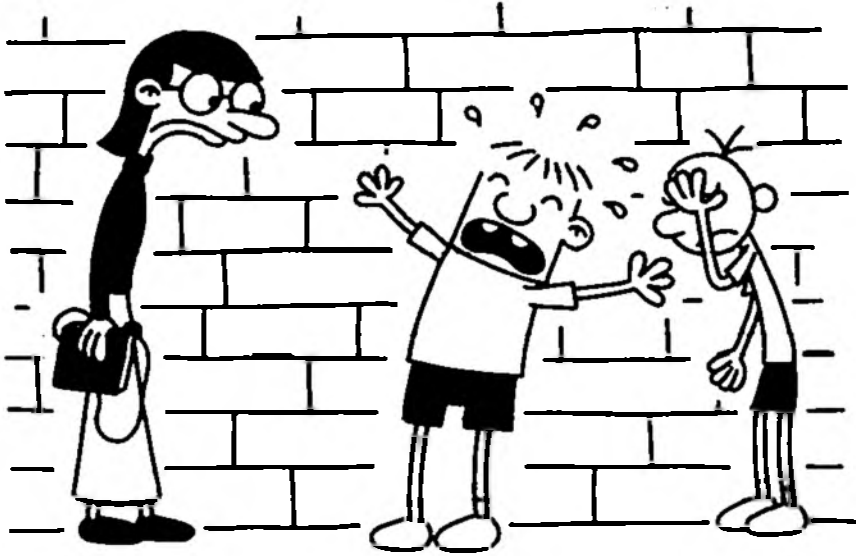
Oyunun tam ortasında Bayan Craig köşeden çıkıverdi ve bizi suçüstü yakaladı. CD aları elimden aldı ve bizi bir güzel haşladı.

Ama sanırım yaptığımız şeyi yanlış anladı! Çünkü bize rock and roll'un ne kadar "kötü ve tehlikeli" olduğunu, beyinlerimizi mahvedeceğini anlatıp durdu. Tabii bağırarak!_____

Ona CD çalarda pil bile olmadığını söyleyecektim; ama sözünün kesilmesini istemediği belliydi. Ben de o sözünü bitirene kadar bekledim ve "Evet, öğretmenim," dedim.

Tam Bayan Craig bizi azat edecekti ki, Rowley ağlamaya ve rock and roll'un "beynini" mahvetmesini istemediğini söylemeye başladı.

Açıkkçası, bazen bu çocuğu hiç anlamıyorum!

Cuma

Yaptım işte, yaptım!

Dün gece herkes yattıktan sonra, parmaklarımın ucuna basarak alt kata indim. Rodrick'in CD'si salondaki müzik setindeydi.

Rodrick'in yeni kulaklıklarını taktım ve sesini SONUNA kadar açtım. Sonra "çal" tuşuna bas-tım.

Öncelikle şunu söylemeliyim: CD'nin üzerine neden "Anne Babalar İçin Uyarı" çıkartması yapıştırdıkları-nı çok iyi anladım.

Ve şarkının yalnızca otuz saniyelik bölümünü dinleyebildim.

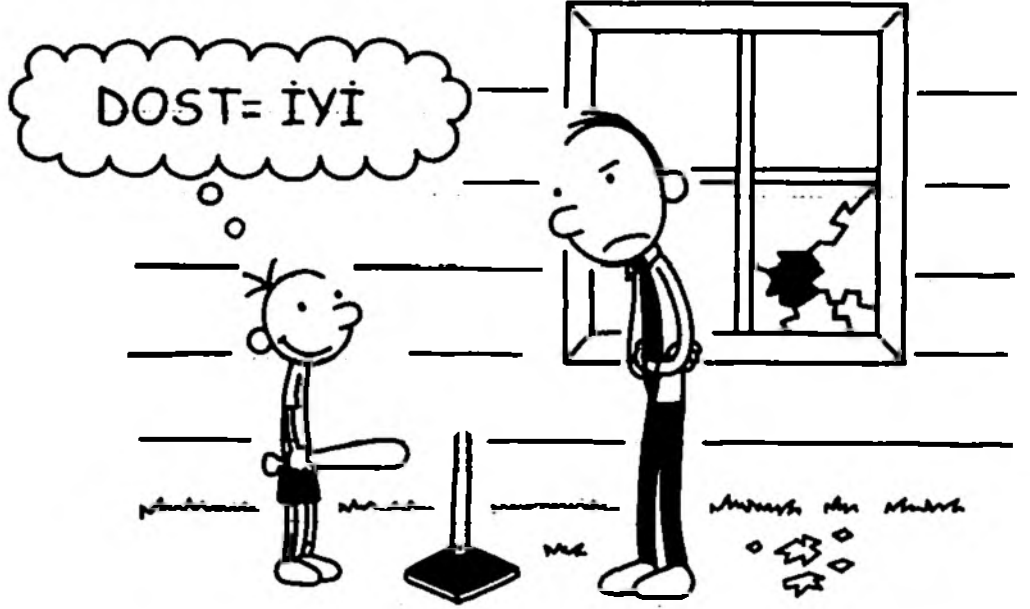
Meğer kulaklıkları müzik setine takmayı unutmuşum. Bu yüzden müzik kulaklıklardan değil, HOPARLÖRLERDEN geliyormuş.

Babam beni kolumdan tutup odama çıkardı, kapıyı kapattı ve dedi ki:

Babam bu ses tonuyla "dostum" dediğinde, başınız dertte demektir. Bana ilk kez böyle "dostum" dediğinde, sesindeki alaycılığı fark etmemiştim. Bu yüzden de hemen gevşeyivermişim.

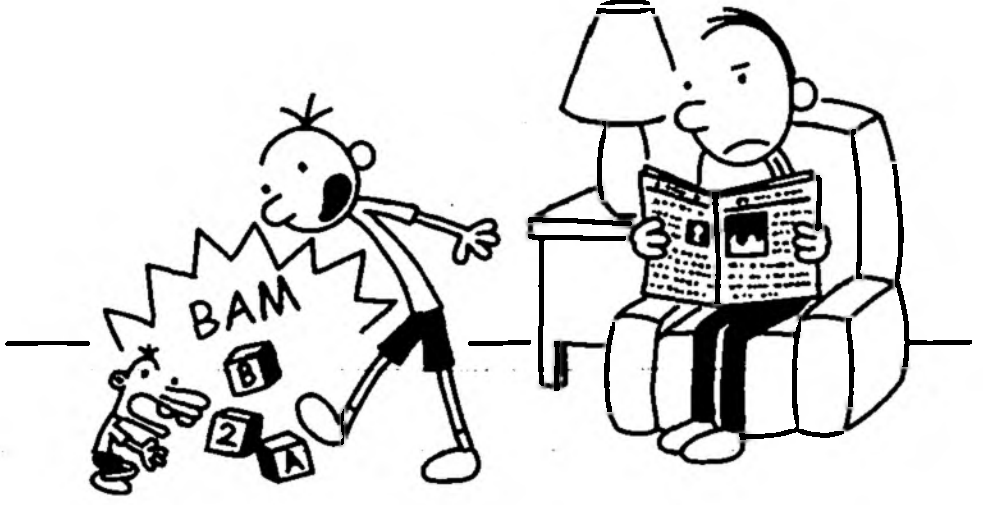
Artık bu yanılgıya düşmüyorum.

Bu gece babam bana on dakika kadar bağırdı; sonra sanırım benim odamda iç çamaşırlarıyla dikilmek-tense kendi yatağında olmasının daha iyi olacağına karar verdi. İki hafta boyunca bilgisayar oyunu oynamamın yasak olduğunu söyledi. Ben de aşağı yukarı böyle bir şey bekliyordum zaten. Bence cezamın bu kadarla sınırlı kaldığına sevinmeliyim.

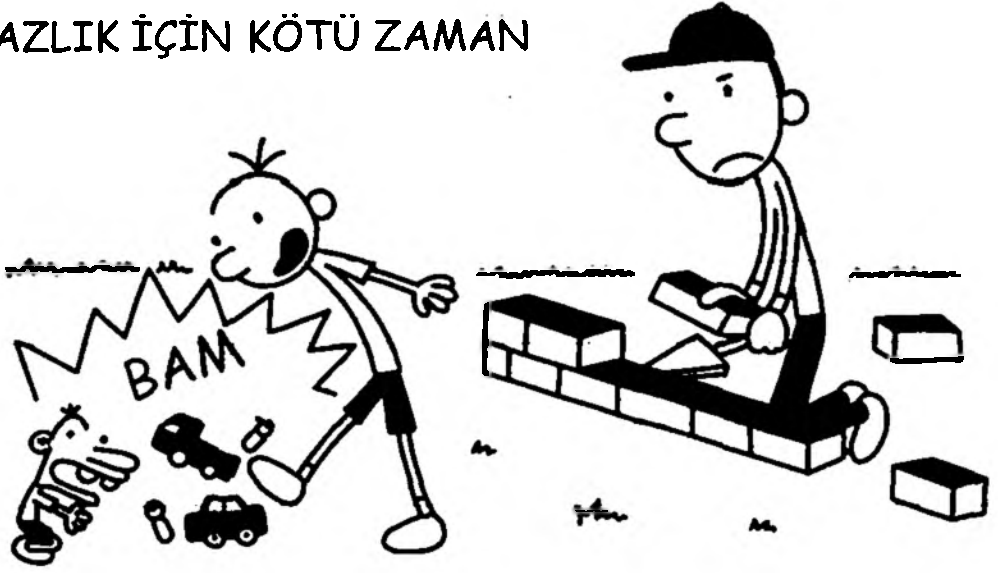
İşin en iyi tarafı ne, biliyor musunuz? Babam sinirlendiğinde çabuk sakinleşir ve her şeyi unuttur.

Genellikle, babamın karşısında olmadık bir şey yaptığınızda, elinde ne varsa size fırlatır.

YARAMAZLIK İÇİN İYİ ZAMAN

YARAMAZLIK İÇİN KÖTÜ ZAMAN

Söz konusu ceza olduğunda, annemin çok farklı bir tarzı vardır. Yaramazlık yapar ve ona yakalanırsanız, birkaç gün boyunca size ne ceza vermesi gerektiğine karar vermeye çalışır.

Siz de bu süre içinde cezanızı hafifletmek için elinizden geleni yapar, çok sevimli davranırsınız.

Ancak birkaç gün sonra, tam siz başınızın dertte olduğunu unutmuşken, cezanızı önünüze koyuverir.

Pazartesi

Bu bilgisayar oyunu yasağına uymak düşündüğümünden çok daha zormuş. Ama en azından evde başı dertte olan tek kişi ben değilim.

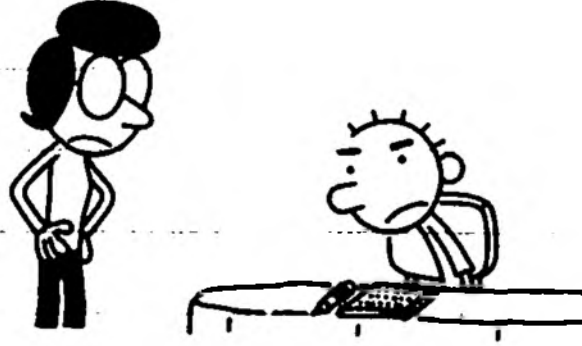
Rodrick'le annemin arası da hiç iyi değil bugünlerde. Manny, Rodrick'in heavy metal dergilerinden birini bulmuş. Derginin bir sayfasında, bir arabanın kaportasının üzerinde yatan bikinili bir kadın resmi varmış. Manny dergiyi "gördüğümüzü anlatalım" alıştırması için anaokuluna götürmüştü!

Eh, annem bu yüzden anaokulundan kendisini telefonla aradıklarında pek memnun olmadı tabii.

Dergiyi ben de gördüm; bence hiç abartılacak bir şey yok aslında. Ama annem evde böyle şeyler istemiyor.

Rodrick, ceza olarak annemin onun için yazdığı soruları yanıtlamak zorunda kaldı.

Bu dergiye sahip olmak senin daha iyi bir insan olmanı sağladı mı?

Hayır.

Senin okulda daha popüler olmanı sağladı mı?

Hayır. _____

Böyle bir dergiye sahip olduğun için şu anda ne hissediyorsun?

Utaniyorum. _____

Kadınları böyle rencide eden bir dergiye sahip olduğun için, onlara söyleyecek bir şeyin var mı?

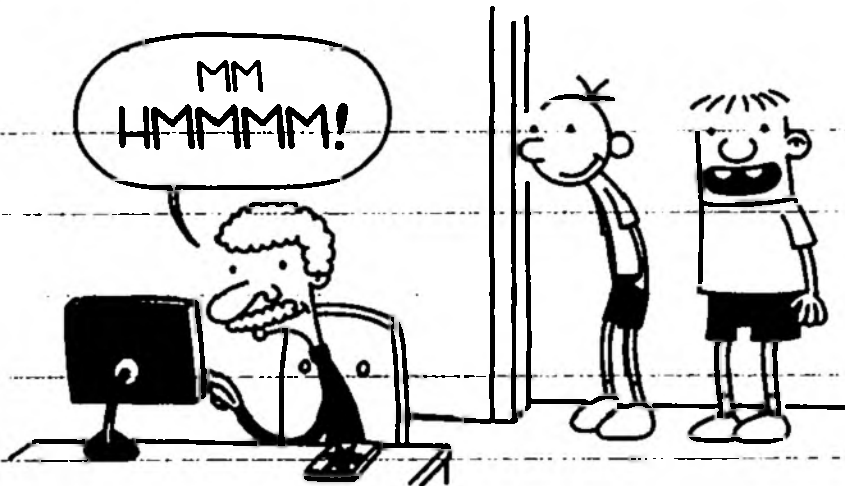
Özür dilerim, hanımlar.

Çarşamba

Bilgisayar oyunları oynamam hala yasak; bu yüzden bilgisayarımı Manny kullanıyor. Annem gidip bir sürü eğitici CD almış. Manny'yi bunlarla oynarken seyretmek işkence gibi!

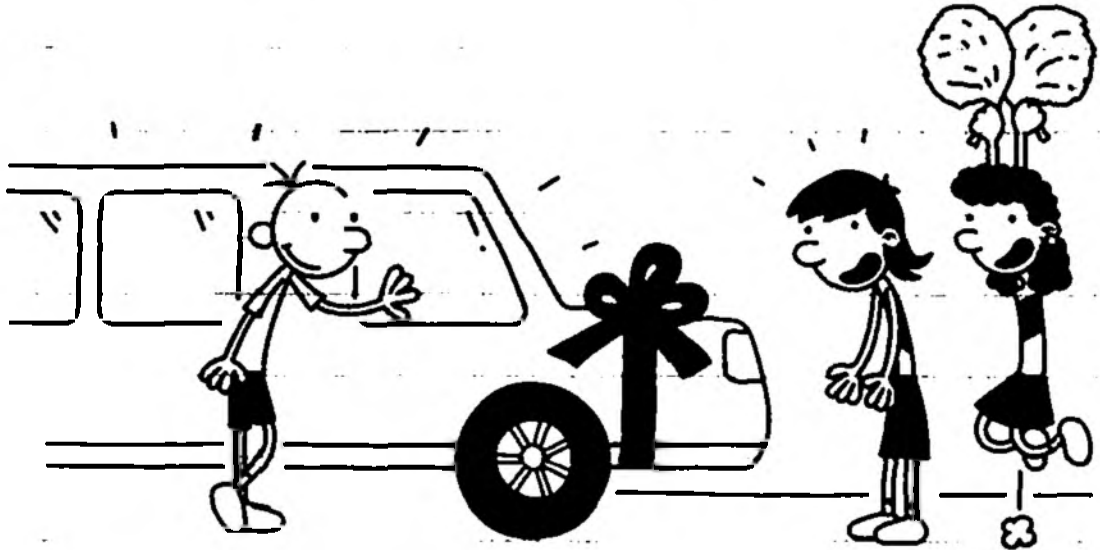

Ama bunun bir yararı oldu! Sonunda oyunlarımı Rowley'in babasından kaçırmamanın yolunu buldum. CD'lerimi, Manny'nin "Alfabeyi Öğrenelim" CD'lerinden birinin kutusunun içine koyuyorum, olup bitiyor!

Perşembe

Bugün okulda öğrenci başkanlığı seçimlerinin yaklaştığını duyurdular. Dürüst olmam gerekirse, bugüne kadar öğrenci başkanlığıyla hiç ilgilenmedim. Ama bugün düşündüm de, eğer SAYMAN seçilirsem, okuldaki konumum TAMAMEN değişebilir.

Hatta...

Hiç kimse saymanlık için adaylığını koymayı düşünmüyor, herkes Başkanlık veya Başkan Yardımcılığı gibi daha havalı pozisyonları hedefliyor. Bu yüzden eğer yarın adaylığımı koyarsam, sayman seçilmem işten bile olmayacak bence.

Cuma

Bugün gidip saymanlık için adaylar listesine adı mı yazdım. Maalesef Marty Porter da adaylığını koymuş. Marty'nin müthiş bir matematik kafası vardır. Seçilmem düşündüğüm kadar kolay olmayacak herhalde!

Babama öğrenci başkanlığı seçimlerine katılacağımı söyledim. Çok heyecanlandı. Meğer benim yaşımdayken o da seçimlere katılmış ve kazanmış.

Babam bodrumdaki eski kutuları karıştırdı ve kampanya afişlerinden birini buldu.

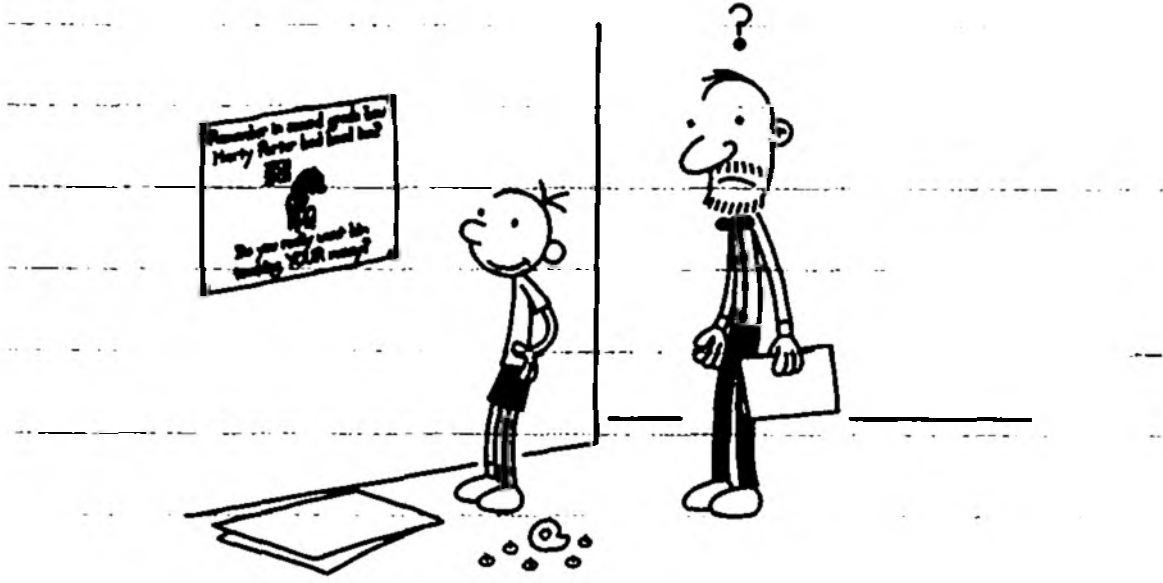
Afiş fikrini çok beğendim. Babamdan gerekli malzemeleri almam için beni kırtasiyeye götürmesini istedim. Bir sürü karton ve fosforlu kalemler aldım. Bütün gece uğraşıp kampanya tanıtımlarımı hazırladım. Umarım bu afişler işe yarar.

Pazartesi

Bugün afişlerimi okula getirdim. Ne yalan söyliyim, çok güzel olmuşlardı!

Okula varır varmaz, afişlerimi asmaya başladım. Ama üç dakika geçmemiști ki Müdür Yardımcısı Roy yanımda bitti.

Bay Roy, diğer adaylara "iftira atan" şeyler yazmanın yasak olduğunu söyledi. Ben de ona bitlenme meselesinin doğru olduğunu, hatta o zamanlar bu yüzden bütün okulun kapatılmış olduğunu söyledim.

Ama Bay Roy bütün afişlerimi topladı. Böylece bugün Marty Porter ortalıkta dolaşıp oy toplamak için herkese lollipop dağıtırken, benim afişlerim Bay Roy'un çöp kutusunda duruyordu. Sanırım bu siyasi kariyerimin resmen bittiği anlamına geliyor!

EKİM

Pazartesi

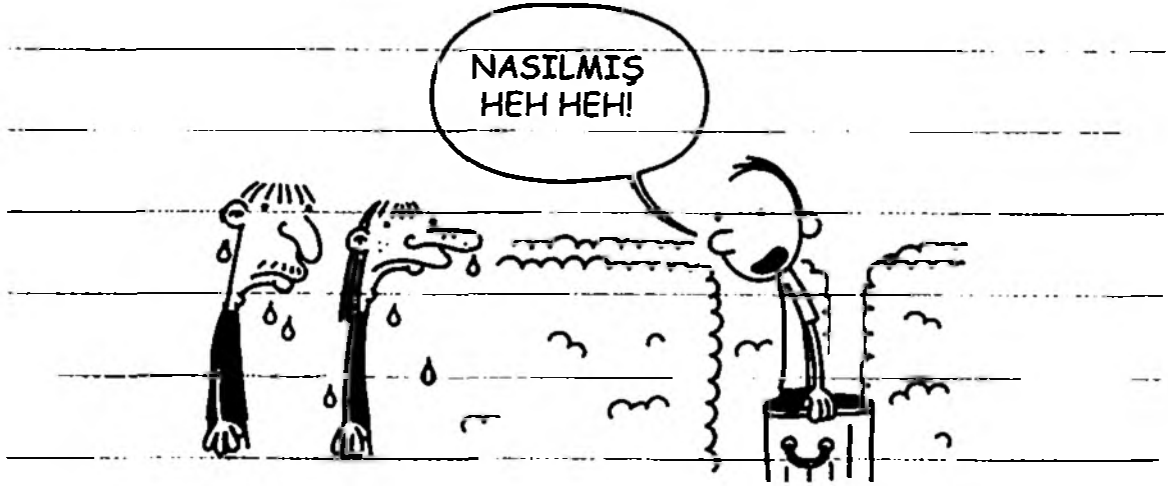
Evet, nihayet Ekim geldi ve Cadılar Bayramı'na yalnızca otuz gün kaldı. Annem benim artık böyle numaralar yapıp oyunlar oynayamayacak kadar büyüdüğümü söylese de, Cadılar Bayramı benim EN SEVDİĞİM bayram.

Cadılar Bayramı'nı babam da çok seviyor ama başka bir nedenle... Cadılar Bayramı gecesi, bütün anne babalar şeker dağıtırken, benim babam yanında kocaman bir kova suyla çalılarının arkasına gizleniyor.

Ve eğer yoldan çocuklar geçecek olursa, onları ıslatıyor!

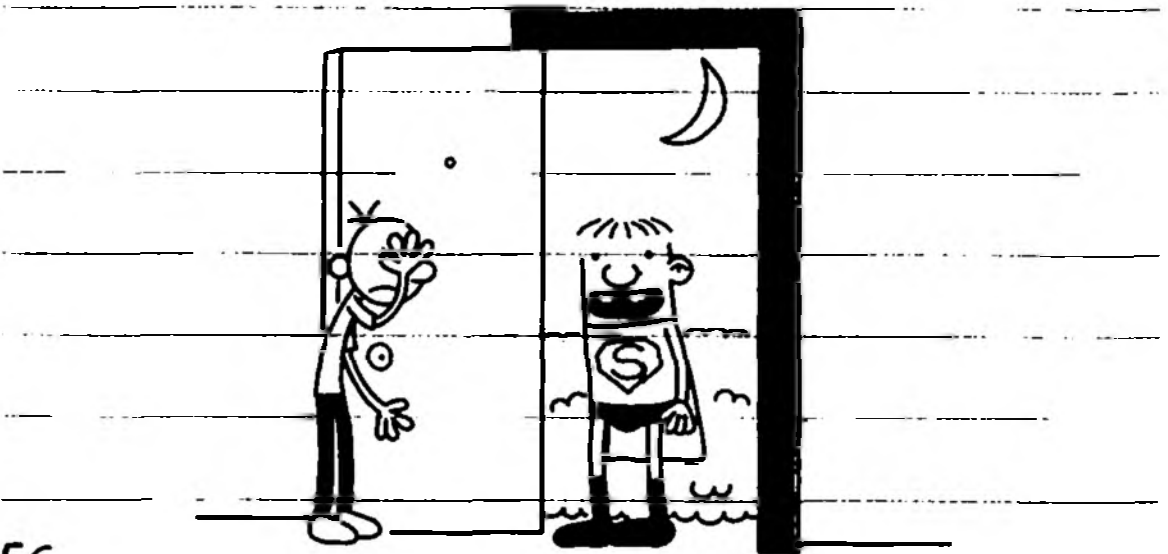

Babamın Cadılar Bayramı'nın içeriğini anlayabildiğinden emin değilim. Ama onun eğlencesini mahvetmeyi düşünmüyorum.

Bu gece, Crossland Lisesi'nin perili evinin açılış gecesi idi. Annemi, Rowley ile beni oraya götürmesi için ikna ettim.

Rowley bize üzerinde geçen yıldan kalma Cadılar Bayramı kostümüyle geldi. Daha erken saatlerde onu aramış ve normal giyinmesini söylemiştim ama dinlememiş tabii.

Yine de kafamı buna takmamaya çalıştım. Daha önce beni Crossland perili evine göndermemişlerdi hiç. Şimdi Rowley'in gecemi mahvetmesine izin veremezdim. Rödrick bana perili evi anlatmıştı; tam üç yıldır oraya gitmeyi dört gözle bekliyordum.

Her neyse, kapıya vardığımızda, bir an içeri girip girmemek konusunda tereddüt etmeye başladım.

Ama annem bu işten bir an önce kurtulmak ister gibiydi; bizi içeri sürükledi. Kapıdan içeri girer girmez, birbirini ardına korkular yaşamaya başladık. Vampirler üzerimize atılıyordu. Kafasız insanlar ve bir sürü garip şey ortalıkta cirit atıyordu.

Ancak en kötüsü, Testere Sokağı'ydı. Kafasına hokey kaskı geçirmiş dev gibi bir adam, elinde GERÇEK bir zincirli testereyle koşuyordu. Rodrick bana testerenin ağzının lastikten yapıldığını söyledi ama işimi şansa bırakamazdım.

Tam zincir testereli adam bizi yakalayacaktı ki, annem araya girip bizi kurtardı.

Annem, zincir testereli adamdan bize çıkışı göstermesini istedi; perili evdeki deneyimimiz böylece son buldu. Annemin yaptığı biraz utanç vericiydi galiba; ama bir gün bunun üstesinden kendi başıma gelmekte kararlıyım!

Cumartesi

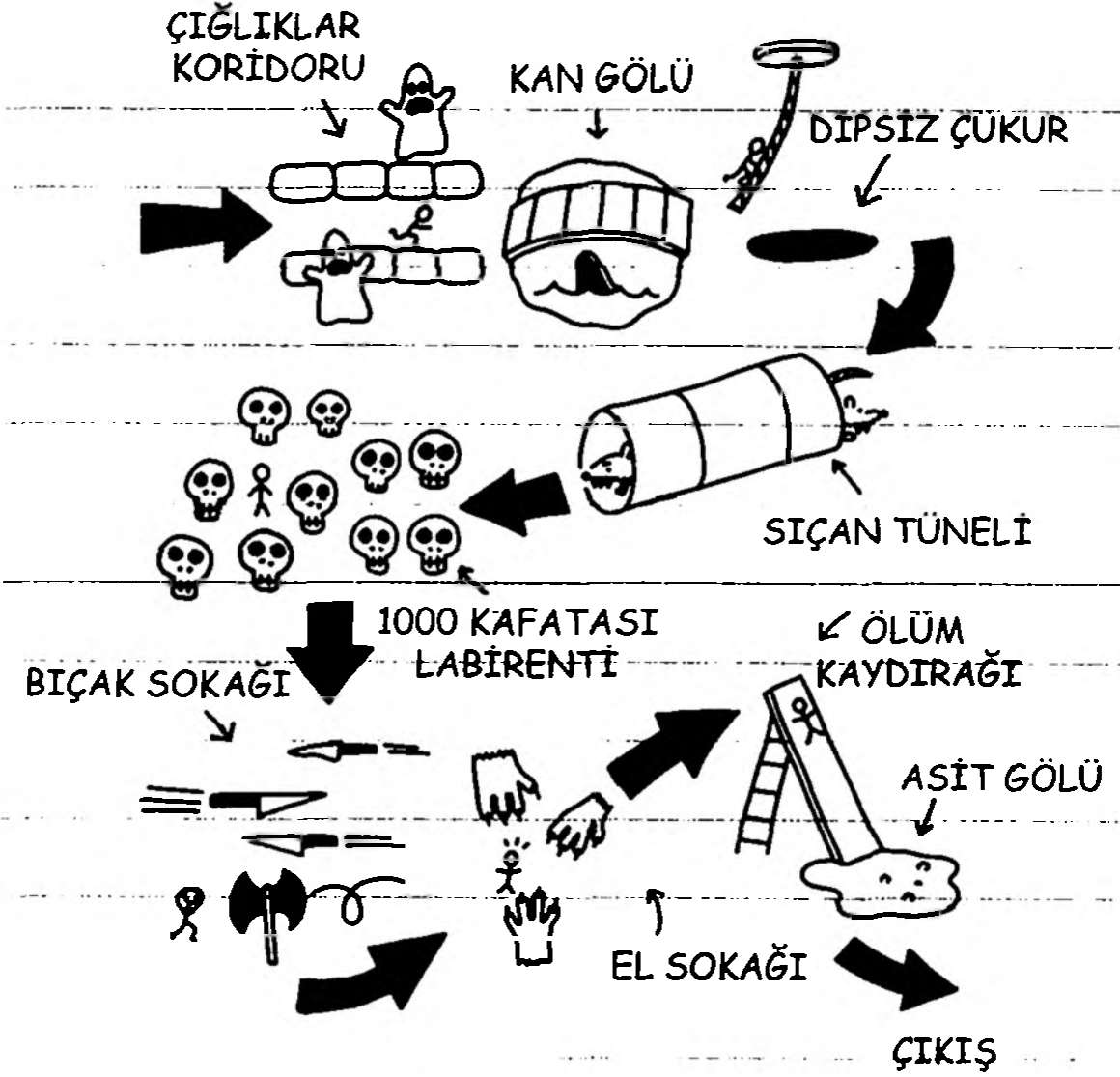
Crossland perili evi bana yeni bir fikir verdi. Kapıda adam başı beş kâğıt alıyorlardı; kuyruk da okulun çevresini dolaşıyordu nerdeyse.

Ben de kendi perili evimi yapmaya karar verdim. Ama bu işe Rowley'i de dahil etmek zorundaydım, çünkü annem evimizin birinci katını tam bir perili köşk haline getirmeme izin vermezdi.

Rowley'in babasının da bu fikre bayılmayacağını biliyordum. Bu yüzden perili evi Rowley'lerin bodrumunda oluşturmaya ve bundan anne babasına söz etmemeye karar verdik.

Rowley ile bütün gün uğraşıp perili evimiz için dehşet verici bir plan hazırladık.

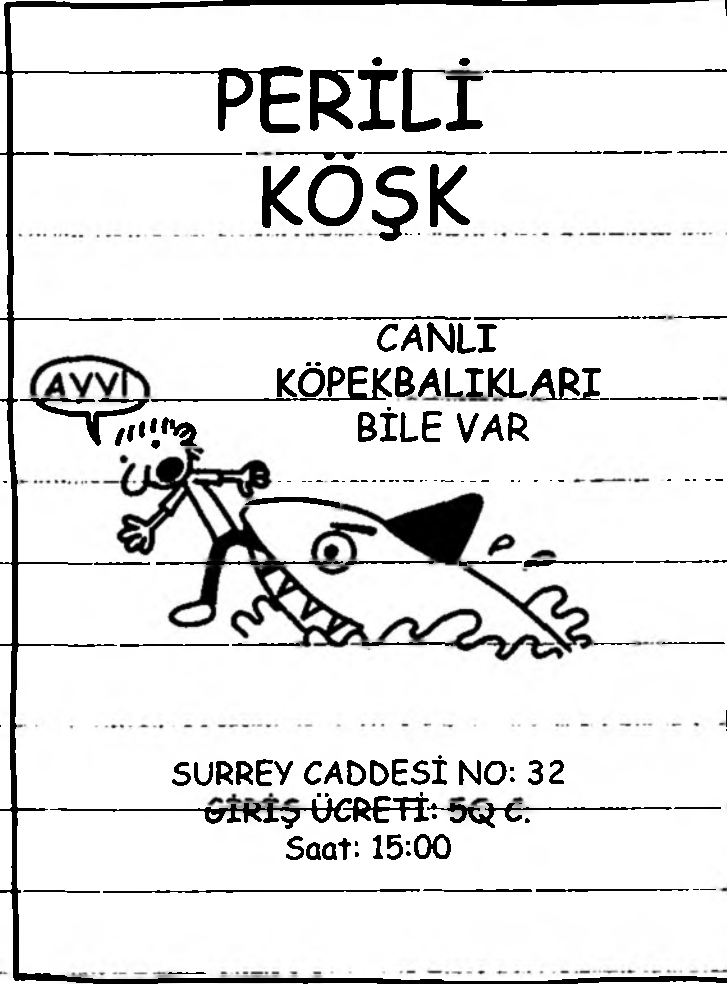
İşte planımızın son hali:

Böbürlenmek için filan söylemiyorum ama ortaya çıkan sonuç, Crossland Lisesi Perili Evi'nden **ÇOK DAHA** başarılıydı.

Sonra yaptığımız şeyi duyurmamız gerektiğini fark ettik; kâğıt ve renkli kalemler alıp işe koyulduk.

Evet, reklamlarda gerçeği biraz abarttığımızı kabul ediyorum ama insanların ilgisini çekeceğimizden emin olmalıydık.

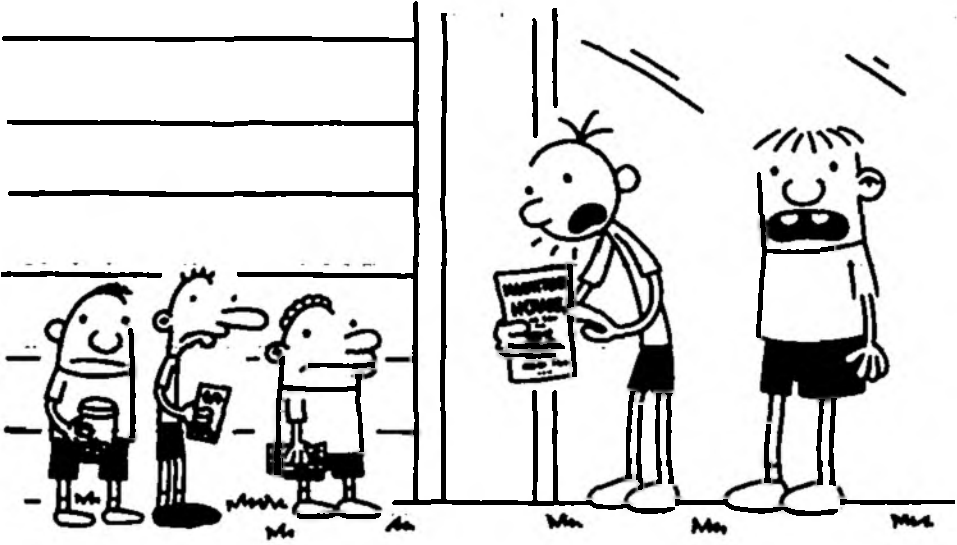
Biz el ilanlarını bütün mahalleye dağıtıp Rowley'lerin bodrumuna döndüğümüzde, saat 14:30 olmuştu bile ve henüz perili evi düzenlemeye başlamamıştık!

Bu yüzden ilk planımızdaki bazı şeyleri iptal etmek zorunda kaldık.

Saat 15:00 olduğunda, kimsenin gelip gelmediğini gormek için dışarı baktık. Mahalleden yirmi kadar ocuk, Rowley’lerin evinin onunde kuyruk olmuş bekliliyordu.

Evet, el ilanlarımızda giriş creti olarak elli sent yazdığını biliyordum ama şimdi bir vurgun vurma şansımızın olduğunu da gorebiliyordum.

Çocuklara giriş creti olarak iki kâğıt alınacağını, elli sentin baskı hatası olduğunu soyledim.

İki kâğıdını feda eden ilk ocuk, Shane Snel-la oldu. Parasını dedi, biz de onu içeri aldık. Rowley ile birlikte çığlıklar Koridoru’ndaki yerlerimize koştuk.

Çiğliklar Koridoru aslında bir yataktı; bir ucunda ben duruyordum, bir ucunda da Rowley.

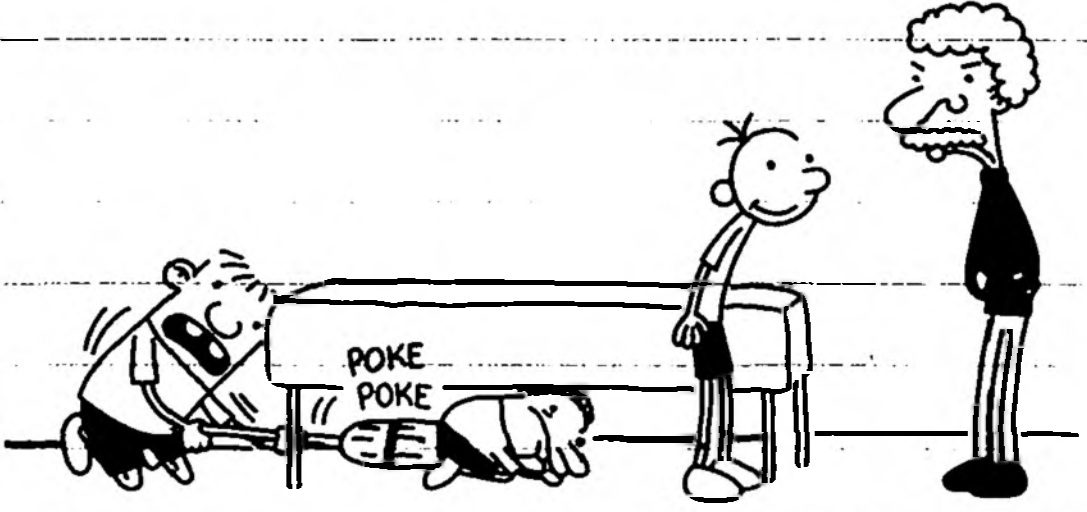

Sanırım Çiğliklar Koridoru'nu biraz fazla korkunç yapmışız; Shane yarıyolda yatağın altında büzölüp kaldı. Onu emekleyerek dışarı çıkması için ikna etmeye çalıştık ama kımıldamadı bile.

Birden düşündüm. Çiğliklar Koridoru'na girmek için bekleyen bir sürü çocuk vardı; yani biz bu süre içinde bir sürü para kaybediyorduk. Shane'i oradan bir an önce çıkarmalıydık.

Biraz sonra, Rowley'in babası aşağı indi. Önce onu gördüğüme sevindim, çünkü Shane'i yatağın altından çıkarmamıza yardım edeceğini sandım. Böylece perili köşkümüz yeniden faaliyete geçebilecekti.

Ancak Rowley'in babası pek yardımsever bir günde değildi.

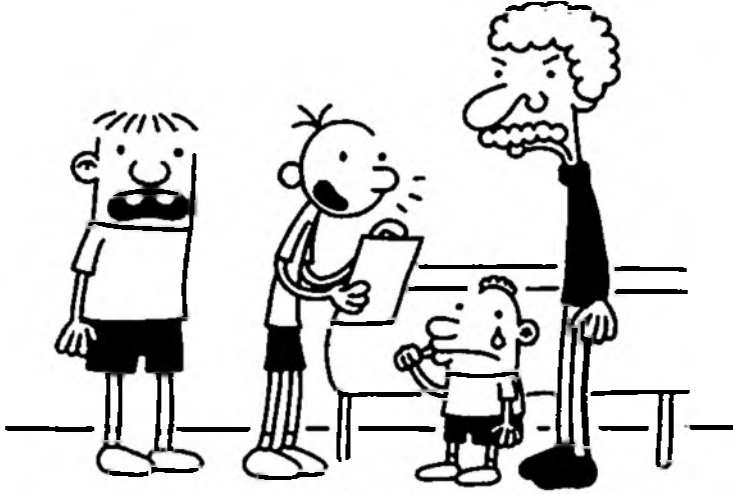

Bize ne yaptığımızı ve Shane Snella'nın yatağın altında ne aradığını sordu.

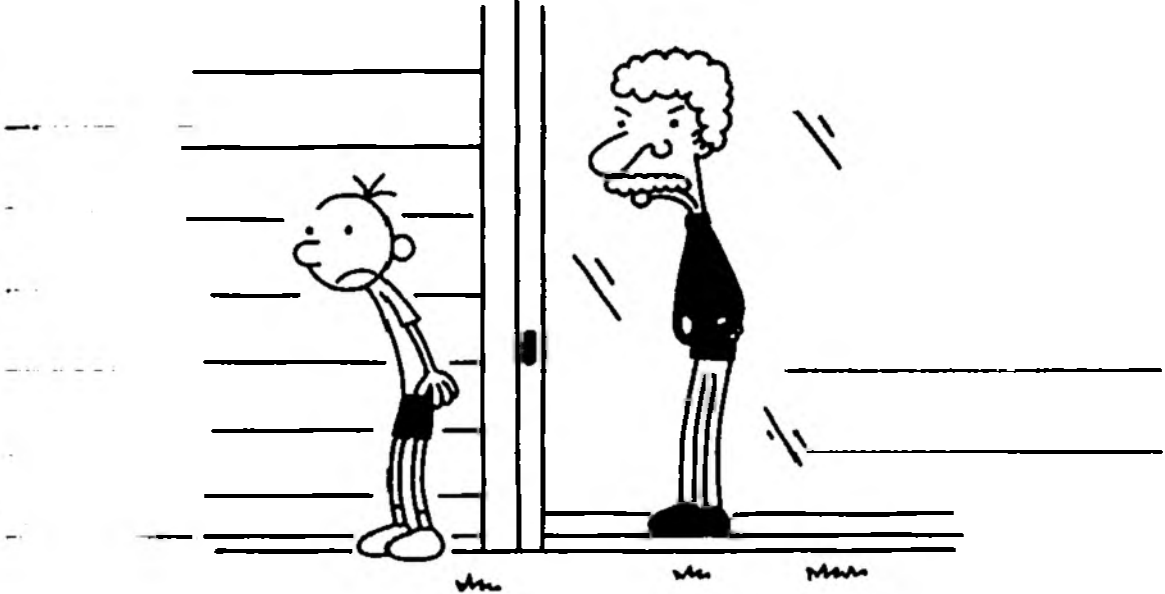
Biz de ona bodrumun bir perili köşk olduğunu, Shane'in de ona bunu yapmamız için bize PARA ÖDEDİĞİNİ söyledik. Ama Rowley'in babası bize inanmadı.

Tamam, itiraf ediyorum, etrafınıza şöyle bir baktığınızda, bodrumun hiç de perili köşke benzer bir hali yoktu. Sadece Çıglıklar Koridoru ve Rowley'in eski küvetinin içinde bir şişe ketçap dökerek oluşturduğumuz Kan Gölü vardı.

Rowley'in babasına yasal bir faaliyet sürdürdüğümüzü kanıtlamak için ilk planımızı göstermeye çalıştım ama ikna olmadı.

Uzun lafın kısası, bu, perili köşkümüzün sonu oldu.

Neyse ki, Rowley'in babası bize inanmadığı için, Shane'in parasını geri vermemizi de istemedi. Biz de en azından bugün iki kâğıdı cebe indirmiş olduk. Kısa günün kârı!

Pazar

Rowley, dünkü perili köşk macerası yüzünden cezalandırılmış. Bir hafta boyunca TV izleyemeyecek ve beni eve ağıramayacakmış.

Ama bu haksızlık! Bu durumda beni de cezalandırmış oluyorlar. İyi de ben yanlış bir şey yapmadım ki! şimdi ben bilgisayar oyunlarımı nerde oynayacağım?

Her neyse, Rowley için üzüldüm ve onun için bir şeyler yapmaya karar verdim. Bu akşam TV'de onun en sevdiği programı açtım, telefonu konferans ayarına getirdim; böylece en azından programı dinleyebilecekti.

Ekranada olup bitenleri anlatmak için elimden geleni yapıyordum ama dürüst olmam gerekirse, Rowley'e her şeyi yansıtabildiğimden emin değilim.

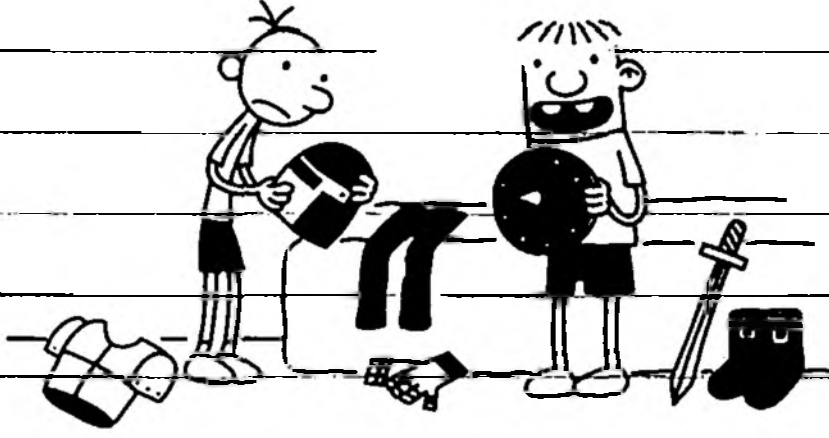

Salı

Neyse, Rowley'in cezası sonunda bitti. Tam da Cadılar Bayramı'nda üstelik! Kostümünü görmek için onların evine gittim. Birazcık kıskandığımı itiraf etmeliyim.

Rowley'in annesi ona şövalye kostümü almış. Bu kostüm geçen yılkiye oranla SÜPER havalı!

Başığı, pelerini, gerçek bir kılıcı, HER ŞEYİ var!

Benim daha önce hiç satın alınmış bir kostümüm olmadı. Yarın gece ne giyeceğimi de bilmiyorum. Son anda bir şeyler uydururum herhalde. Belki yine Tuvalet Kâğıdından Mumya olurum.

Ama galiba yarın gece yağmur bekleniyor; yani bu pek akıllıca bir tercih olmayabilir.

Son birkaç yıldır mahalledeki yetişkinler benim derme çatma kostümlerime çok şaşıyorlar. Ben de bunun topladığım şeker miktarını etkilediğini düşünmeye başladım.

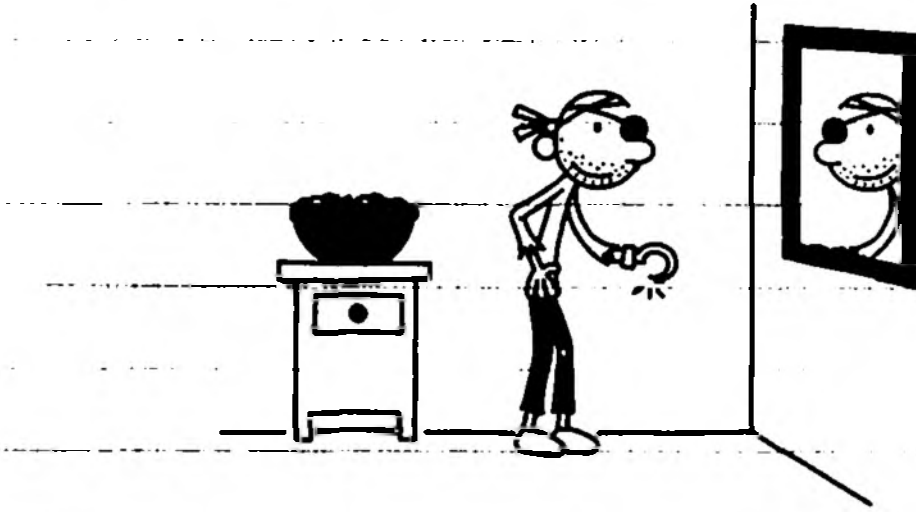
Ama oturup güzel bir kostüm hazırlamak için gerçekten vaktim yok. Çünkü yarın gece için Rowley ile kendime en iyi rotayı çizmem gerekiyor.

Bu yıl, geçen yıla oranla iki kat fazla şeker toplamamızı sağlayacak bir planım var.

Cadılar Bayramı

Şeker toplamak için dışarı çıkmamıza bir saat kalmıştı ve benim hâlâ bir kostümüm yoktu. Bir kez daha kovboy kılığına girmeyi ciddi ciddi düşünmeye başlamıştım.

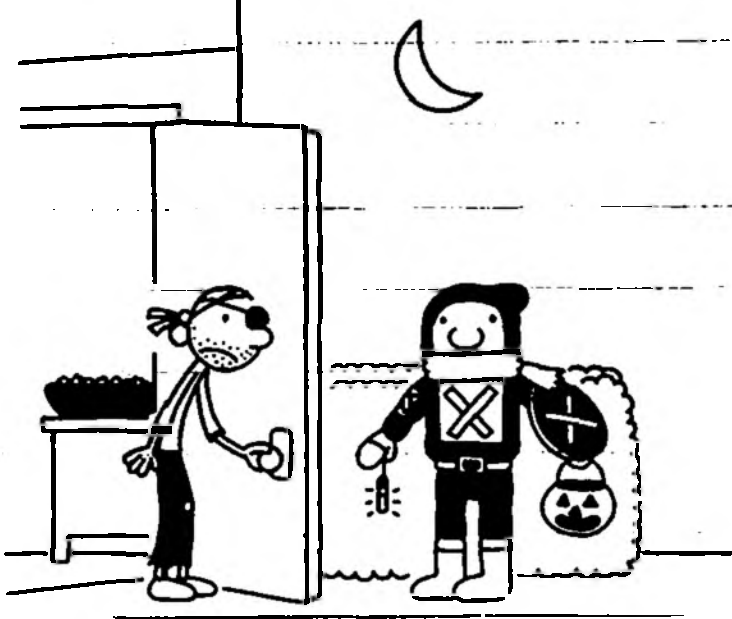
Tam o sırada annem odamın kapısını tıklattı ve bana bir korsan kostümü uzattı. Mükemmel bir kostümdü bu!

Rowley saat 18:30'da şövalye kostümüyle bize geldi. Ama kostümün önceki gün gördüğüm kostümle İLGİSİ YOKTU!

Rowley'in annesi oğlunun güvenliği için bazı düzeltmeler yapmış. Artık Rowley'in ne kılığına girdiği bile anlaşılmıyordu!

Annesi, Rowley'in daha iyi görebilmesi için miğfere kocaman bir delik açmış. Oğlunun her tarafını saydam bantla kaplamış. Altına palto-sunu giydirmiş; eline de kılıç yerine parlak bir sopa vermiş.

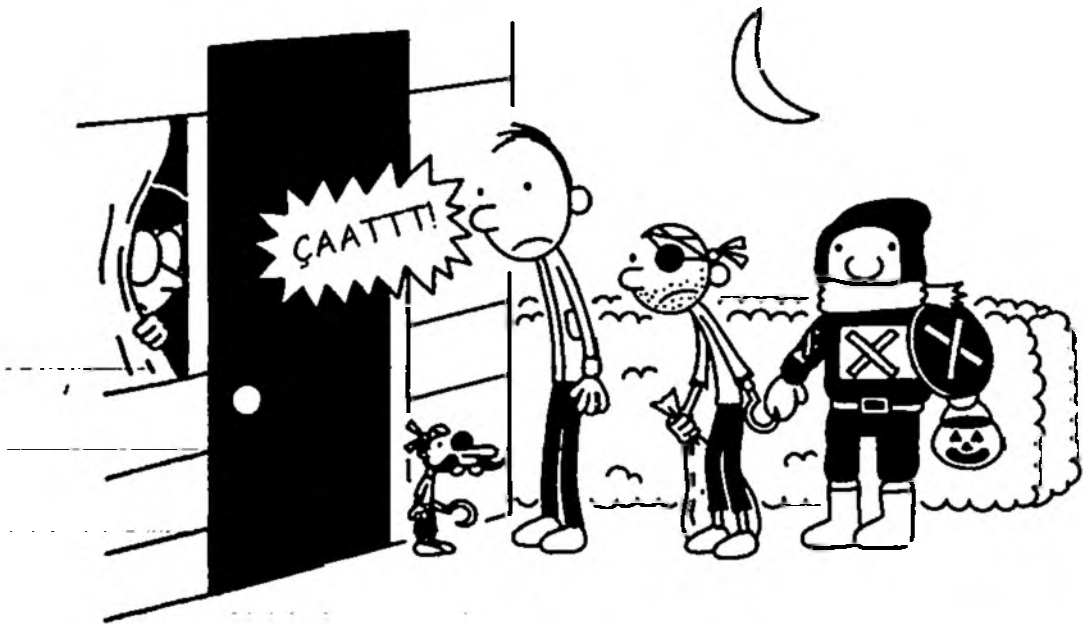
Hemen yastık kılıfımı kaptım; Rowley ile kapıya yöneldik. Ama annem bizi durdurdu.

Of, annem bana o kostümü verdiğinde işin içinde bir iş olduğunu anlamalıydım!

Anneme, Manny'yi götürmemizin MÜMKÜN olmadığını, çünkü üç saat içinde tam 152 eve uğrayacağımızı söyledim. Artı, Yılan Yolu'ndan da geçecektik ve bu yol, Manny gibi küçük bir çocuk için çok tehlikeli olabilirdi. —

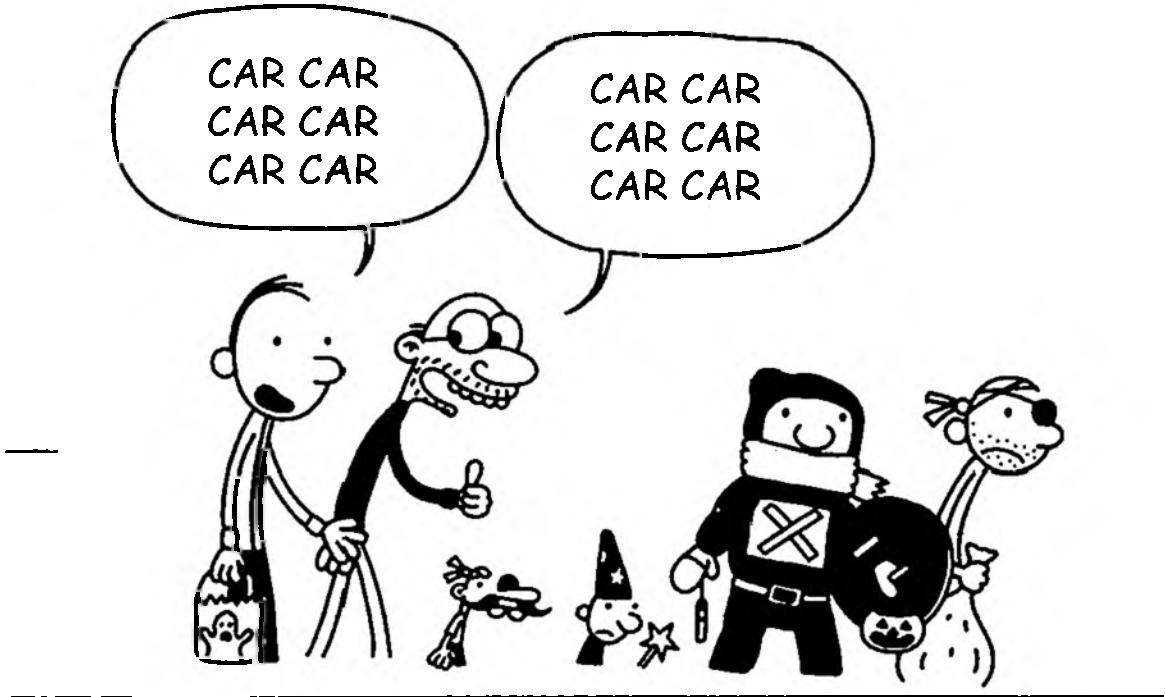
Bu son bölümü hiç söylememeliymişim! Çünkü biraz sonra annem, babama mutlaka bizimle gelmesi ve kendi mahallemizin dışına çıkmadığımızdan emin olması gerektiğini söylüyordu. Babam bundan kaçmak için bahaneler bulmaya çalıştı; ama annem bir şeyi kafasına koydu mu onu bundan vazgeçiremezsiniz. —

Daha kendi bahçemizden çıkamadan, komşumuz Bay Mitchell ve oğlu Jeremy ile karşılaştık. Tabii ONLAR da peşimize takıldı. _____

Manny ve Jeremy korkunç süslemeleri olan evlere uğramak istemedikleri için, bir sürü evi es geçmek zorunda kaldık. _____

Babamla Bay Mitchell ise futboldan filan konuşmaya başlamışlardı. Ne zaman önemli bir şey söyleyecek olsalar, yürümeyi bırakıp duruyorlardı. _____

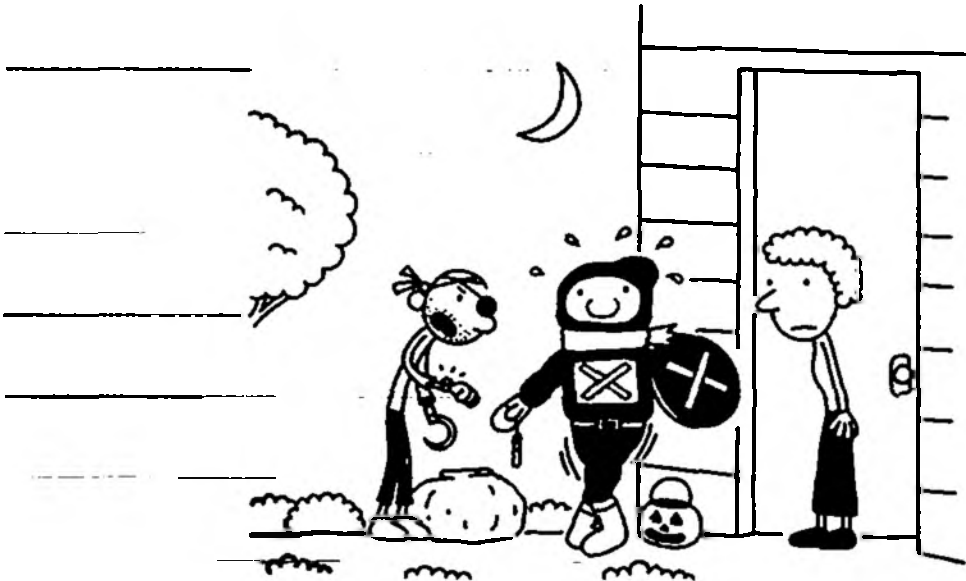
Bu yüzden her yirmi dakikada bir yalnızca bir eve uğrayabiliyorduk. _____

İki saat sonra babamla Bay Mitchell ufaklıkları eve götürdüler. _____

Buna sevindim, çünkü böylece Rowley ile yolumuza son sürat devam edebilecektik. Yastık kılıfım neredeyse bomboştu; elimi çabuk tutup açığımı kapatmalıyım.

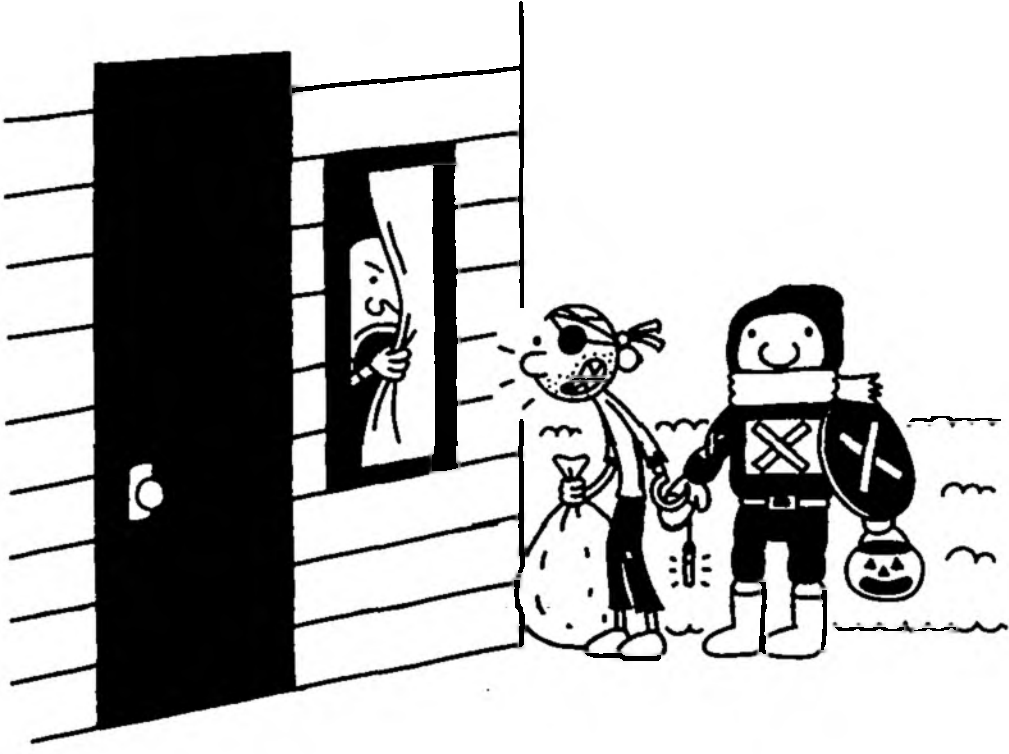
Biraz sonra, Rowley "ihtiyaç molası" vermesi gerektiğini söyledi. Ona kırk beş dakika daha "tutmasını" söyledim. Ama büyükannemin evine vardığımızda, Rowley'in banyoyu kullanmasına izin vermezsem yanacağımızı anladım!

Bunun üzerine ona eğer bir dakika içinde dışarı çıkmazsa, şekerlerini yemeye başlayacağımı söyledim.

Tekrar yola koyulduk. Ama saat 22:30 olmuştu; birçok yetişkin Cadılar Bayramı'nın bu saatte bittiğini düşünürdü.

Bunu kapıya pijamalarıyla çıkmalarından ve size kötü kötü bakmalarından anlayabilirdiniz!

Biz de eve dönmeye karar verdik. Babamla Manny gittikten sonra epey vaktimiz olmuştu; bu yüzden topladığım şeker miktarından memnundum.

Yan yolda, içi lise öğrencileriyle dolu bir kamyonetin homurtular çıkararak geldiğini gördük.

Arkada oturan çocuğun elinde bir yangın söndürücü vardı. Kamyonet yanımızdan geçerken, bize ateş etti.

Rowley'in hakkını yiyemem; kalkaniyla suların %95'ini engelledi. Bunu yapmasaydı, şekerlerimiz sırlısklam olacaktı.

Kamyon uzaklaşırken, iki saniye sonra pişman olacağım sözler çıktı ağızımdan. Üstelik bunları bağırarak söylemişim!

Sürücü acı bir fren yaptı ve kamyoneti bize doğru geri döndürdü. Rowley ile koşmaya başladık; ama diğerleri peşimize düşmüştü bile.

Aklıma gelen tek güvenli yer, büyükannemin eviydi. Biz de iki avluyu geçip oraya doğru koştuk. Büyükannem çoktan yatmış olmalıydı; ama ön verandadaki paspasın altında bir anahtar bulundurduğunu biliyordum.

İçeri girdiğimizde, kamyonettekilerin bizi takip edip etmediğini görmek için dışarı baktım. Elbette takip etmişlerdi. Gitmeleri için numaralar yapmaya çalıştım ama kimildamadılar bile.

Çok geçmeden, gençlerin bizi dışarıda beklemekte kararlı olduğunu fark ettik ve geceyi büyükannemin evinde geçirmemiz gerektiğine karar verdik. Ondan sonra rahatlayıp şımdık ve maymun sesleri çıkararak dışandaki gençlere bağırmaya başladık.

Daha doğrusu, ben maymun sesleri çıkarıyordum. Rowley baykuş gibi bağırıyordu. Ama ne fark eder ki, fikir aynıydı sonuçta!

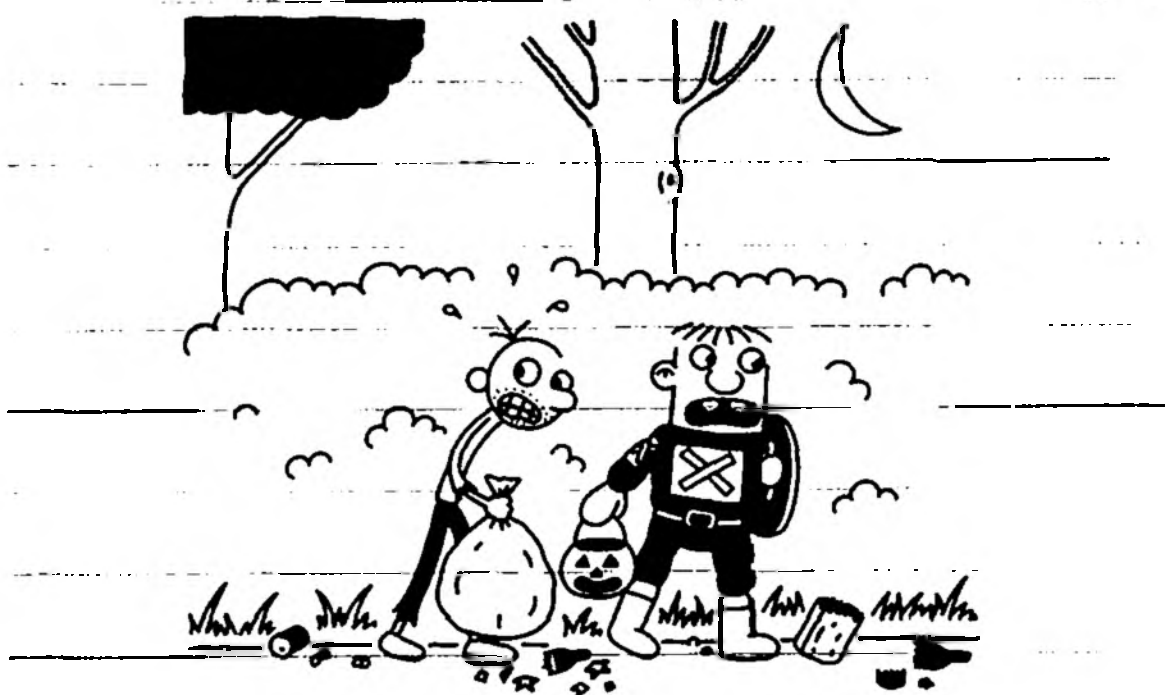
Annemi aradım ve gece büyükannemde kalacağımızı söyledim. Annem telefonda çıldırmış gibiydi.

Ertesi gün okula gideceğimizi, bu yüzden hemen eve dönmemiz gerektiğini söyledi. Bu da eve doğru sıkı bir koşu koparmamız gerektiği anlamına geliyordu.

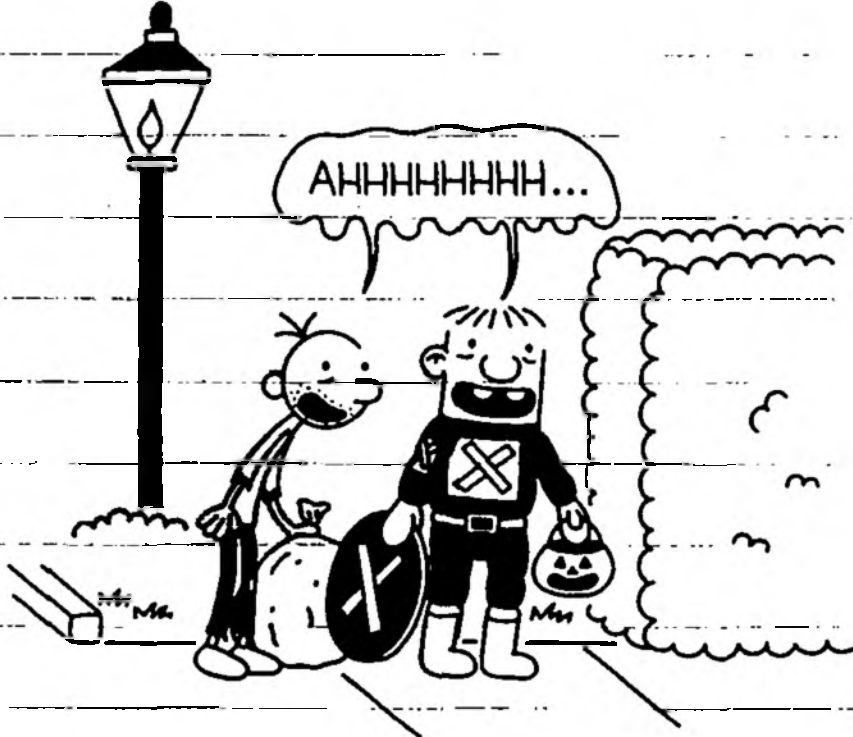
Pencereden dışarı baktım ama bu kez kamyoneti göremedim. Ama gençlerin bir yerlerde saklandığını ve bizi dışarı çekip tuzağa düşürmeye çalıştıklarını biliyordum.

Biz de arka kapıdan dışarı süzüldük, büyükanne-min çitlerinin üzerinden atladık ve Yılan Yolu'na doğru koştuk. Orada hiç sokak lambası olmadığı için kurtulma şansımız daha yüksekti.

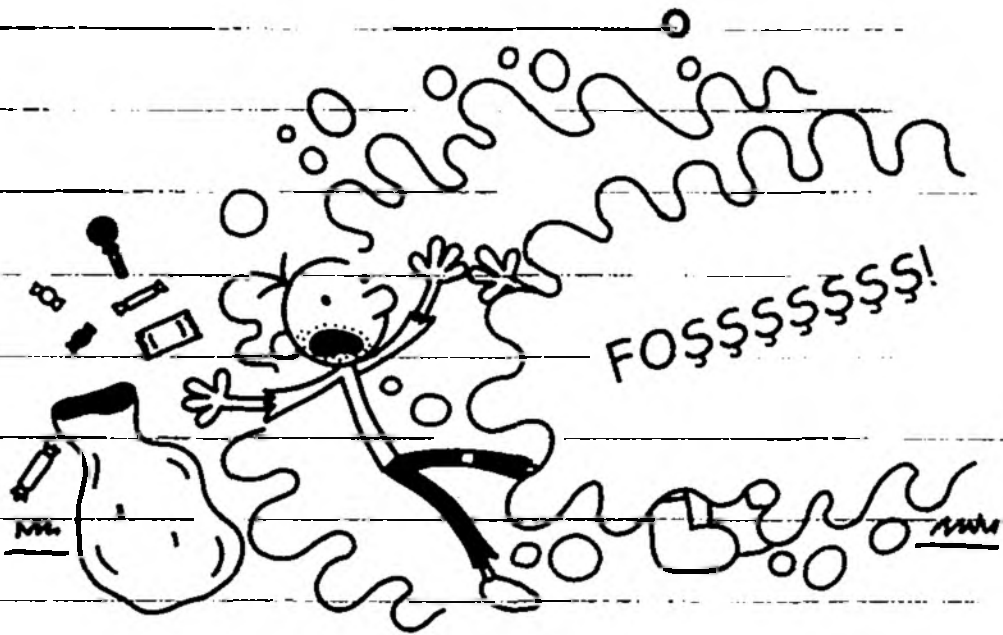
Yılan Yolu, sizi kovalayan bir kamyonet dolusu genç olmadan da yeterince korkunçtu. Ne zaman yaklaşmakta olan bir araba görsek, çalılardan arasına saklanıyorduk. 100 metre yolu yarım saatte gidiyorduk herhalde.

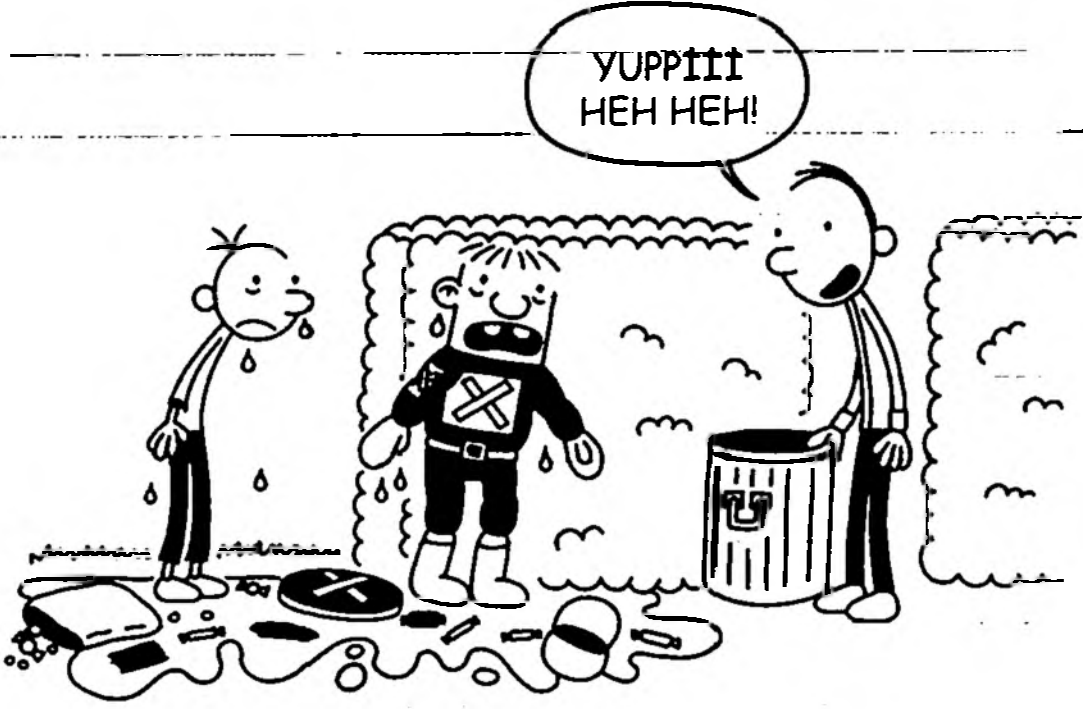
Ama ister inanın ister inanmayın, yakalanmadan eve varmayı başardık. İkimiz de bahçeye girene kadar tedbiri elden bırakmadık.

Ancak tam o sırada korkunç bir çığlık duyduk ve kocaman bir su dalgasının üzerimize doğru geldiğini gördük.

Off! Babamı TAMAMEN unutmuştum. Bunun bedelini ödedik tabii!

Rowley ile içeri girdiğimizde, bütün şekerlerimizi mutfak masasının üzerine yaydık.

Kurtarabildiklerimiz, naylona sarılmış iki naneli şeker ile Dr. Garrison'un verdiği diş fırçalarından ibaretti.

Bir dahaki Cadılar Bayramı'nda evden çıkmamayı ve annemin buzdolabının üzerinde sakladığı şekerlerle idare etmeyi düşünüyorum!

KASIM

Perşembe

Bu sabah okula giderken büyükannemin evinin önünden geçtik. Önceki gece her tarafı tuvalet kâğıtlarıyla kaplanmış. Doğrusu buna hiç şaşırmadım.

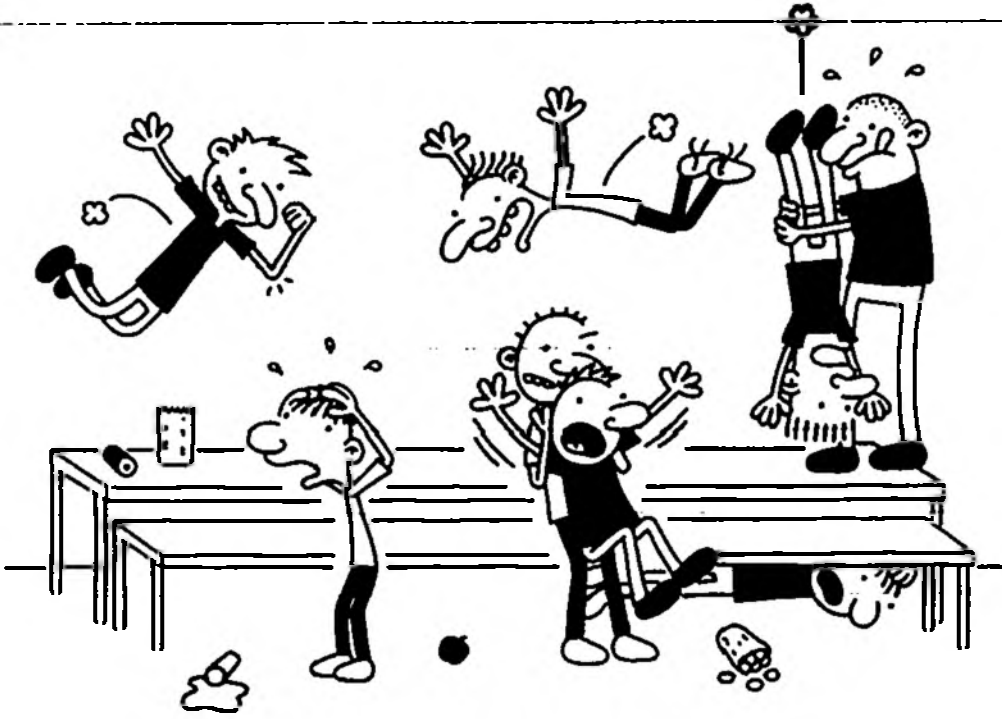
Aslında kendimi kötü hissediyorum, çünkü anlaşılan evi temizlemek pek kolay olmayacak. Ama işin bir de iyi yanı var: Büyükannem emekli, dolayısıyla bugün yapacak bir işi yoktur herhalde!

Çarşamba

Bugün üçüncü derste, Beden Eğitimi öğretmenimiz Bay Underwood, gelecek altı hafta boyunca oğlanların güreş çalışacağını söyledi.

Okuldaki birçok oğlan profesyonel güreşe çok meraklı. Bu yüzden Bay Underwood bomba gibi bir haber vermiş oldu!

Beden Eğitimi dersinden hemen sonra öğle tatiline çıkıyoruz. Kantin tam bir tımarhane gibiydi.

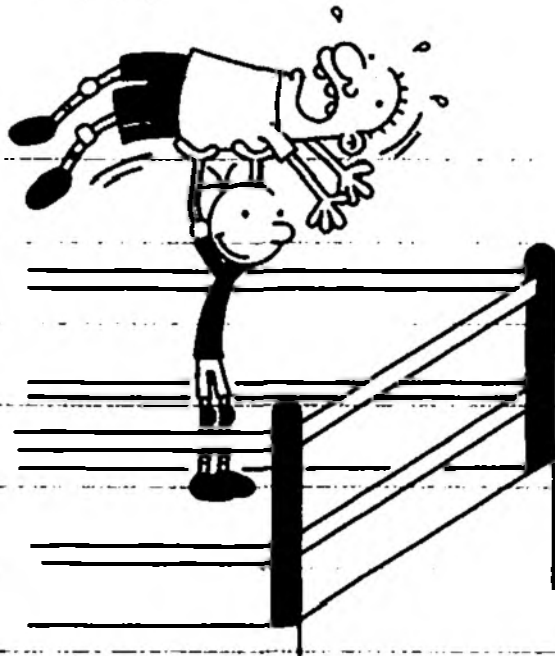
Okuldakiler güreş çalışmayı ne sanıyorlar acaba?

Ancak ben de gelecek bir buçuk ay içinde süt kuzusu gibi görünmek istemediğimden, bu güreş meselesi konusunda biraz çalışmaya karar verdim.

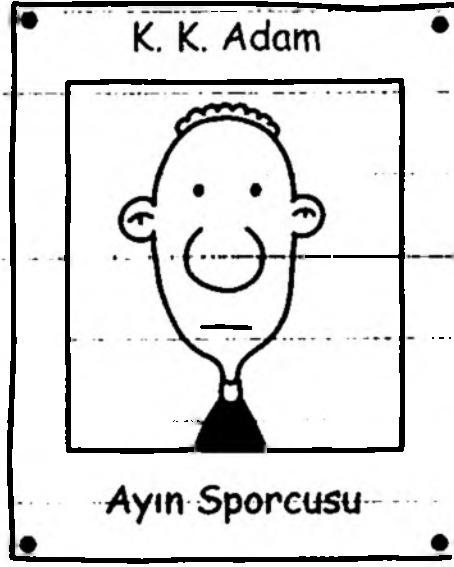
Birkaç hareket öğrenebilmek için iki CD kiraladım. Ne oldu bilin bakalım! Çok geçmeden hareketleri bayağı kaptım!

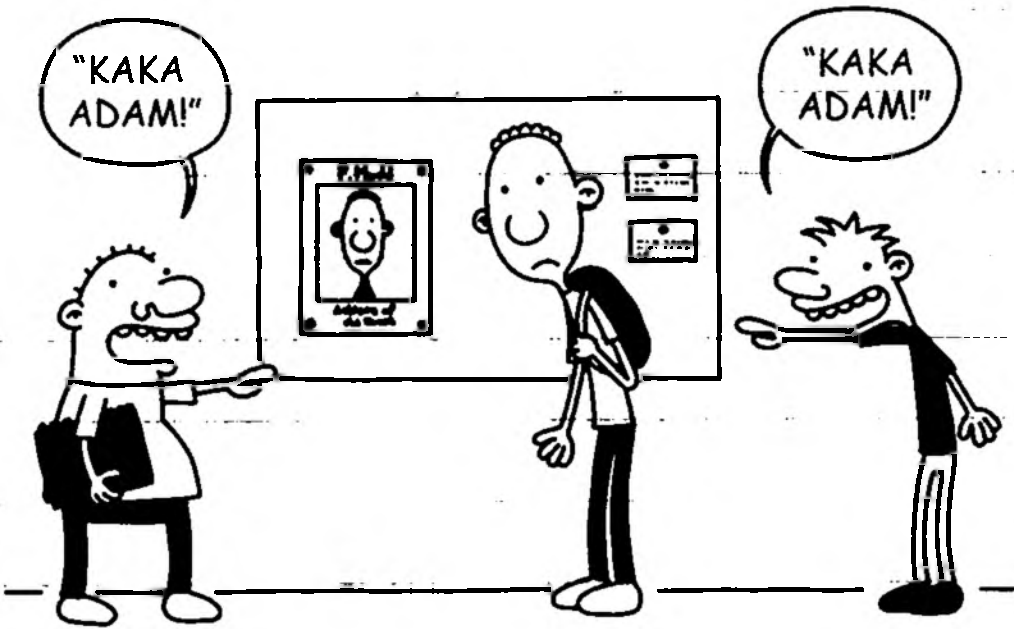
Valla, sınıftaki diğer çocuklar dikkatli olsalar iyi olur. Çünkü böyle giderse, onlar için ciddi bir tehdit oluşturabilirim.

Yine de FAZLA iyi olmasam iyi olur. Kevin Kyle Adam adındaki çocuk basketbol takımının en iyi oyuncusu olduğu için ayın sporcusu seçilmişti. Duvarlara onun resimlerini astılar. _____

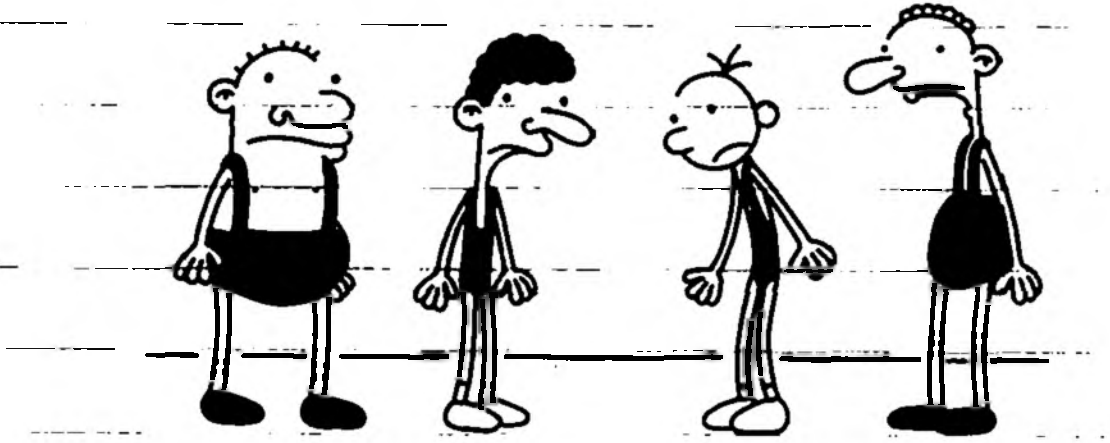
İnsanların "K. K. Adam"ın yüksek sesle okunduğunda ne anlama geldiğini anlamaları beş saniye sürdü. Sonra Kyle bitti zaten!

Perşembe

Bugün Bay Underwood'un bize öğreteceği güreşin TV'de izlediklerimizden **TAMAMEN** farklı olduğunu öğrendim.

Bir kere, 1800'lerde giyilen mayolara benzeyen garip "formalar" giymek zorundaymışız.

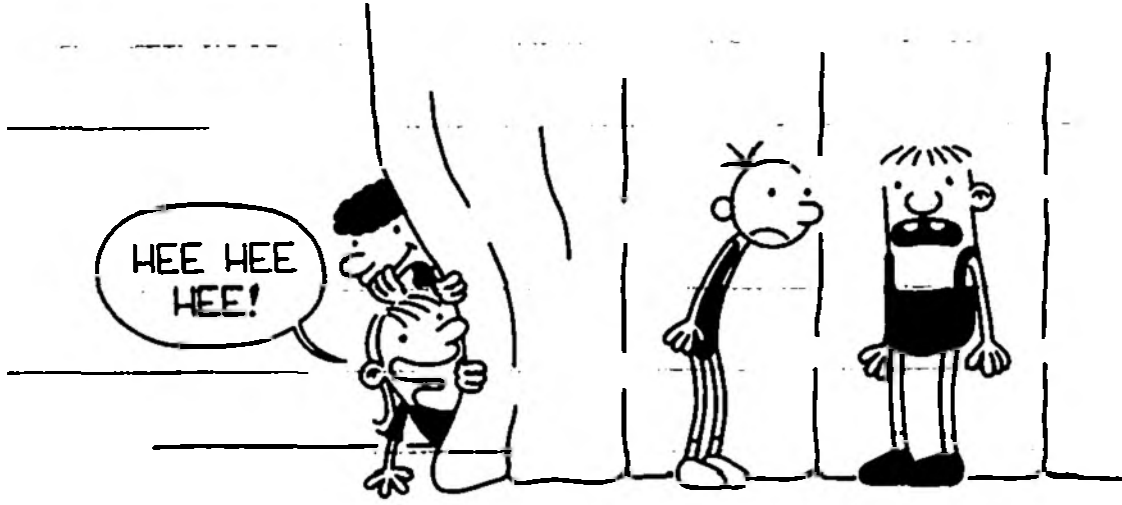

İkincisi, şahmerdanlar, insanların kafalarına iskemleyle vurmak filan da yok.

Hatta halatlarla çevrilmiş bir ring bile yok. Sadece daha önce hiç yıkanmamış gibi kokan, terden yapış yapış olmuş bir minder var.

Bay Underwood aramızda gönüllü olup olmadığını sordu, bazı güreş hareketlerini göstermek istiyordu. Tabii ki elimi kaldırmadım! _____

Rowley'le birlikte spor salonunun arka taraflarına gidip perdelerin ardına saklanmaya çalıştık. Ama orada kızlar jimnastik yapıyorlardı.

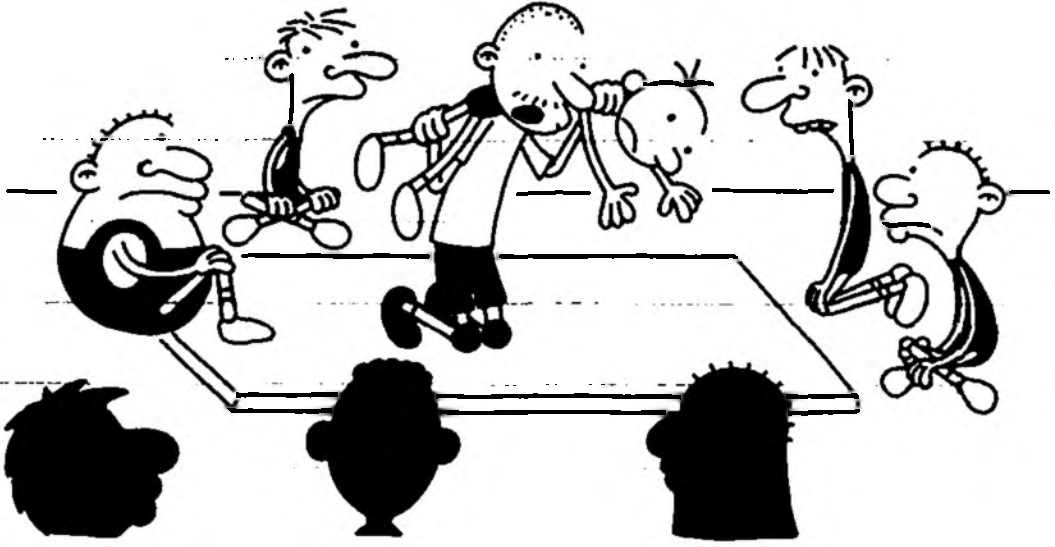

Hemen oradan uzaklaşıp yeniden diğer oğlanların arasına karıştık. _____

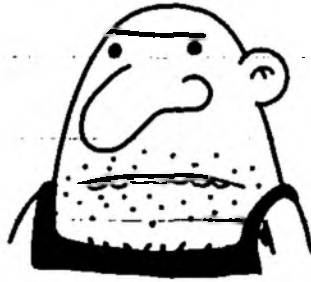
Bay Underwood beni işaret etti. Sınıftaki en hafif çocuk olduğum için kendisini fazla zorlamayacağımı düşünmüş, gözüne beni kestirmişti herhalde. Garip isimleri olan bir sürü hareketi herkese uygulamalı olarak gösterdi.

Tam "itfaiyeci tutuşu" diye bir hareket gösteriyordu ki, birden altımda bir rüzgâr hissettim ve "formamın" bazı yerlerimi kapatmadığımı fark ettim!

O sırada kızlar salonun diğer ucunda olduğu için çok şanslıydım!

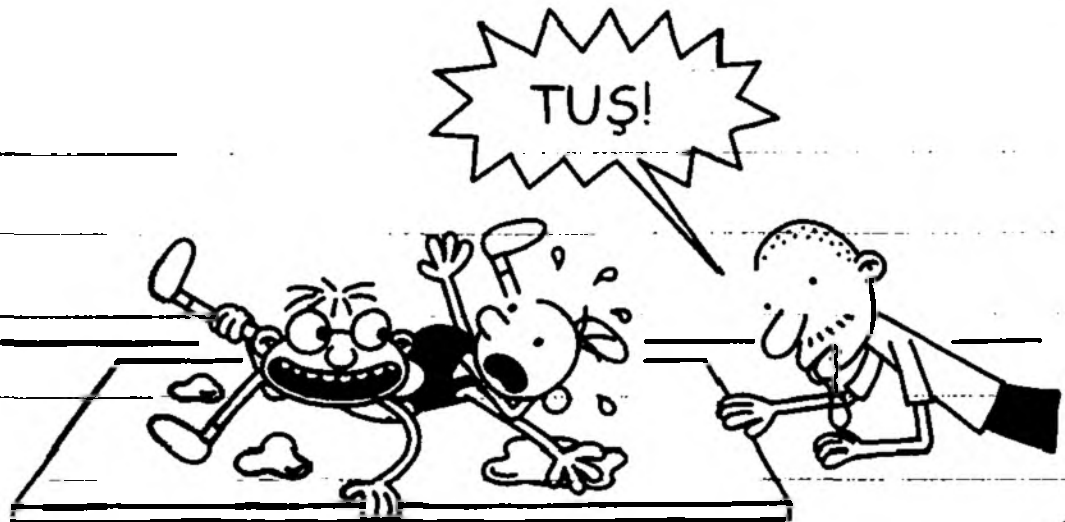
Bay Underwood bizi kilolarımıza göre gruplara ayırdı. Önce buna çok sevindim, çünkü böylece benim kemiklerimi kırabilecek güce sahip Benny Wells gibi çocuklarla güreşmek zorunda kalmayacaktım.

Ama sonra kiminle GÜREŞECEĞİMİ öğrendim! Onun yerine Benny Wells ile güreşmek için neler vermezdim!

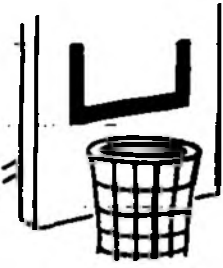
Fregley, benim sıkletimde yer alabilecek kadar zayıf tek çocuktur. Bay Underwood'un talimatlarını çok iyi dinlemiş olmalı ki, benim kımıldamama bile izin vermedi! Yedinci dersi, Fregley ile FAZLASIYLA yakınlaşarak geçirdim. Bunu hiç istemezdim!

Salı

Şu güreş meselesi okulu altüst etti. Artık çocuklar koridorlarda, sınıflarda, aklınıza gelebilecek her yerde güreşiyorlar. Ama en kötüsü, öğle yemeğinden on beş dakika sonra bizi dışarı bıraktıkları zamanlar.

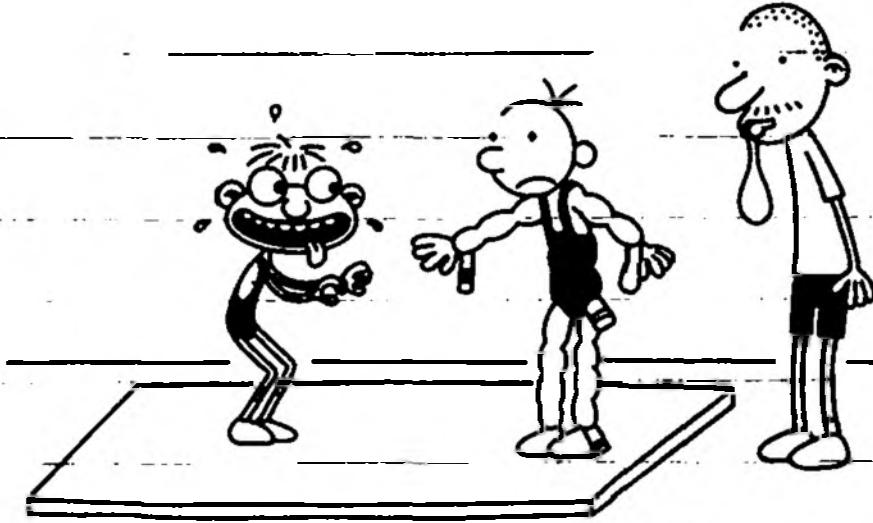
İki adımda bir ayağınız yerde güreşen bir çifte takılıyor. Bu yüzden çok dikkatli yürüyorum. Bu arada demedi demeyin; o aptallardan biri yanlışlıkla Peynir'in üzerine yuvarlanacak ve Peynir Değdir'i yeniden başlatacak!

Benim için bir başka büyük sorun, her gün Fregley ile g re mek zorunda olmak. Ama bu sabah bir şey geldi aklıma. Fregley'in s kletinden  ıkarсам, bir daha onunla g re mek zorunda kalmam.

Ben de bir üst s klete çıkabilecek kiloya gelmek için giysilerimin içine çoraplar ve gömlekler tıktım.

Ama olmadı! Hâlâ çok hafıftım!

Bunun  zerine gerçekten kilo almam gerektiğine karar verdim.  nce hemen abur cubura saldırmam gerektiğini düşündüm ama birden daha parlak bir fikir geldi aklıma.

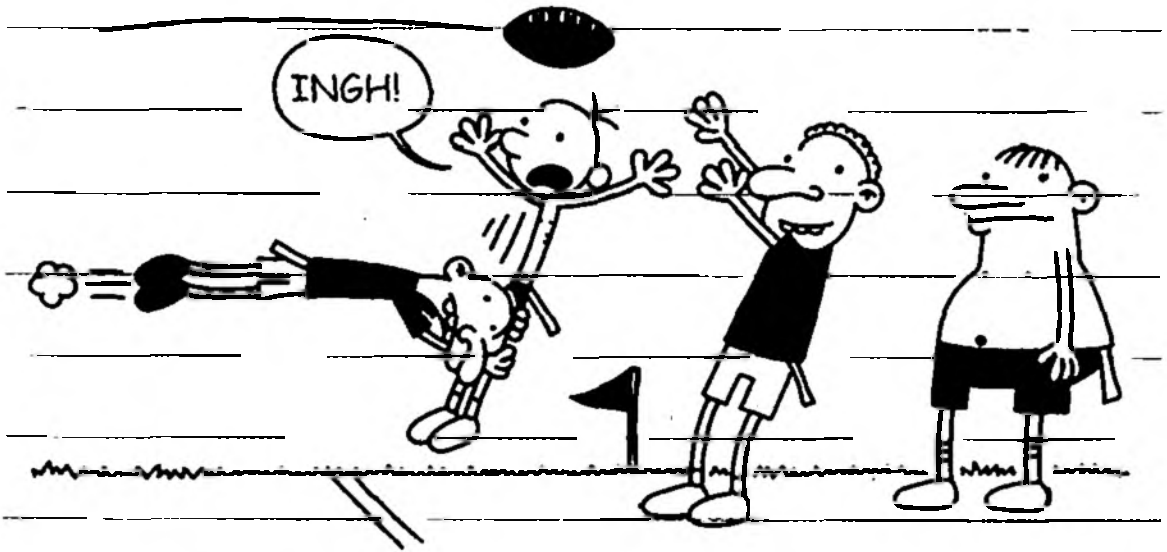
Kiloları yağ değil, KAS olarak alacaktım.

Daha önce vücut geliştirme ile ilgilenmemiştim hiç; ama şu güreş meselesi her şeyi yeniden düşünmemi sağlıyor.

Eğer şimdi vücudumu şekle sokarsam, bu ilerde de işime yarayabilir.

Baharda futbol çalışmaları başlayacak; bizi hep toramanlar ve siskalar olarak iki takıma ayırıyorlar. Beni de hep siskalara dahil ediyorlar.

Herhalde şekilsiz bir vücuda sahip olanların kendilerinden utanmalarını sağlamak için yapıyorlar bunu.

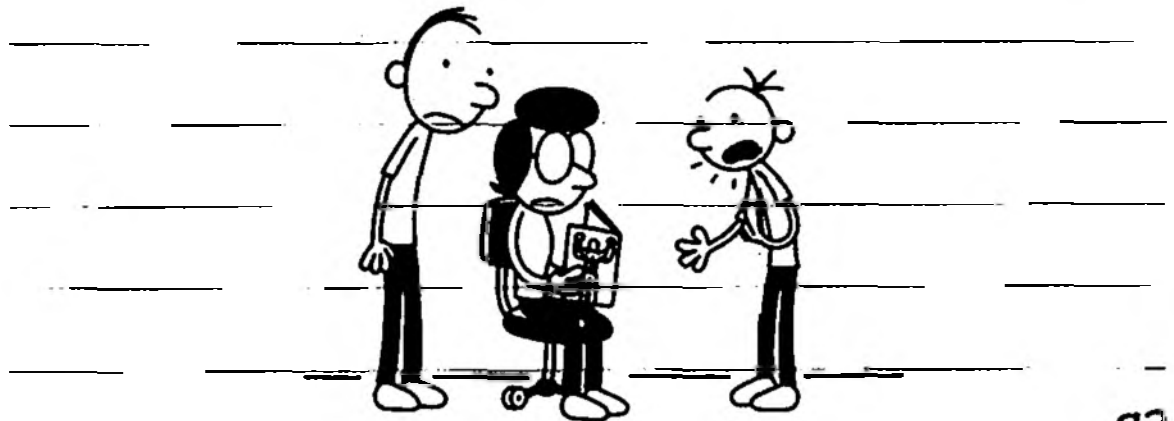

Eğer şimdi biraz kas yapabilirsem, nisanda her şey bambaşka olur.

Bu gece, yemekten sonra, annemle babamın karşısına oturdum ve onlara planımı anlattım. Ciddi egzersiz aletlerine ve kilo almayı sağlayan vitaminlere ihtiyacım olduğunu söyledim.

Onlara satın aldığım vücut geliştirme dergilerini de gösterdim; böylece nasıl bir vücuda sahip olacağım konusunda fikir sahibi olabilirlerdi.

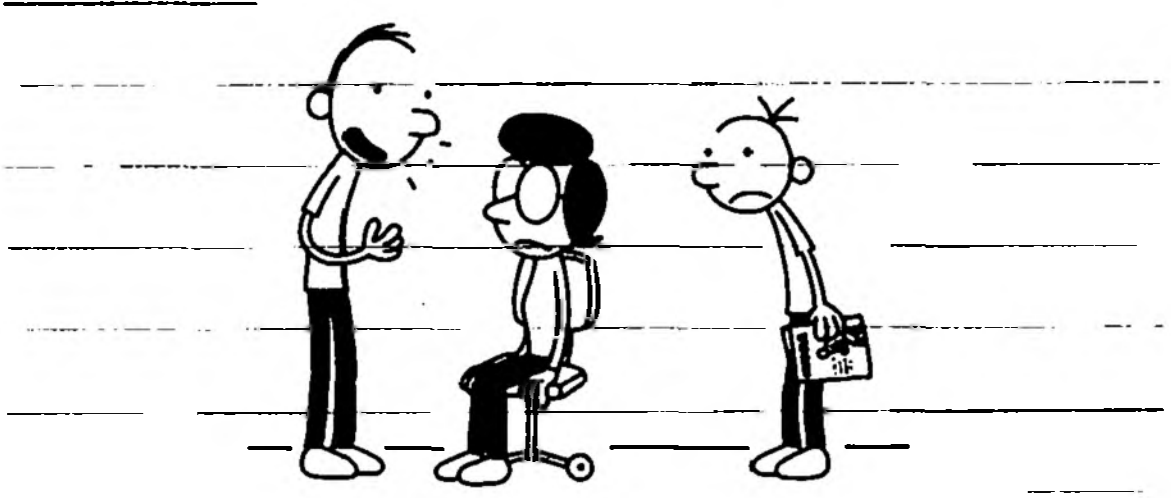
Annem önce bir şey söylemedi, ama babam çok heyecanlandı. Herhalde çocukluğumda sahip olduğum fikirlerin ve isteklerin değişmesine sevindi.

Annem ise eğer bir vücut geliştirme seti istiyorsam, önce belirli bir egzersiz düzenine sadık kalacağımı kanıtlamam gerektiğini söyledi. İki hafta boyunca oturup kalkma ve hoplayıp zıplama hareketleri yaparak bunu gösterebilirdim.

Vücudumu tam anlamıyla şekle sokmak için tıpkı spor salonlarındaki gibi ileri teknoloji ürünü spor aletlerine sahip olmamın şart olduğunu açıklamak zorunda kaldım ama annem dinlemek bile istemedi.

Sonra babam, bu aletlere sahip olmak istiyorsam, Noel'de dua etmem gerektiğini söyledi.

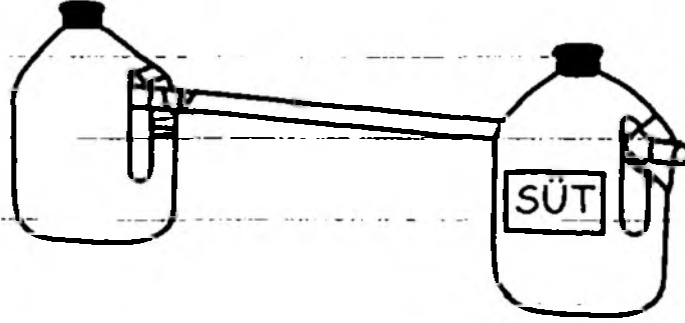
Ama Noel'e bir buçuk ay var daha. Ve ben bir kez daha Fregley tarafından tuş edilirse, sinir hastası olacağımdan eminim!

Anlaşılan annemle babam bana yardım etmeyecekler. Bu durumda, sorunumu her zamanki gibi kendi yöntemlerimle çözmek zorundayım.

Cumartesi

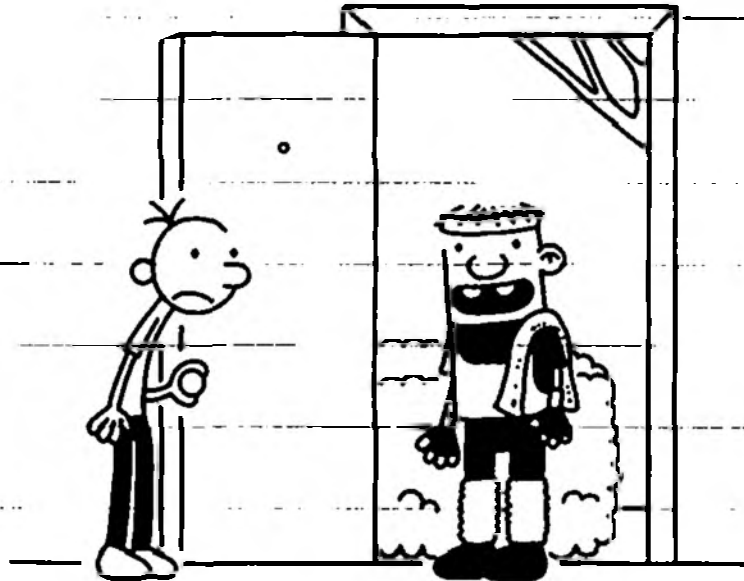
Bugün kilo alma programıma başlamak için sabırsızlanıyordum. Annem ihtiyaç duyduğum aletleri almasa da, bunun beni yolumdan alıkoymasına izin vermeyecektim.

Buzdolabına gittim, sütü ve portakal suyunu döküp karton kutuları kumla doldurdum. Sonra bu kavanozları bir süpürge sopasının iki ucuna bağladım. Şahane bir halterim oldu!

Ardından, ütü tahtasını ve bazı kutuları kullanarak bir ağırlık aleti daha yaptım. Artık ciddi ağırlık çalışmaları yapmaya başlayabilirdim.

Şimdi bir partnere ihtiyacım vardı; ben de Rowley'i aradım. Onu saçma sapan bir kılıkta karşımda gördüğümde, büyük bir hata yaptığımı anladım.

Ağırlık aletlerini önce Rowley'e kullandırdım, çünkü süpürge sopasının dayanıp dayanmayacağına merak ediyordum.

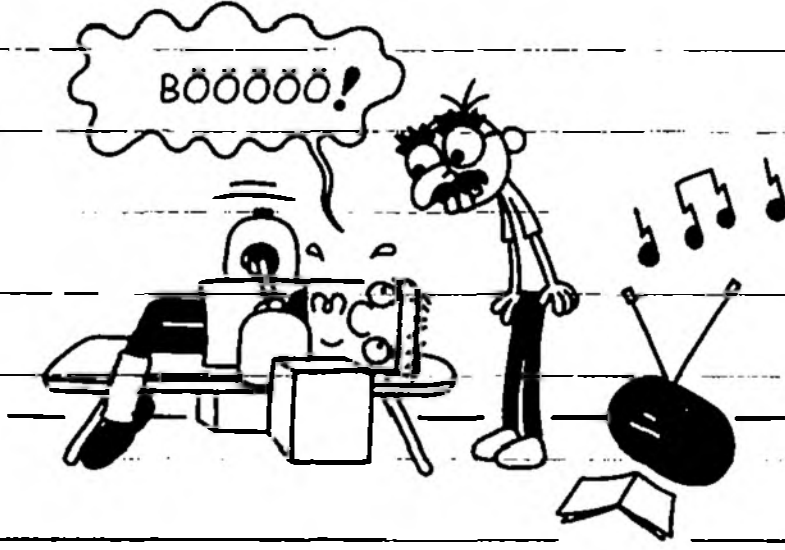
Rowley halteri beş kez kaldırıp indirdikten sonra bırakmak istedi ama buna izin vermedim. İyi bir partner ne içindir? Sizi sınırlarınızı aşmaya zorlamak için değil mi?

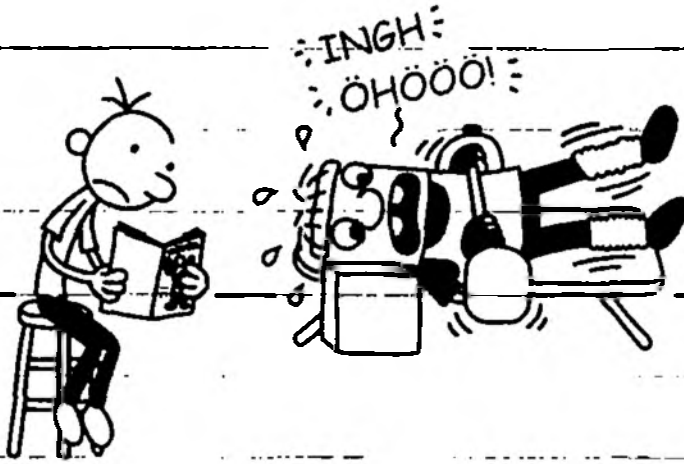
Rowley'in ağırlık kaldırma işini benim kadar ciddiye almayacağını biliyordum; bu yüzden onu sınamak için başka bir deney uygulamaya karar verdim.

Rowley'nin çalışmasının tam ortasında, gidip Rodrick'in ıvır zıvır çekmecesinde sakladığı takma burun ve bıyığı aldım.

Tam Rowley'in halteri indirdiği sırada eğilip ona baktım.

Tabii Rowley anında konsantrasyonunu **TAMA-MEN** kaybetti. Göğsündeki halteri bile çekemedi. Önce ona yardım etmeyi düşündüm, ama sonra Rowley'in çalışmayı ciddiye almaması halinde asla benim seviyeme ulaşamayacağına karar verdim.

Ama sonra onu kurtarmak zorunda kaldım, çünkü kumları boşaltmak için süt kutusunu kemirmeye başlamıştı.

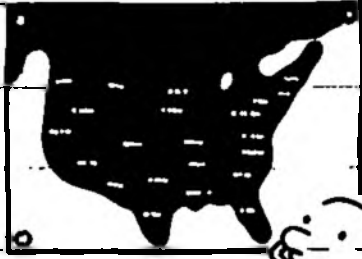
Rowley'i halterin altından kurtardıktan sonra, alıştırmaları bana geldi. Ancak Rowley daha fazla çalışmak istemediğini söyleyip eve gitti.

Doğrusu, onun böyle bir şey yapmasını bekliyordum. Ama herkesin sizin kadar azimli olmasını bekleyemezsiniz tabii.

Çarsamba

Bugün coğrafya dersinde küçük sınav olduk; itiraf edeyim, uzun zamandır bunu bekliyordum.

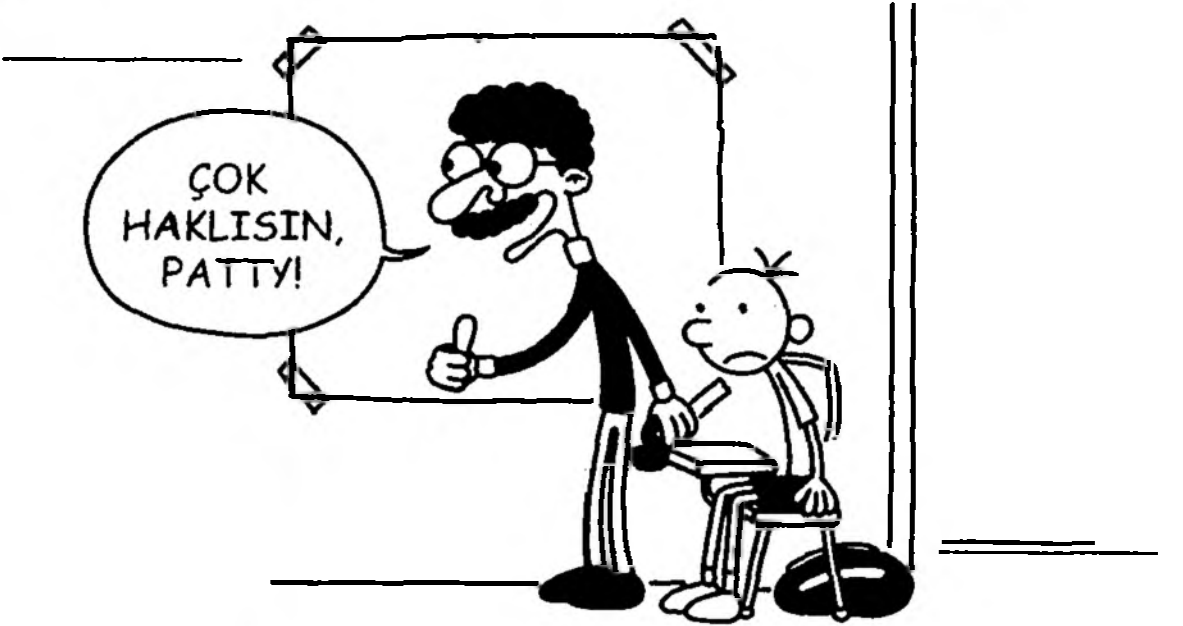
Sınav, eyaletlerin başkentleri hakkındaydı. Ben de sınıfta en arkada, dev gibi ABD haritasının yanında oturuyordum. Haritada bütün başkentler kırmızıyla yazılı olduğundan, eh, sorular benim için çantada keklik olacaktı.

Ama tam sınav başlamak üzereyken, sınıfın ön taraflarında oturan Patty Farrell ayağa fırladı.

Patty, Bay Ira'ya sınav başlamadan önce ABD haritasının üzerini kapatması gerektiğini söyledi.

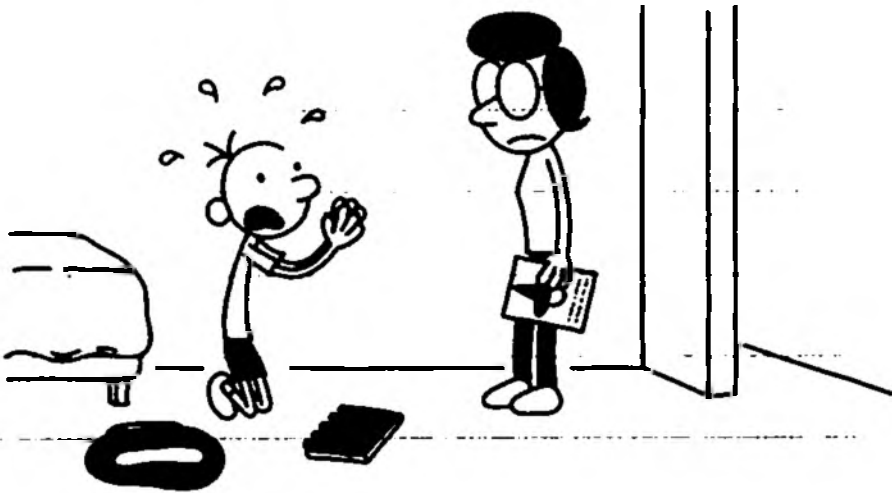
Ve, Pattty'nin yüzünden, sınavda çaktım! Bu yaptığını ona ödetmenin bir yolunu bulurum ben!

Perşembe

Bu gece annem odama geldi; elinde bir el ilanını vardı. Ne olduğunu GÖRÜR GÖRMEZ anladım! _____

Okulda bir kış oyunu için seçmeler yapılacağını söyleyen duyuruydu bu. Off, o kâğıdı mutfak masasının üzerinde görür görmez yok etmeliydim! _____

Anneme beni seçmelere kaydettirmemesi için YALVARDIM. Okullarda sergilenen oyunlar genellikle müzikal oluyor. Benim yapmak istediğim en son şey ise bütün okulun önünde solo şarkı söylemek! _____

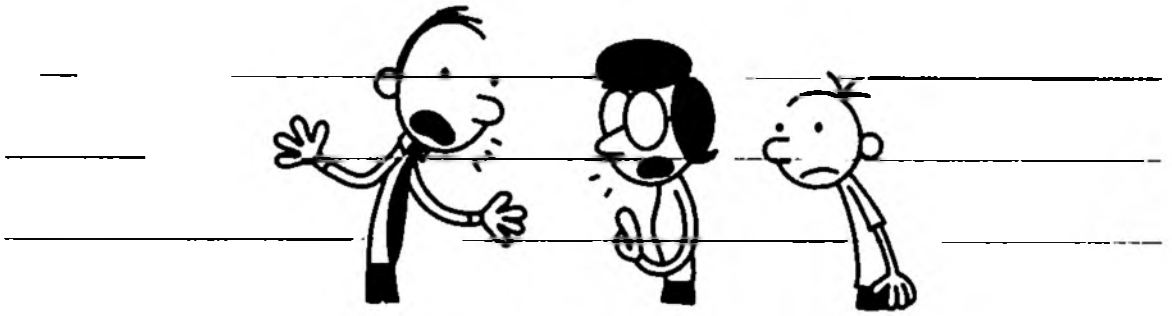

Ama ben yalvardıkça annem daha çok heveslendi. _____

Bana "çok yönlü" olmanın tek yolunun farklı şeyler denemekten geçtiğini söyledi.

Sonra babam neler olup bittiğini anlamak için odama geldi. Ona, annemin beni okuldaki piyes için seçmelere kaydettireceğini söyledim. Eğer provalara katılırsam, ağırlık kaldırma programım mahvolacaktı!

Babamın benim tarafımı tutacağını biliyordum. Annemle babam birkaç dakika tartıştılar. Ancak babamın annemi ikna etmesi mümkün değildi.

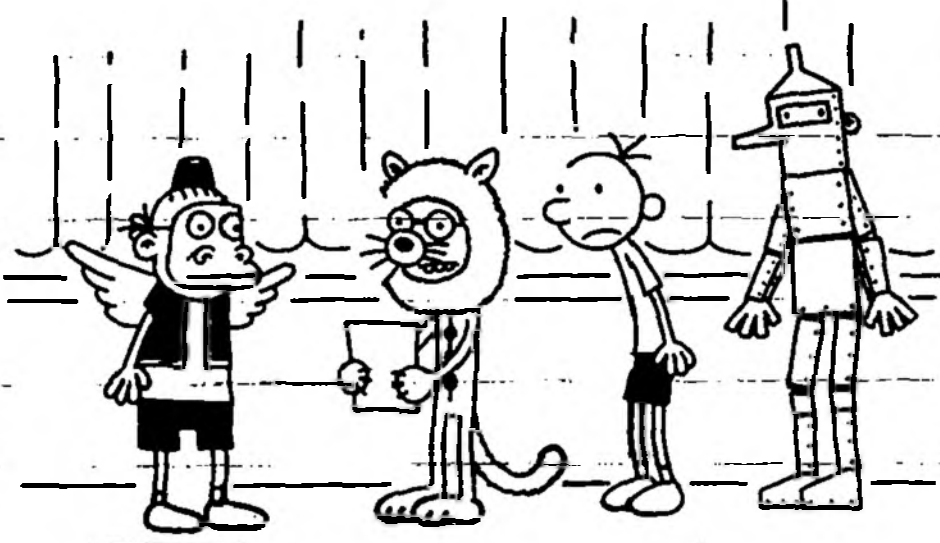

Sonuç olarak yarın seçmelere katılıyorum!

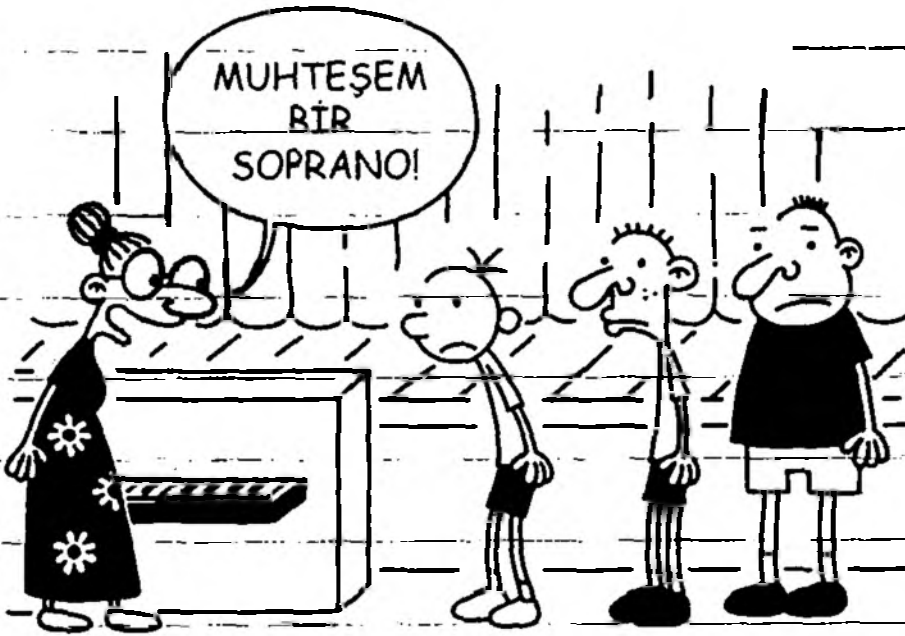
Cuma

Bu yıl sergilenecek oyun, "Oz Büyücüsü" imiş. Bir sürü çocuk okula canlandıracağı role uygun kostümlerle geldi.

Ben filmi izlememiştim; bu yüzden kendimi garip bir gösterinin işindeymişim gibi hissediyordum.

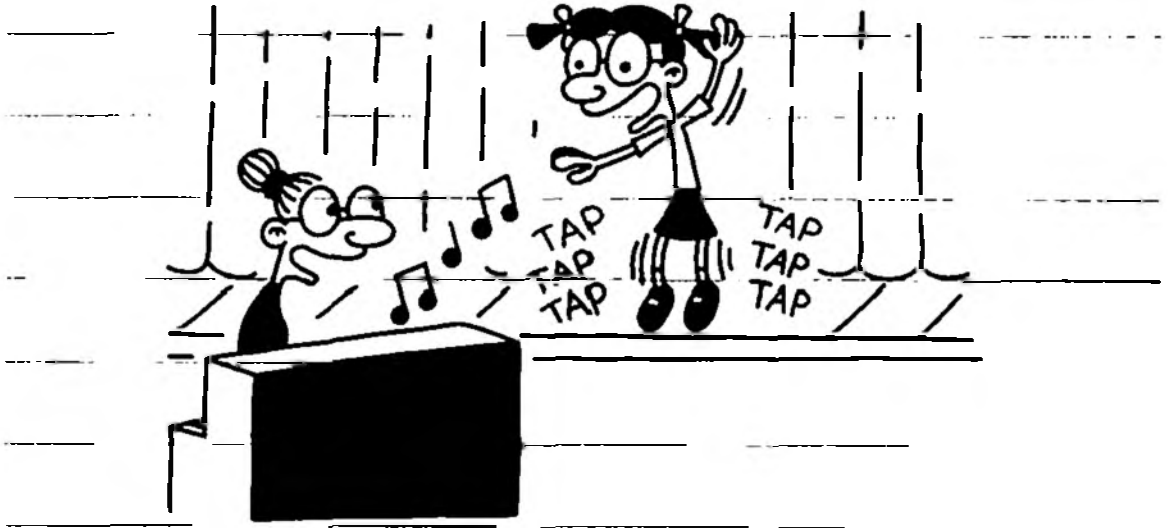
Müzik direktörü Bayan Norton seslerimizi duymak işin bize şarkı söyletti. Ben şarkıları seçmeler annelerinin zoruyla katılan bir grup oğlanla birlikte söylüyordum. Olabildiğince alşak sesle söylemeye şalıştım ama yeteneğim hemen fark edildi tabii.

"Soprano"nun ne olduğu konusunda bir fikrim yok, ama kızların kıkırdamalarından pek iyi bir şey olmadığını anladım.

Seçmeler bitmek bilmedi. Büyük finalde Dorothy'yi kimin oynayacağına karar verilecekti. Dorothy oyundaki esas karakter olmalı.

Tabii ilk sahneye çıkan Patty Farrell oldu.

Ben de Cadi'yi canlandırmayı düşündüm, çünkü oyunda Cadi'nin Dorothy'ye sürekli kötülükler yaptığını duydum.

Ama sonra biri oyunda bir İyi Cadi bir de Kötü Cadi olduğunu söyledi. Bende bu şans varken kesin İyi Cadi seçilirdim!

Pazartesi

Bayan Norton'un bana oyunda rol vermeyeceğini umuyordum; ama bugün seçmelere katılan herkesin bir rolünün olacağını söyledi. Ne şans!

Bayan Norton herkesin öyküyü bilmesini istediği için bize Oz Büyücüsü'nün filmini izletti. Ben hangi rolü canlandırmak istediğime karar vermeye çalışıyordum ama hemen her karakterin bir yerde şarkı söylemesi ya da dans etmesi gerekiyordu. Neyse ki filmin yarısında bana uygun rolü buldum. Ağaç olacaktım! Çünkü... 1) Ağaçların şarkı söylemesi gerekmiyordu. 2) Elmalara Dorothy'ye zarar vermeye çalışıyorlardı.

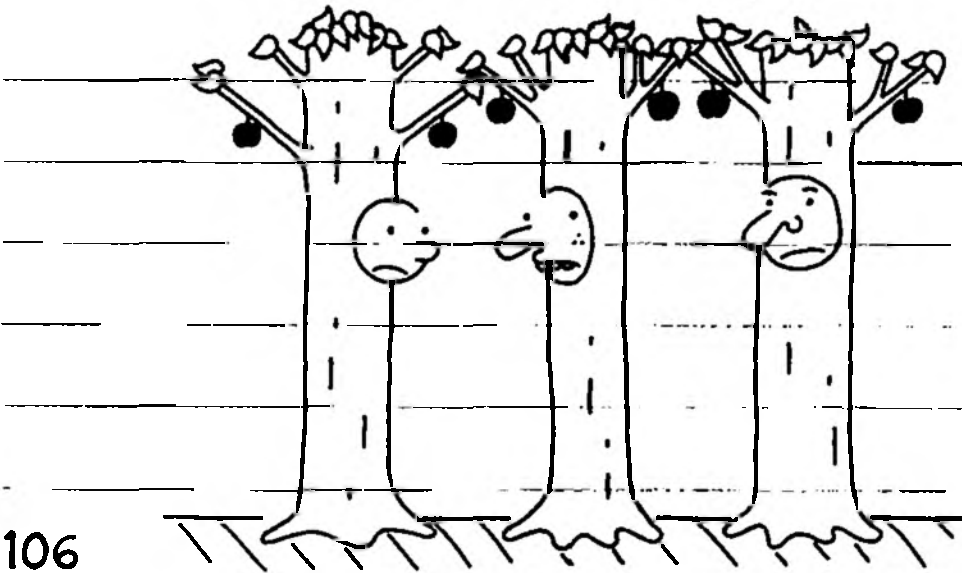

Bir sürü seyircinin gözünün önünde Patty'nin kafasına elma atarsam, hayallerim gerçekleşmiş olacaktı. O zaman, her şey bittiğinde, beni bu oyunda rol almaya zorladığı için anneme teşekkür etmem gerekecekti.

Film bittikten sonra, Ağaç rolüne adaylığımı koydum. Maalesef benim gibi düşünen başka oğlanlar da vardı. Bir sürü oğlanın Patty Farrell ile paylaşacak kozu varmış demek!

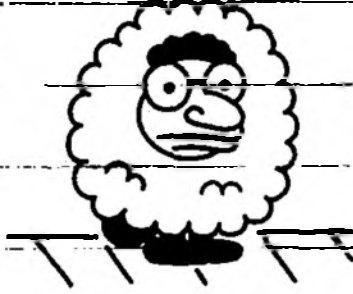
Çarşamba

Evet, annem haklıymış, insanın ne dileyeceğini iyi düşünmesi gerekiyormuş. Ağaç rolüne seçildim ama bu iyi bir şey mi bilmiyorum. Ağaç kostümlerinin kol delikleri yok; yani sanırım Patty'nin kafasına elma atmak filan da yok!

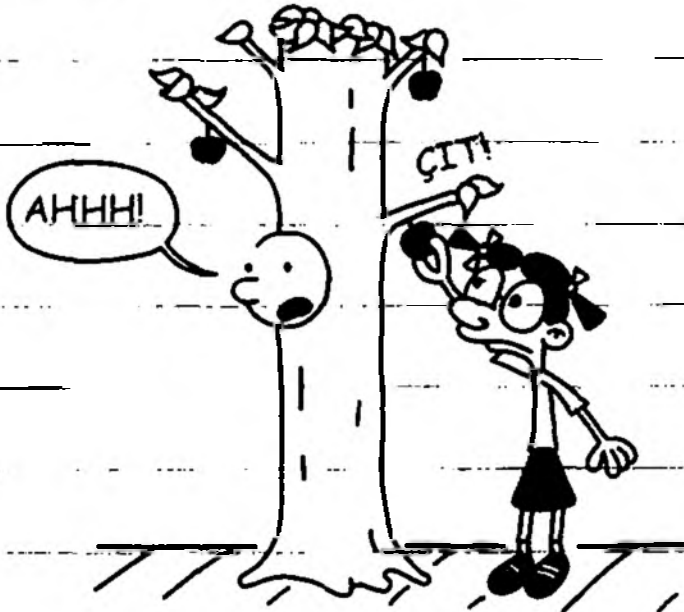
Belki de konuşan bir rolüm olduğu için kendimi şanslı hissetmeliyim. Seçmelere bir sürü çocuk katıldı, yeterince rol de yoktu. Yeni roller uydurmak zorunda kalındı!

Rodney James Teneke Adam olmak istiyordu. Ancak sonunda Çalı olunca, neye uğradığını şaşır-
dı!

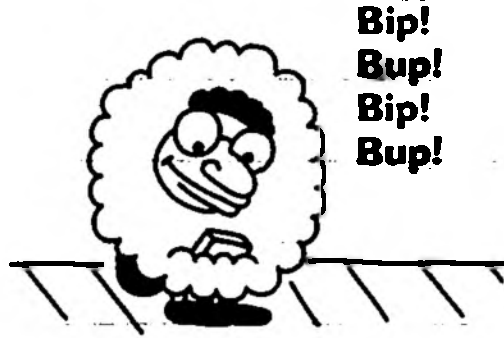
Cuma

Konuşan bir rolüm olduğu için şanslı olduğumu söylemiştim, hatırlıyor musunuz? Bugün oyunda sadece bir cümle söyleyeceğimi öğrendim! Dorothy dalımdan bir elma kopardığında söylüyorum bunu.

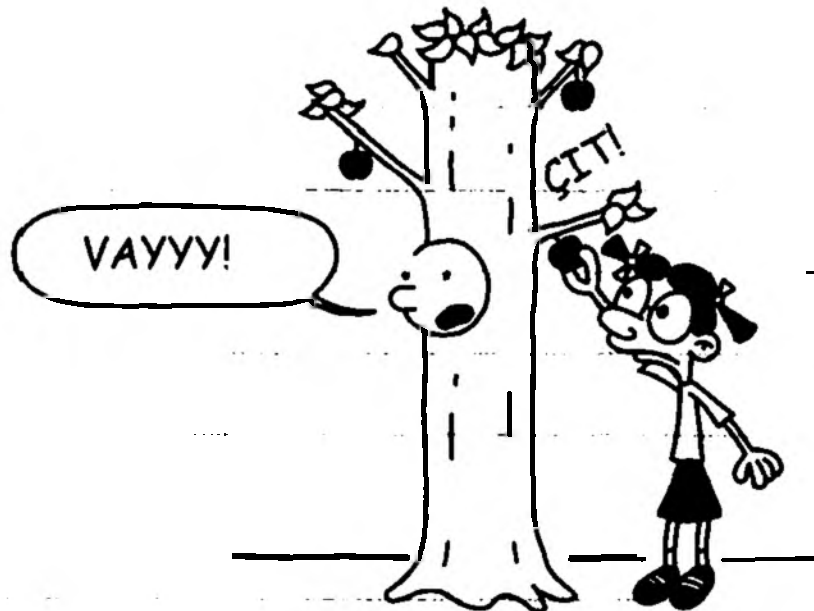

Yani tek bir aptal kelime edeceğim diye her gün iki saat prova yapmak zorundayım!

Çalı rolünü oynayan Rodney James'in benden daha şanslı olduğunu düşünmeye başladım. Nasıl yaptıysa, kostümüne portatif bir oyun makinesi sıkıştırmış. Eminim zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordur.

Ben de şimdi Bayan Norton'un beni oyundan çıkarmasını sağlayacak yollar bulmaya çalışıyorum. Ama sadece bir kelime söyleyen birinin repliğini karıştırması da mümkün değil ki!

ARALIK

Perşembe

Oyuna yalnızca iki gün kaldı. Bu işin altından nasıl kalkacağımız konusunda hiçbir fikrim yok!

Birincisi, hiç kimse repliğini ezberleme zahmetine katlanmadı ve bu Bayan Norton'un suçu.

Provalar sırasında, Bayan Norton sahnenin kenarında duruyor ve herkese repliklerini fısıldıyor.

Gelecek perşembe, Bayan Norton bizden metrelerce uzakta, piyanosunun başında otururken ne olacak, çok merak ediyorum.

İşleri iyice karmaşık hale getiren bir başka şey de Bayan Norton'un durmadan oyuna yeni sahne ve karakterler eklemesi.

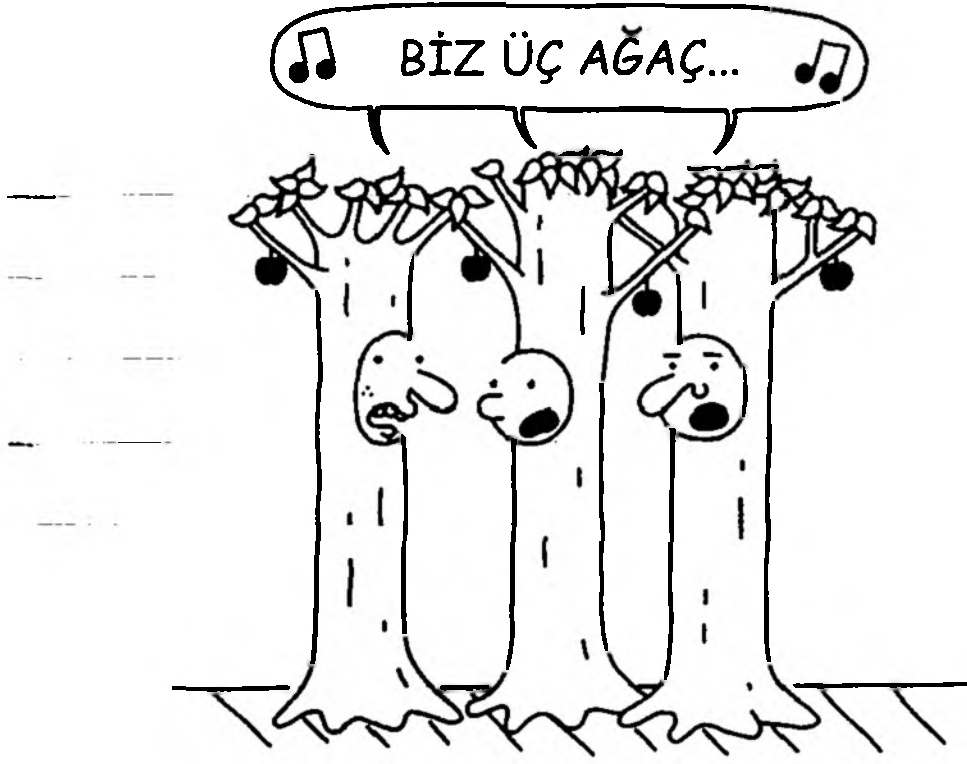
Dün, bir birinci sınıf öğrencisini Dorothy'nin köpeği Toto'yu oynaması için getirdi. Ama bugün oğlanın annesi geldi ve çocuğunun iki ayağı üzerinde yürümesini istediğini, dört ayak üstünde yürümenin çok "küçültücü" olduğunu söyledi.

Bu nedenle, şimdi oyun boyunca arka ayaklarının üzerinde yürüyecek yeni bir köpeğimiz var.

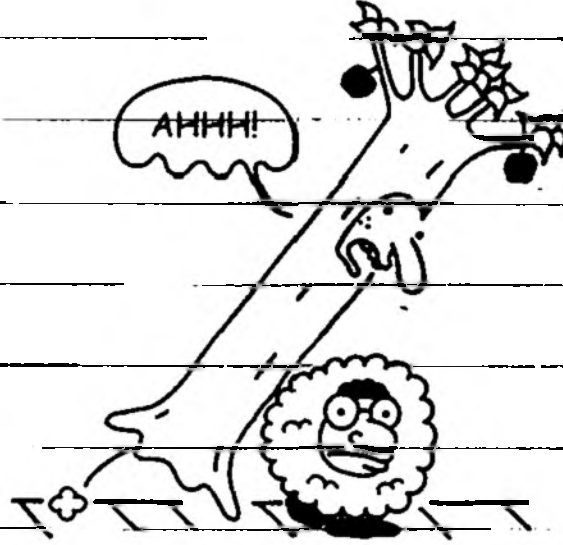
Ancak en kötü değişiklik, Bayan Norton'un biz AĞAÇLAR için yeni bir şarkı yazması oldu. Neymiş efendim, herkes oyunda bir şarkı söyleme şansını "hak ediyormuş".

Böylece bugün bir saatimizi bugüne dek yazılmış en berbat şarkıyı öğrenmeye çalışarak geçirdik.

Neyse ki Rodrick izleyiciler arasında olmayacak ve nasıl rezil olduğumu görmeyecek. Bayan Norton bu oyunun "yarı resmi bir etkinlik" olduğunu söyledi. Rodrick asla kravat takıp bir ortaokul oyununu izlemeye gelmez!

Ama bugün o kadar da kötü geçmedi. Provanın sonuna doğru Archie Kelly, Rodney James'e takıldı ve dişini kırdı; çünkü ağaç kostümü yüzünden dengesini sağlamak için kollarını kullanamıyordu.

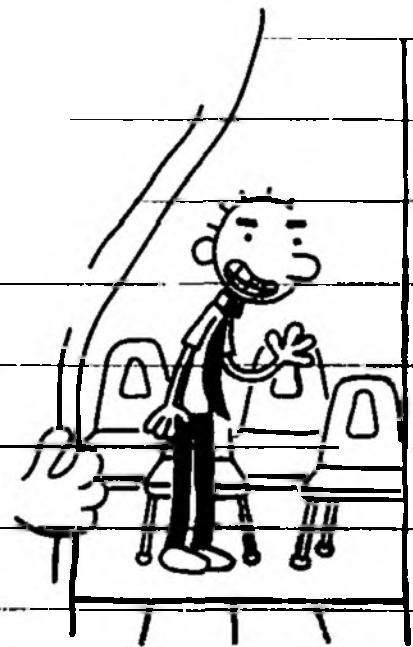

İyi bir haber: Performans sırasında biz Ağaçlar'ın kol delikleri olacak!

Salı

Büyük prodüksiyon Oz Büyücüsü'nün sergilenme günü geldi çattı. Daha oyun başlamadan, işlerin iyi gitmeyeceğinin sinyallerini aldık.

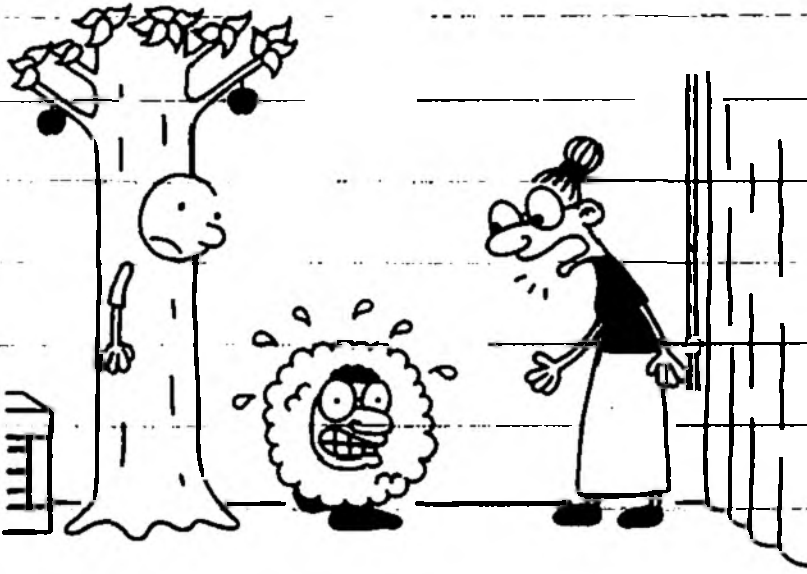
Perdenin arasından bakıp oyunu izlemeye kaç kişinin geldiğini görmeye çalışıyordum ki bir de ne göreyim? En önde kimin durduğunu tahmin edin? Klipsli kravatıyla ağabeyim Rodrick!

Oyunda şarkı söyleyeceğimi duymuş ve kendimi nasıl rezil edeceğimi izleme fırsatını kaçırmak istememişti herhalde.

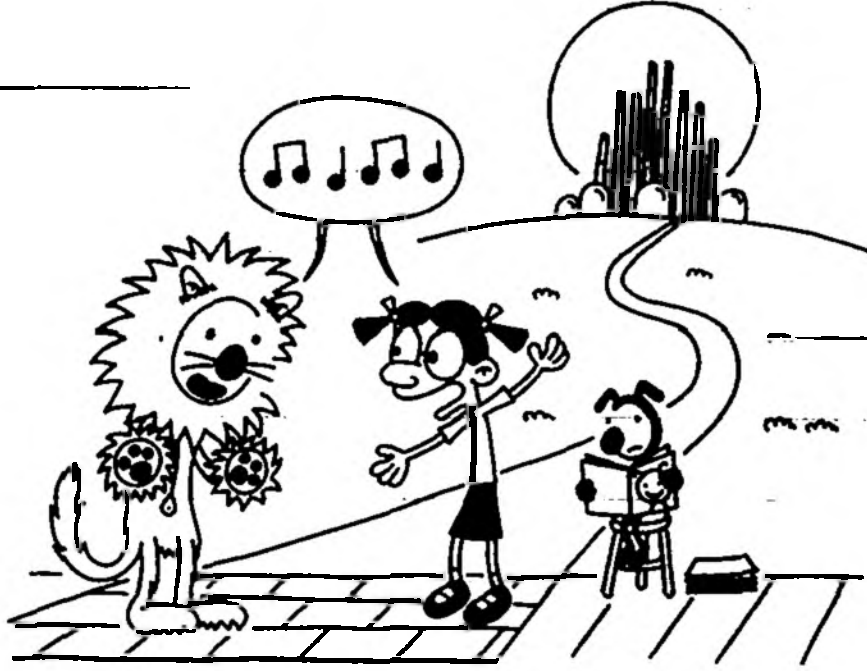
Oyun 20:00'de başlayacaktı ama Rodney James'in sahne korkusu yüzünden ertelendi.

Tek görevi sahnede hiçbir şey yapmadan oturmak olan biri bütün performansı mahvedecekti, düşünebiliyor musunuz? Ama Rodney kimildanıyordu bile; sonunda annesi onu kucağına alıp götürmek zorunda kaldı.

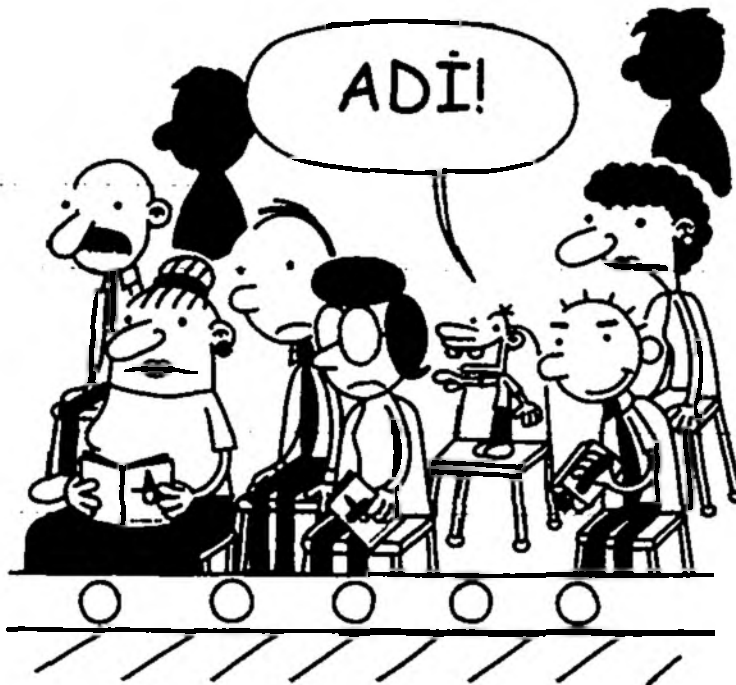

Oyun nihayet saat 20:30 civarında başladı. Tam tahmin ettiğim gibi, kimse repliklerini hatırlamıyordu ama Bayan Norton piyanosunu çalıp durumu idare etmeye çalışıyordu.

Toto rolünü oynayan çocuk sahnede bir tabure ve bir sürü çizgi roman getirince, "köpek" etkisi de yok olup gitti!

Sıra orman sahnesine gelince, diğer Ağaçlar ve ben sahnedeki yerlerimizi aldık. Perdeler kalkar kalkmaz, Manny'nin sesini duydum:_____

Aman ne güzel ! Bu lakabı beş yıl boyunca gizlemeyi başarmıştım ama şimdi bütün kasaba öğrenmişti. 300 çift gözün üzerimde sabitlendiğini hissediyordum.

Hemen kafamı çalıştırdım ve bu utancı Archie Kelly'ye devrettim.

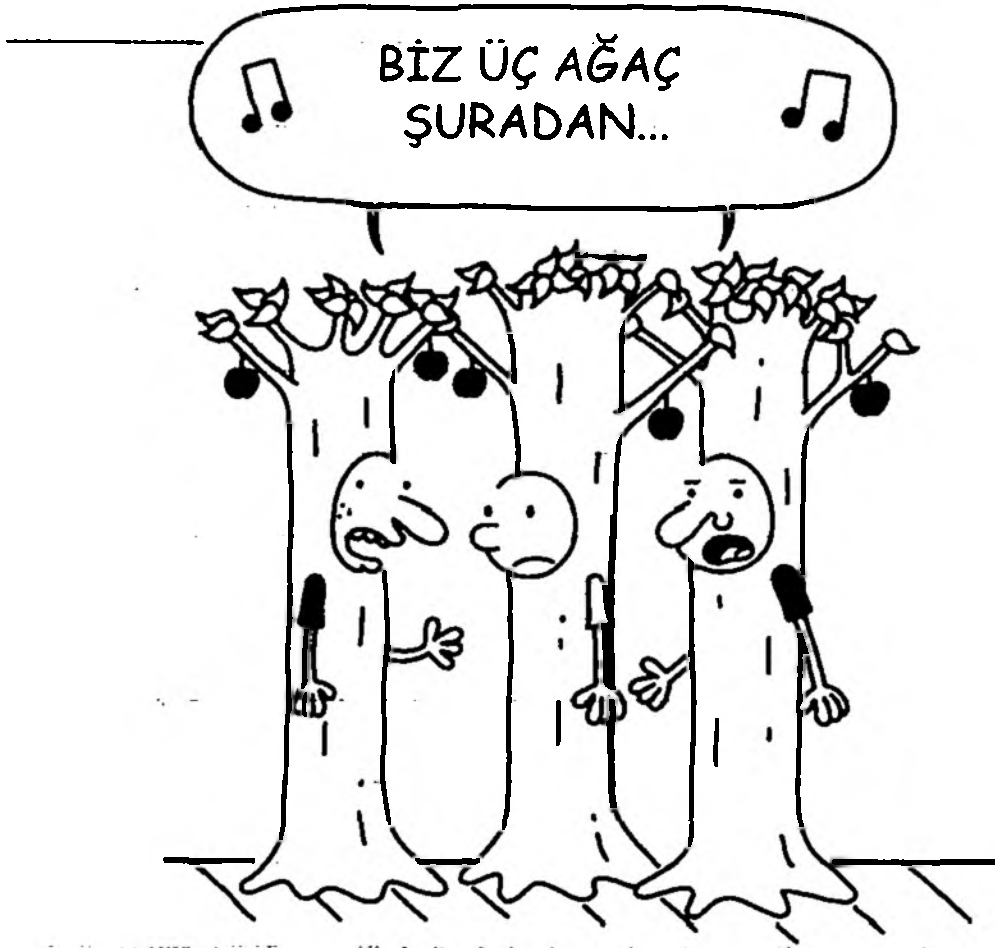

Ama asıl büyük utancı henüz yaşamamıştım. Bayan Norton'un "Biz Üç Ağacız" şarkısının ilk notalarını çaldığını duyduğumda, yüreğim hop etti.

Seyircilere baktım ve Rodrick'in elinde bir video kamera olduğunu gördüm.

O şarkıyı söylersem ve Rodrick bunu kaydederse, kaseti sonsuza dek saklar ve hayatımın geri kalanı boyunca benimle dalga geçerdi.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Şarkı söyleme zamanı geldiğinde ağzımı bile açmadım.

Birkaç saniye her şey yolunda gitti. Teknik olarak şarkıyı söylemezsem, Rodrick'in kafama kakacak bir şey bulamayacağını düşünüyordum. Ancak birkaç saniye sonra, diğer Ağaçlar benim şarkı söylemediğimi fark ettiler.

Benim onların bilmediği bir şey bildiğimi düşünmüş olmalı ki, onlar da şarkıyı kestiler.

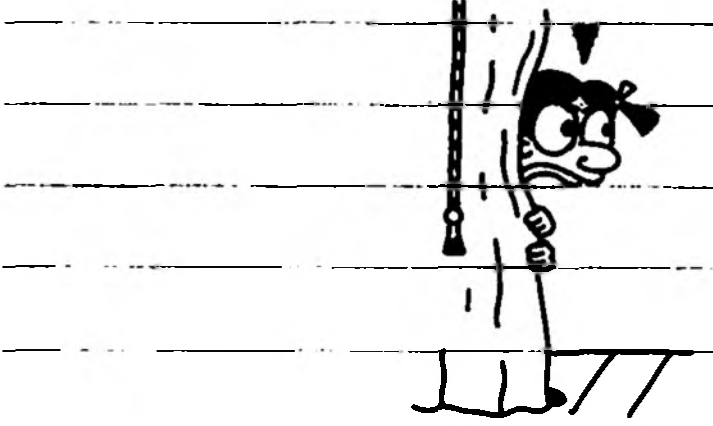

Şimdi üçümüz tek kelime söylemeden öylece dikiliyorduk. Bayan Norton şarkının sözlerini unuttuğumuzu düşünmüş olacak ki sahnenin yanına gelmiş, bize sözleri fısıldıyordu.

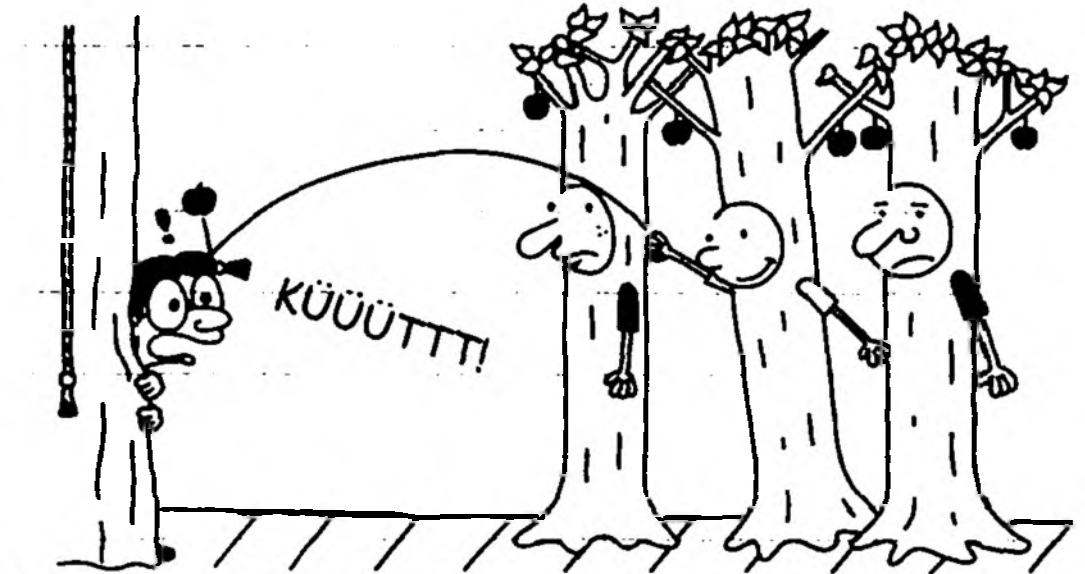

Şarkı yaklaşık üç dakika sürüyordu ama bana bir buçuk saat sürüyormuş gibi geldi. Perdeler bir an önce kapansın da kendimi sahneden aşağı atayım diye dua ediyordum.

O sırada Patty Farrell'ı fark ettim. Bakışlar insanı öldürebilseydi, biz Ağaçlar ölmüş olurduk. Patty herhalde bir Broadway yıldızı olma şansını elinden aldığımızı filan düşünüyordu.

Patty'yi orada görünce, neden Ağaç rolüne adaylığımı koyduğumu hatırladım.

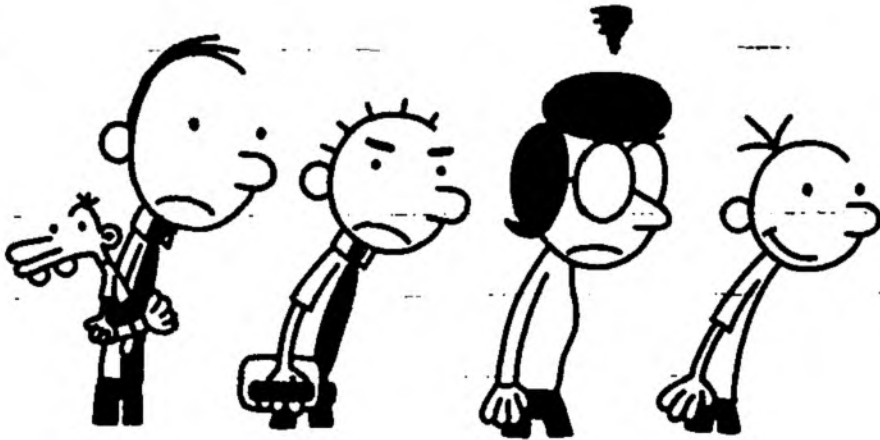

Biraz sonra diğerk Ağaçlar da elma fırlatmaya başlamışlardı. Hatta Toto bile eyleme katılmıştı.

Biri Patty'nin gözündeki gözlüğü düşürdü ve camlardan biri kırıldı. Bunun üzerine Bayan Norton oyunu sona erdirmek zorunda kaldı, çünkü Patty gözlükleri olmadan burnunun ucunu bile göremez.

Oyundan sonra ailece eve gittik. Annem bir buket çiçek almıştı, benim için olmalıydı. Ama kapıdan içeri girer girmez çiçekleri çöp kutusuna fırlattı.

Umarım oyuna gelen herkes benim kadar eğlenmiştir.

Çarşamba

Bu oyunun bir yararı oldu: Artık "Adi" lakabımı düşünüp endişelenmeme gerek yok.

Bugün beşinci dersten sonra koridorda Archie Kelly'nin ne kadar zor durumda olduğunu gördüm. Demek ki ben nihayet rahat bir nefes alabilirim.

Pazar

Okulda bütün bunlar olup biterken, Noel'i bile düşünecek zamanım olmadı hiç. Üstelik Noel'e on günden az bir zaman kaldı.

Beni Noel konusunda uyaran ilk şey, Rodrick'in buzdolabına yapıştırdığı dilekler listesi oldu.

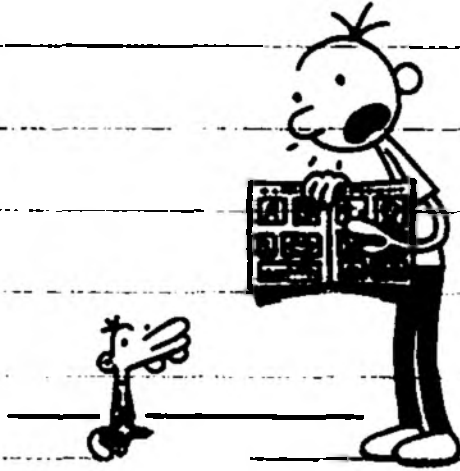
Ben her yıl uzun bir liste yaparım aslında, ama bu Noel sadece şu son çıkan bilgisayar oyunundan istiyorum.

Bu gece Manny Noel kataloğunu inceliyor ve istediği her şeyi kırmızı kalemle işaretliyordu. Daha doğrusu bütün oyuncakları tek tek işaretliyordu diyebiliriz. Dev motorlu arabayı ve diğer pahalı oyuncakları bile işaretlemişti.

Ben de müdahale etmeye ve ona abi tavsiyeleri vermeye karar verdim.

Ona, eğer çok pahalı oyuncakları işaretlerse, sonunda bir kucak dolusu giysiyle yetinmek zorunda kalacağını söyledim. Eğer ortalama fiyatlara sahip üç ya da dört oyuncak seçerse, isteklerinin bir ya da ikisine kavuşabilirdi belki.

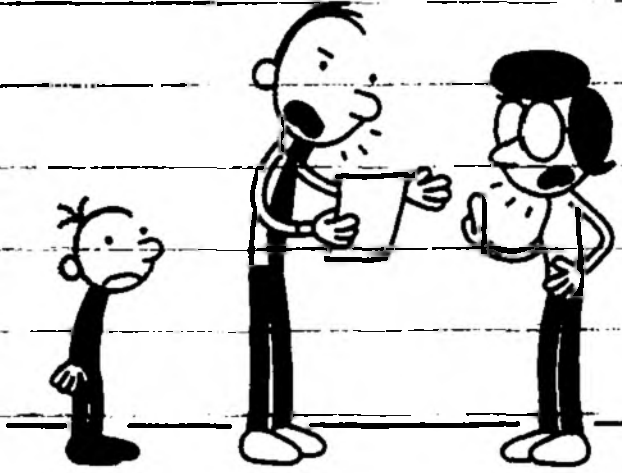

Ama tabii Manny her şeyi işaretlemeye devam etti. Yaşayıp göreceğiz demek ki!

Yedi yaşındayken Noel'de istediğim tek şey, bir Barbie Rüya Evi idi. Ama Rodrick'in söylediği gibi kız oyuncaklarına meraklı olduğum için değil tabii.

Bu evin oyuncak askerlerim için müthiş bir kale olacağını düşündüğüm için!

Annemle babam o yıl dilek listemi görünce, büyük bir kavgaya tutuştular. Babam asla bana bir oyuncak ev almayacağını söyledi; annem ise istediğim oyuncaklarla oynamamın benim için sağlıklı bir "deney" olacağını savundu.

İster inanın ister inanmayın, bu tartışmayı babam kazandı. Sonra da bana listemi baştan yapmamı ve oğlanlar için daha "uygun" oyuncaklar istememi söyledi.

Ama Noel sözkonusu olduğunda gizli bir silahım var benim. Charlie Amcam bana ne istersem alıyor. Ona Barbie Rüya Evi'ni istediğimi söyledim, o da alacağını söyledi.

Noelde Charlie Amcam bana armağanımı verdiğinde, bunun istediğim şey olmadığını fark ettim. Oyuncakçıya girmiş ve üzerinde BARBIE yazan ilk şeyi almıştı herhalde.

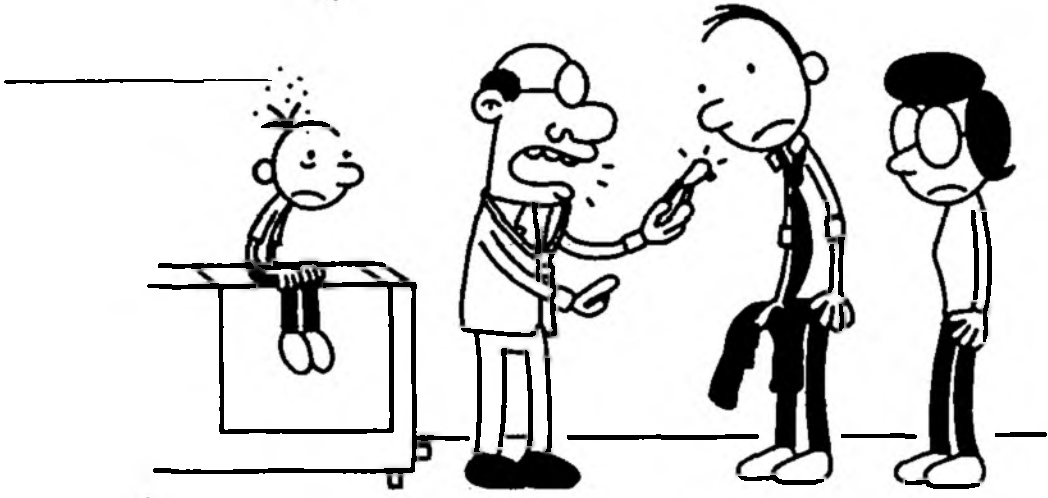
Eğer bir gün bir yerde benim elimde Kumsalda Eğlenen Barbie bebeğiyle çekilmiş fotoğrafı görürseniz... hikâyesini biliyorsunuz işte.

Babam, Charlie Amca'nın bana aldığı şeyi görünce hiç memnun olmadı. Bana bebeği ya çöpe atmamı ya da bir hayır kurumuna vermemi söyledi.

Ama ben bebeği sakladım. Tamam, itiraf ediyorum, birkaç kez kutusundan çıkarıp onunla oynadığım da oldu.

Bu yüzden iki hafta sonra kendimi burnuma kaçmış pembe bir Barbie ayakkabısıyla hastanenin acil servisinde buldum! Rodrick'in diline düştüğümü tahmin edersiniz!

Perşembe

Bu gece annemle kilisedeki Noel ağacının altına bırakmak için hediye almaya gittik. _____

Bu bir Noel geleneği. İhtiyacı olan yoksul kişiler gelip ağacın altındaki hediyeleri paylaşıyorlar.

Annem, ağacın altına koymak için kırmızı, yünlü bir kazak aldı. _____

Onu şöyle daha havalı bir şey alması için ikna etmeye çalıştım; TV ya da mısır patlatma makinesi filan...

Çünkü... yani Noel'de armağan olarak bir yün kazak aldığınızı düşünsenize!

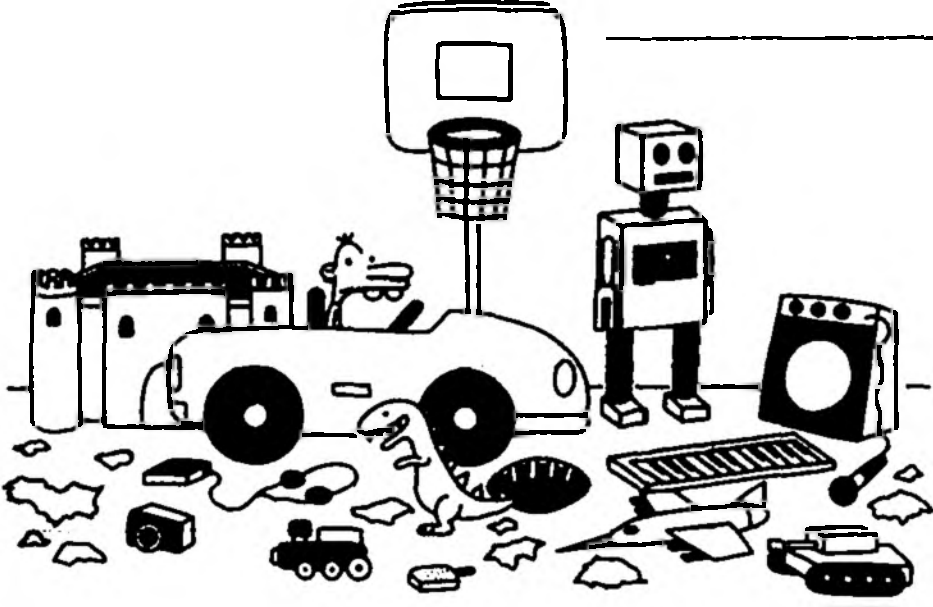
Herhalde ağacın altında armağan olarak bir kazak bulan kişi, bu kazağı öfkeyle en yakındaki çöp kutusuna atar!

Noel

Bu sabah uyanıp alt kata indiğinde, Noel ağacının altında bir milyon hediye vardı! Paketleri karıştırmaya başladım ama üzerinde adımın yazılı olduğu pek bir şey bulamadım.

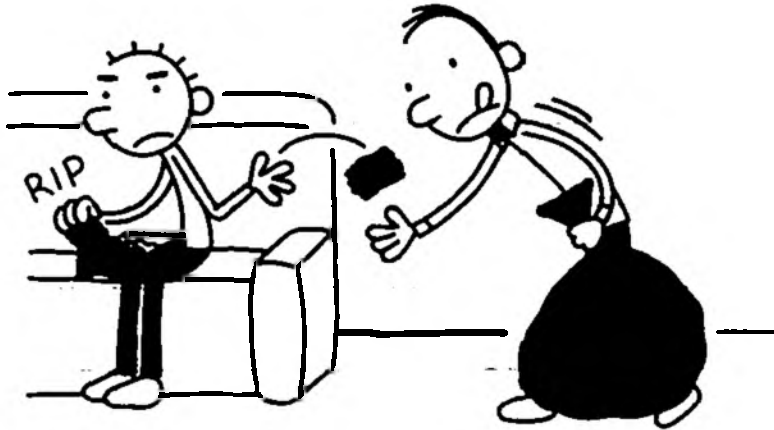

Manny ise sevinçten delirmiş gibiydi. Hiç abartmıyorum, katalogda işaretledi HER ŞEY alınmış ona. Bana kulak asmadığına çok memnundur herhalde.

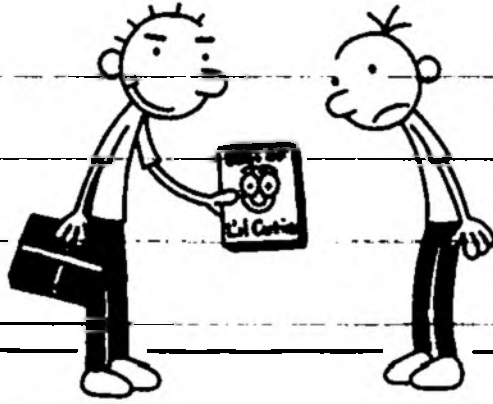

Sonunda üzerinde adımın yazılı olduğu bir iki şey buldum ama bunlar da kitap, çorap filandı.

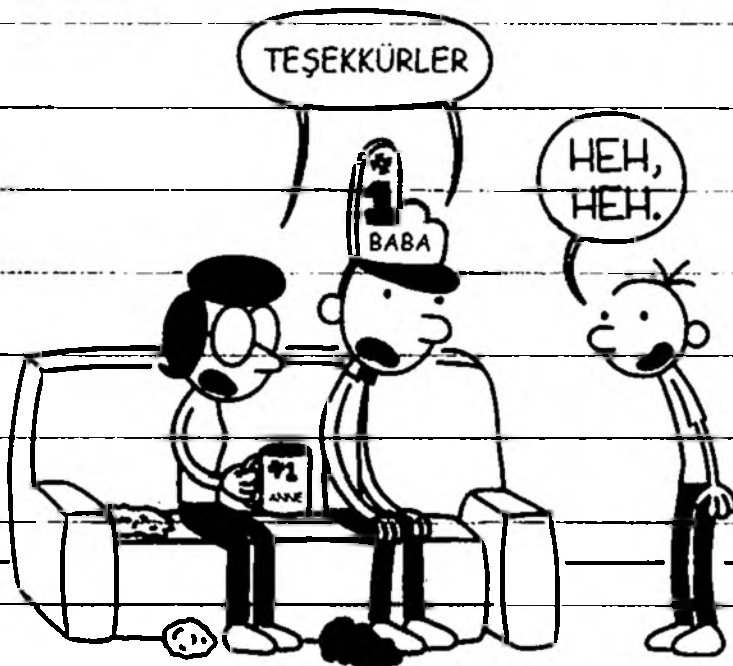
Armağanlarımı kanepenin arkasındaki köşede açtım; çünkü babamın yanında paket açmaktan hoşlanmıyorum. Ne zaman biri bir paketi açsa, babam atılıyor ve çıkan kâğıtları topluyor.

Ben Manny'ye oyuncak helikopter, Rodrick'e ise rock grupları hakkında bir kitap almıştım. Rodrick de bana kitap almış ama tabii paketlememiş bile. Kitabın adı: "L'il Cute Albümü". "L'il Cute" gazetelerde yayınlanan en berbat çizgi öykü; Rodrick de ondan ne kadar nefret ettiğimi biliyor. Sanırım bu bana dördüncü "L'il Cute" kitabı alışı.

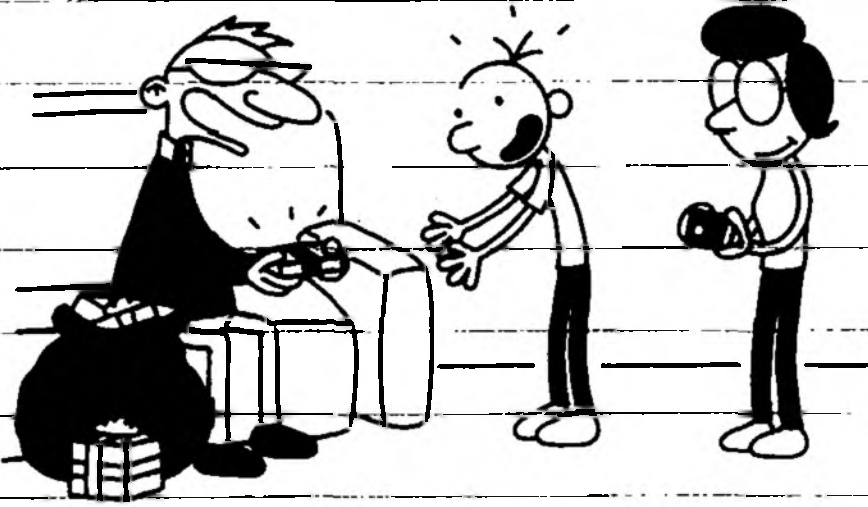

Annemle babama da armağanlarını verdim. Onlara hemen her yıl aynı hediyeleri alıyorum ama anne babalar böyle şeyleri umursamıyorlar.

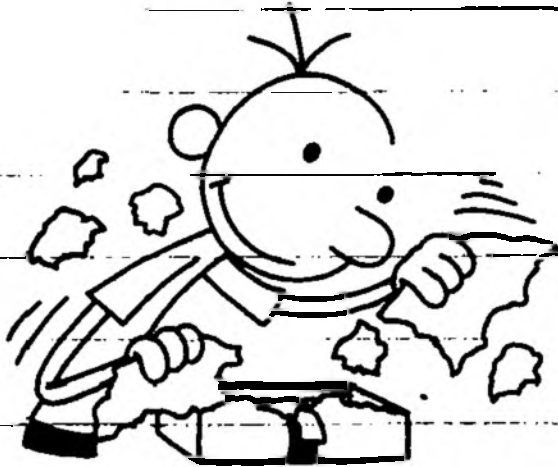

Saat 11:00 civarında diğ er akrabalar gelmeye başladılar. Charlie Amca    len geldi._____

Yanında bir çuval dolusu armağan getirmiş.  uvalın en üstünden benim arma anımı çekti.

Paket tam istediğim bilgisayar oyununun boyutlarındaydı. Demek Charlie Amca ne istediğimi biliyordu! Annem kamerayı hazırladı. Ben de paketin k   dını yırttım._____

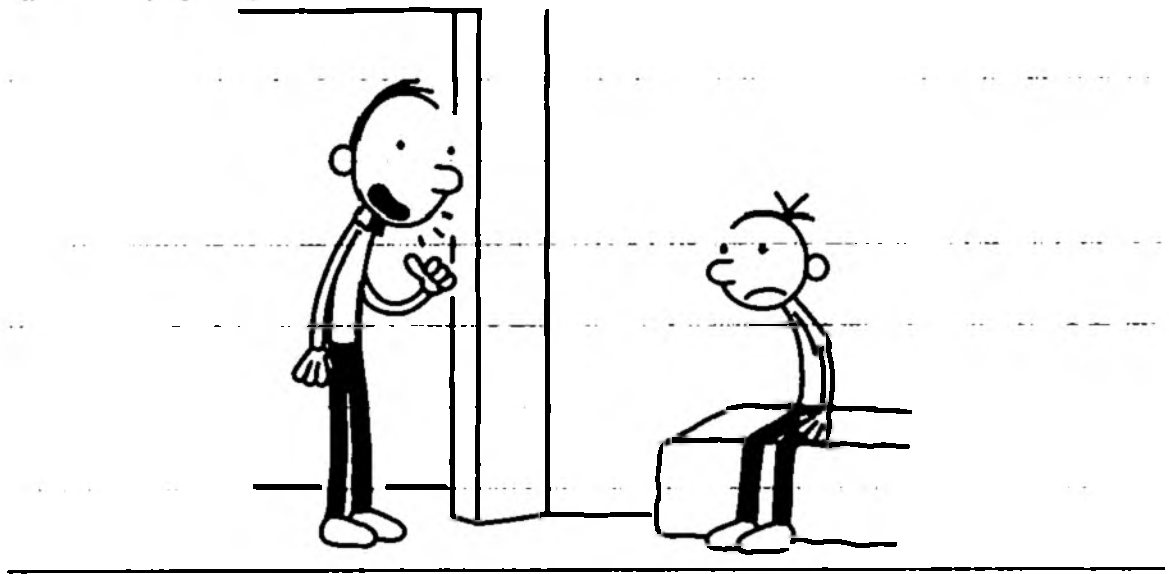
Paketten Charlie Amca'nın 8 X 10 boyutlarında bir fotoğraflı çıktı!

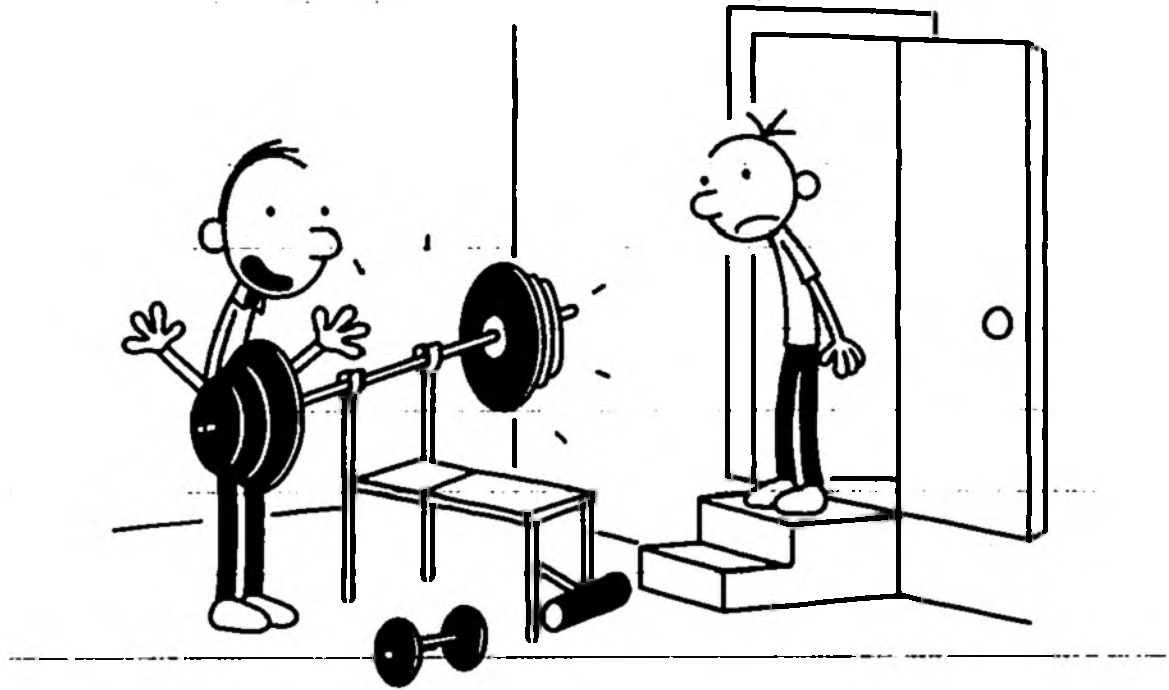
Hayal kırıklığımlı gizlemeyi başaramamış olmalıyım, annem çok sinirlendi! Tek söyleyebileceğim, iyi ki hâlâ çocuğum! Çünkü büyüklerin aldığı armağanları alıp sevinmiş görünmeye çalışmak zorunda kalsaydım, çuvallardım!

Biraz soluk almak için odama gittim. İki dakika sonra babam kapımı tıklattı. Bana aldığı armağanın garajda olduğunu söyledi. Aldığı şey çok büyük olduğu için paketleyememiş!

Garaja girdiğimde, yepyeni bir ağırlık setiyle karşılaştım!

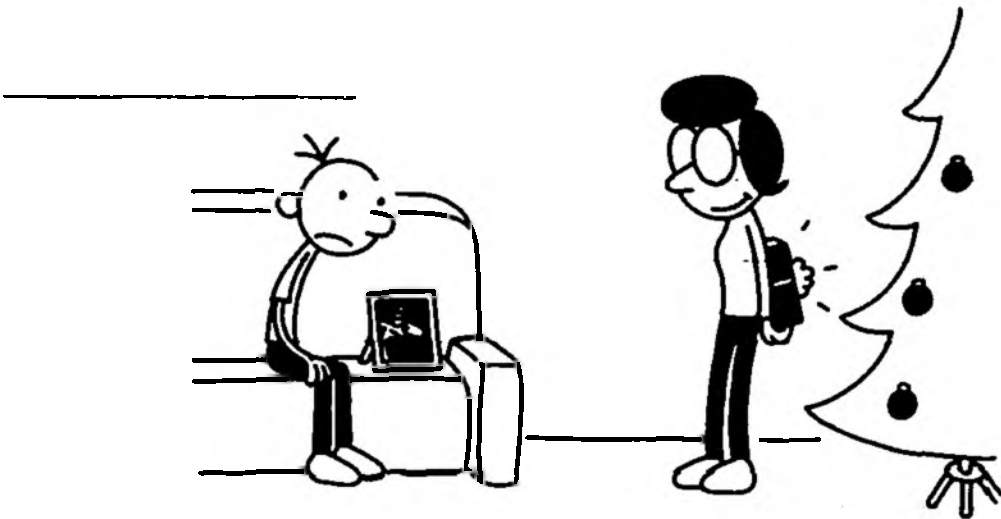

Buna bir servet ödemiş olmalıydı. Ona, ağırlık kaldırma konusundaki hevesimi kaybettiğimi söylemeye yüreğim elvermedi. Güreş çalışmaları önceki hafta bitmişti çünkü. "Teşekkürler" demekle yetindim.

Sanırım babam hoplayıp zıplamamı, sevinç çığlıkları atmamı filan bekliyordu ama ben bir bahane bulup içeri kaçtım.

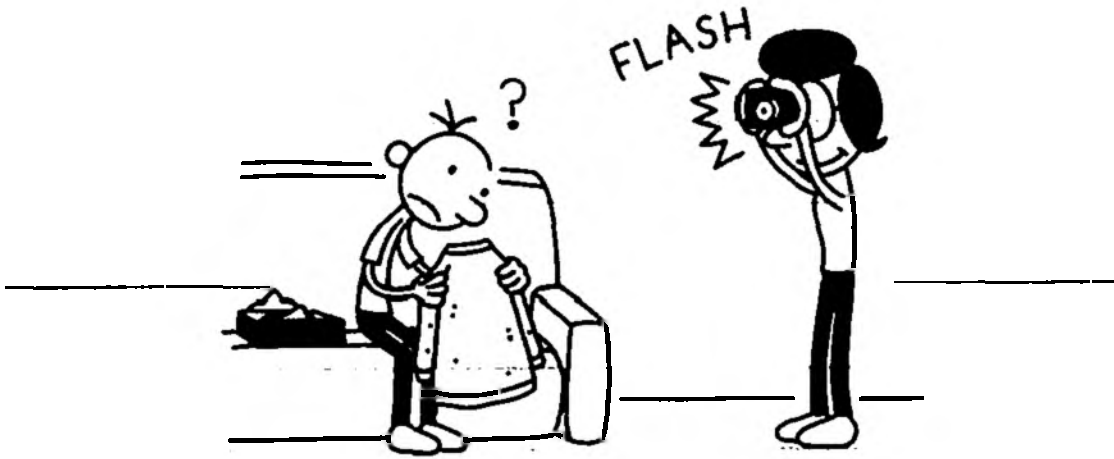
Saat 18:00'de bütün akrabalar geldi.

Kanepeye oturup oyuncaklarıyla oynayan Manny'yi izlemeye koyuldum. Kendime çok acıyordum. Sonra annem geldi ve piyanonun arkasında üzerinde benim adım yazılı olan bir armağan bulduğunu söyledi. "Noel Baba"danmış.

Kutu, içinde bir bilgisayar oyunu olamayacak kadar büyüktü; ama annem "büyük kutu" numarasını bana geçen yıl da yapmıştı. O zaman da bilgisayarım için yeni bir hafıza kartı almıştı bana.

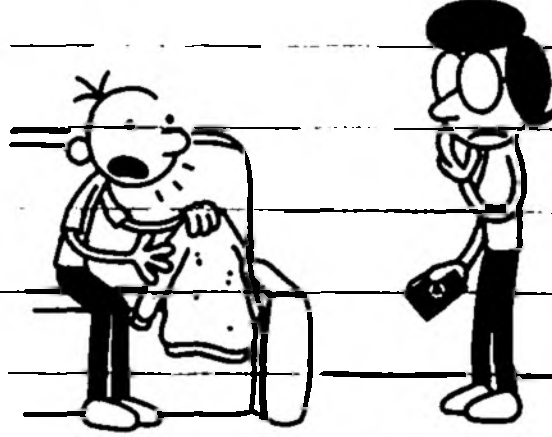
Paketi açıp hediyemi çıkardım. Bilgisayar oyunuyla değil, kocaman, kırmızı bir yün kazakla karşılaştım!

Önce yine annemin bana şaka yaptığını düşündüm. Çünkü kilisedeki Noel ağacının altına koymak için aldığımız armağanın aynısıydı bu.

Ama annem de şaşırmış gibiydi. Bana bir bilgisayar oyunu ALDIĞINI, kutuda kazağın ne aradığı konusunda hiçbir fikrinin olmadığını söyledi.

Sonunda her şeyi anladım. Anneme, armağanların karışmış olması gerektiğini söyledim. Noel ağacının altına konması gereken armağan bana gelmişti, benim armağanım da kim bilir kime gitmişti.

Annem, iki armağan için de aynı paket kâğıdını kullandığını, bu arada isimleri yanlış yazmış olması gerektiğini söyledi.

Ama sonra da bunun iyi bir şey olduğunu, Noel ağacının altındaki armağanı bulan çocuğun çok sevineceğini ekledi!

Ben de ona, o oyunu çalıştırmak için ileri düzeyde bir bilgisayara ihtiyaç olduğunu, dolayısıyla bu armağanın yoksul bir çocuğın hiçbir işine yaramayacağını açıkladım.

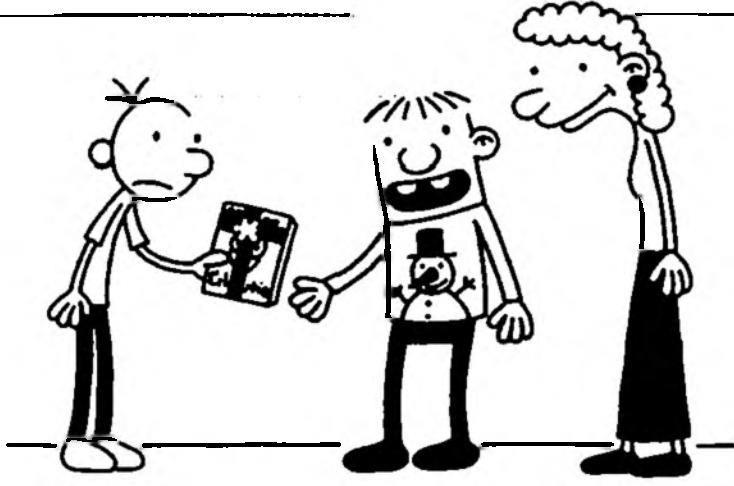
Benim Noel'imın pek parlak geçtiğı söylene-mezdi, ama Noel ağacının altında benim armağanımı bulan çocuğın ya da adamın da mutlu olduğunu sanmıyordum.

Bu Noel'den umudumu kesmeye karar verdim ve Rowley'lere gittim.

Rowley'e hediye almayı unutmuştum, ben de ona Rodrick'in bana hediye ettiği "L'il Cutie" kitabını götürdüm.

İşe yaradı.

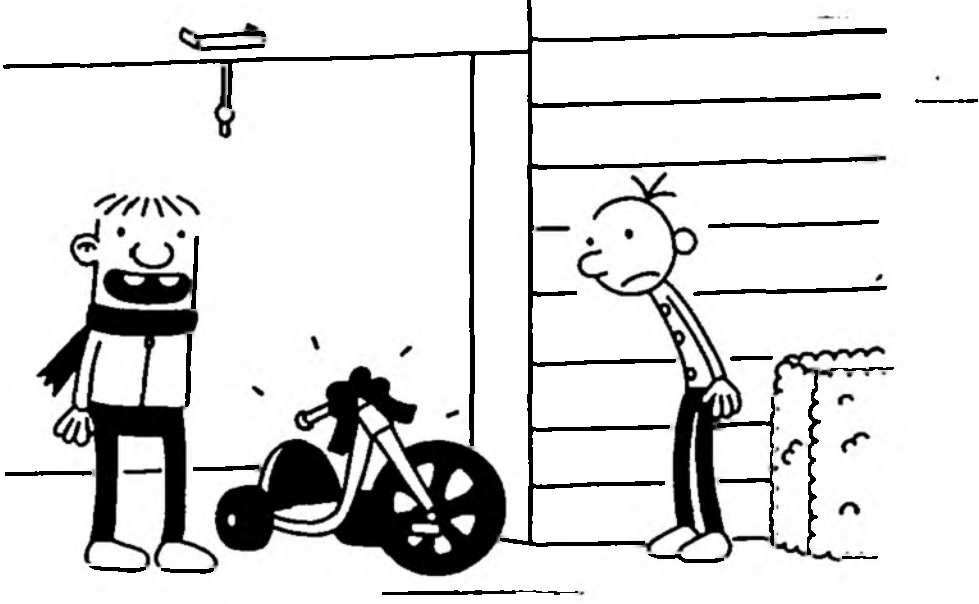

Rowley'in ailesi çok zengin, bu yüzden hep güzel armağanlar alacaklarını bilirim.

Ama Rowley bu yıl benim armağanımı kendisinin aldığını söyledi. Sonra da aldığı şeyi göstermek için beni dışarı çıkardı.

Bana armağanımı öyle bir verişti vardı ki gören de dev ekran bir TV ya da motosiklet filan aldığını sanırdı.

Ama tabii yine çok şey beklemiştim!

Rowley bana üç tekerlekli bisiklet almış. Üçüncü sınıftayken bunun şahane bir armağan olduğunu düşünebilirdim ama şimdi ne işime yarayacaktı ki?

Ancak Rowley o kadar heyecanlıydı ki ben de sevinmiş görünmeye çalıştım.

Birlikte içeri girdik, Rowley bana Noel ganimetlerini gösterdi.

Tabii ki benden çok daha fazla armağan almıştı. Hatta benim istediğim bilgisayar oyunundan bile gelmiş ona. Neyse, onlara gittiğimde oynayabilirim hiç değilse. Elbette babası bu oyunun şiddet içerdiğini fark edene kadar!

Bu arada, Rowley "L'il Cutie" kitabına ne kadar sevindi anlatamam! Annesi, bunun Rowley'in listesinde olan ve kendisine alınmayan tek şey olduğunu söyledi.

Neyse, bugün en azından BİRİNİN dileklerine kavuşmasına sevindim.

Yılbaşı

Yılbaşı gecesi saat dokuzda odamda ne aradığımı merak ediyorsanız, anlatayım.

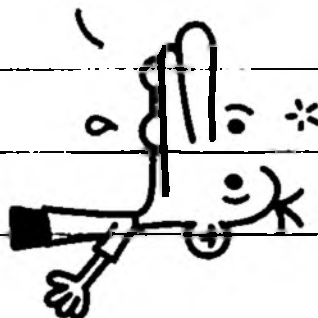
Bugün erken saatlerde Manny ile bodrumda atçılık oynuyorduk. Yerde küçük, siyah bir iplik yumağı buldum ve Manny'ye bunun örümcek olduğunu söyledim.

Sonra yumağı, sanki Manny'yi yemesini istemesine, onun başına doğru tuttum.

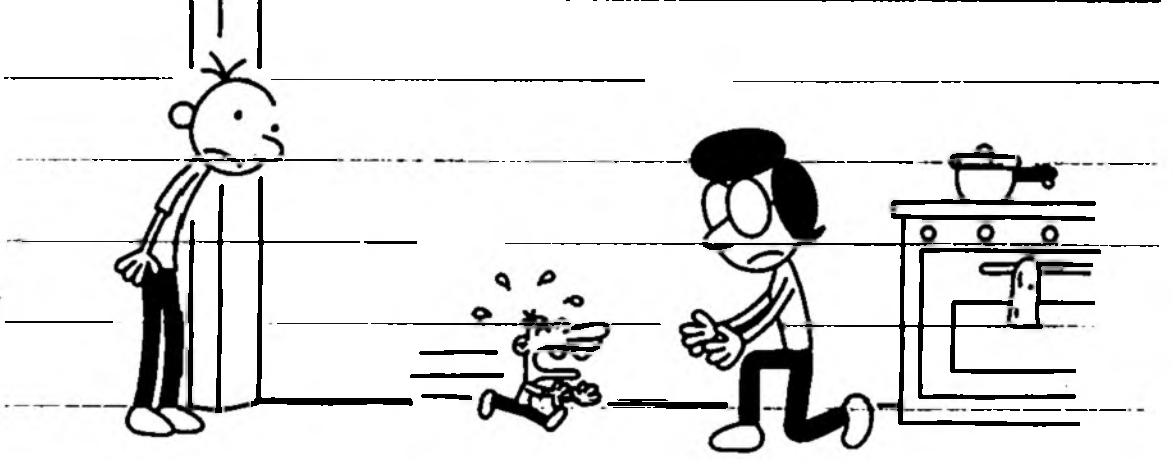

Tam kendisini serbest bırakacağım sırada Manny elime vurdu ve yumağı düşürmeme neden oldu. Sonra ne oldu dersiniz? Aptal, yumağı yuttu!

GILK

Manny delirmiş gibiydi. Yukarı, annemin yanına koştu. Başımın dertte olduğunu anlamıştım.

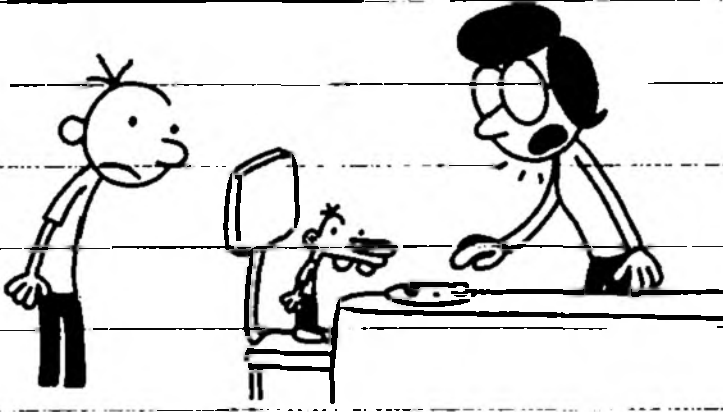

Manny anneme kendisine örümcek yedirdiğimi söyledi. Anneme, onun yuttuğu şeyin örümcek değil, küçük bir iplik yumağı olduğunu söyledim.

Annem Manny'yi mutfak masasına oturttu. Bir tabağa çekirdek, kuru üzüm ve üzüm koydu. Manny'den, yuttuğu şeyin büyüklük olarak en çok hangisine benzediğini göstermesini istedi.

Manny bir süre tabaktaki şeylere baktı.

Sonra buzdolabına gitti ve bir portakal çıkardı....

İşte bu yüzden saat yedide beni yatmaya gönderdiler. Yılbaşı gecesi aşağıda onlarla birlikte oturup TV izlememe izin vermediler.

Ve bu yüzden yeni yıl kararlarımdan biri şu: Bir daha asla Manny ile oyun oynamayacağım!

OCAK

Çarsamba

Rowley'in Noel'de bana armağan ettiği üç tekerlekli bisikletle eğlenmenin bir yolunu buldum. Yeni bir oyun icat ettim! Biri bisikletle son sürat tepeden aşağı inerken, başka biri futbol topuyla onun kafasına vurmaya çalışıyor.

Önce Rowley tepeden inecekti. Ben de onu vurmaya çalışacaktım.

Hareket halindeki bir nesneyi vurmak düşündüğümünden daha zormuş. Üstelik bu konuda pek deneyimli olduğum söylenemez. Her inişten sonra, Rowley'in bisikleti tekrar yukarı çıkarması on dakika sürüyordu.

Rowley durmadan yer değiştirmemizi, bisikleti benim kullanmamı istiyordu ama aptal mıyım ben? O alet saatte otuz beş mil gidiyordu ve frenleri de yoktu.

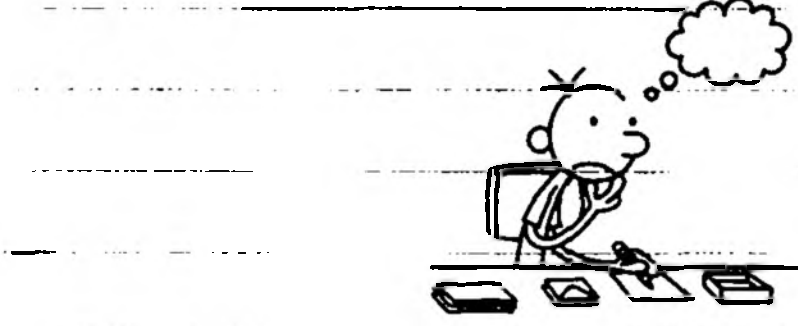

Her neyse, bugün Rowley'i vurmayı başaramadım. Ama sanırım artık Noel tatilinin geri kalanı boyunca antrenman yapmamı gerektiren bir şey var.

Perşembe

Bugün yine Bisiklet oyununu oynamak için Rowley'lere gidecektim ama annem evde kalıp Noel için teşekkür kartlarımı bitirmem gerektiğini söyledi.

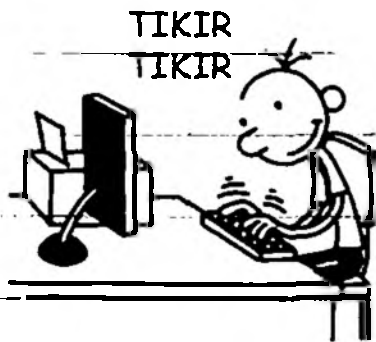
Kartları yarım saat içinde tamamlayabileceğimi sanıyordum ama iş yazmaya geldiğinde, kafamdaki her şey uçup gitti sanki.

Zaten, istemediğin hediyeler için teşekkür notu yazmak hiç de kolay değil!

Ben de giysiler dışındaki hediyelerle başladım işe; çünkü bunları yazmanın daha kolay olacağını düşündüm. Ama iki ya da üç karttan sonra, sürekli aynı şeyleri yazdığımı fark ettim.

Ben de bilgisayarda genel bir form oluşturdum, değiştirilmesi gereken belli yerlerde boşluklar bıraktım. Ondan sonra kartları yazmak çocuk oyuncağı oldu!

Sevgili Lydia Teyze,

Bana aldığın harika **ansiklopedi** için teşekkür ederim! Noel'de ne istediğimi nereden bildin?

Ansiklopedinin raftaki görüntüsüne bayıldım!

Tamamen kendime ait bir **ansiklopedim** olduğu için arkadaşlarım beni çok kıskanacak.

Bana hayatımın en güzel Noel'ini yaşattığın için teşekkürler!

En içten dileklerle **Greg**

Bu yöntem ilk iki hediye çok işe yaradı ama sonrası pek kolay olmadı.

Sevgili Loretta Hala,

Bana aldığın harika **pantolon** için teşekkür ederim! Noel'de ne istediğimi nereden bildin?

Pantolonun bacaklarımdaki görüntüsüne bayıldım!

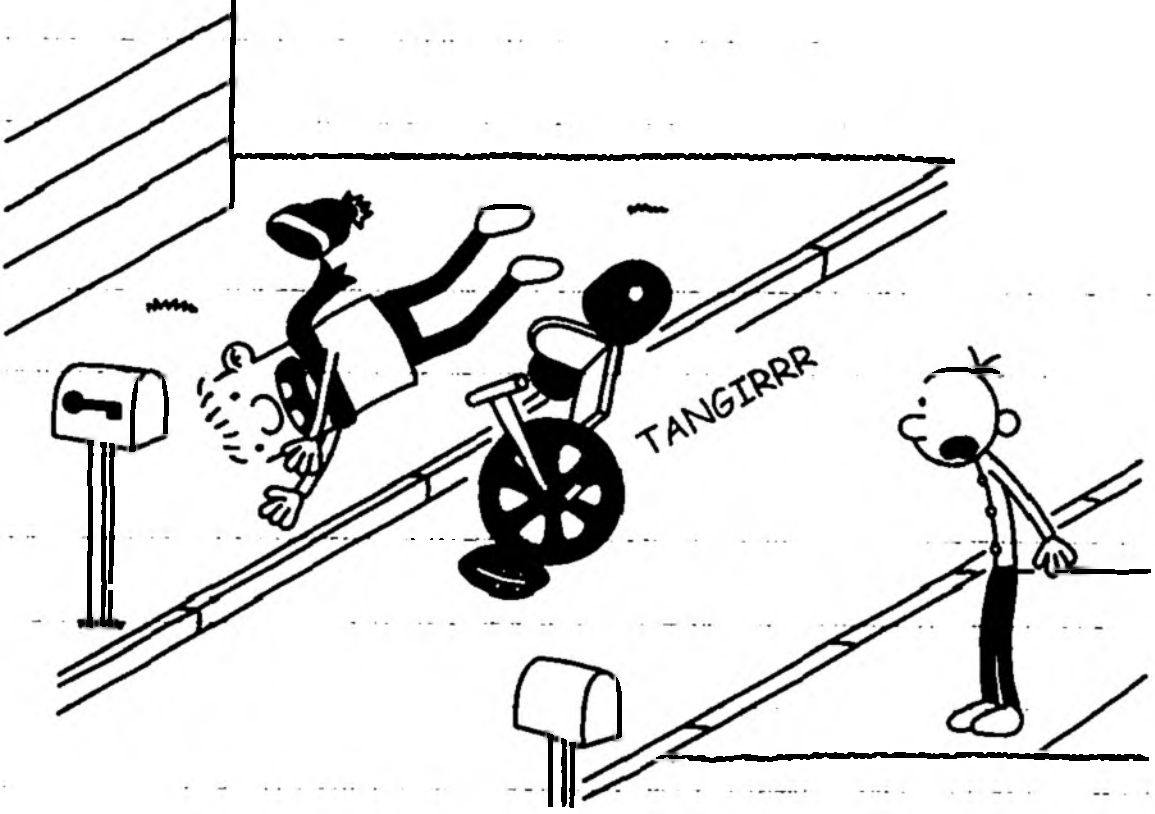
Tamamen kendime ait bir **pantolonum** olduğu için arkadaşlarım beni çok kıskanacak.

Bana hayatımın en güzel Noel'ini yaşattığın için teşekkürler!

En içten dileklerle **Greg**

Cuma

Bugün Rowley'i bisikletten düşürmeyi başardım ama düşündüğüm gibi olmadı. Onu omzundan vurmaya çalışıyordum ama ıskaladım ve top ön tekerleğin altına girdi.

Rowley kollarını uzatarak dengesini korumaya çalıştı ama çok sert bir şekilde sağ elinin üzerine düştü. Silkelenip kendine geleceğini ve tekrar bisiklete bineceğini sandım ama öyle olmadı.

Onu neşelendirmeye çalıştım ama normalde onu gülmekten yerlere yatıran espriler şimdi bir işe yaramıyordu.

Demek ki eli gerçekten kötü incinmişti!

Pazartesi

Noel tatili bitti, biz de okula döndük. Rowley'in Bisiklet kazasını hatırlıyor musunuz? Elini kırmış! Şimdi eli alçıda. Bugün herkes sanki bir kahraman filanmış gibi onun çevresinde toplandı.

Rowley'in popülaritesinden yararlanmaya çalıştım ama bu çabam geri tepti!

Öğle yemeğinde bir grup kız Rowley'i masalarına davet etti. Neymiş, onu elleriyle besleyeceklermiş!

İyi de sinir oluyorum ben! Rowley sağ elini kullanır, ama kırılan SOL eli! Yani kendi yemeğini kendi yiyebilir bal gibi.

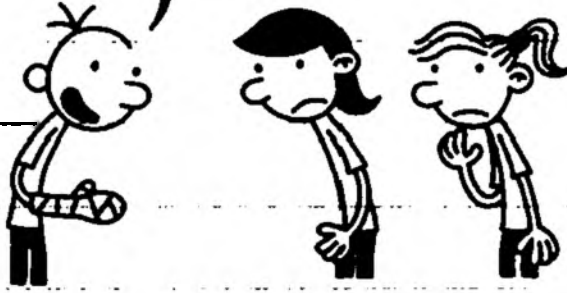

Salı

Rowley'in yaralanmasının olay yarattığını görünce, ben de kendi kendimi yaralama vaktinin geldiğine karar verdim.

Evden biraz sargı bezi aldım ve elime doladım. Böylece elim yaralanmış gibi görünecekti.

ELİME BİR ŞEY BATMIŞTI,
GEREKLI MUDAHALE
YAPILMADIĞI İÇİN
ENFEKSİYON KAPMIŞ!

İyi de kızlar bana Rowley'e gösterdikleri gibi ilgi göstermiyorlardı. Sonunda sorunun ne olduğunu anladım.

Alçı harika bir numara çünkü herkes üzerine imzasını atmak istiyor. Oysa sargı bezinin üzerine tükenmez kalemle imza atmak hiç kolay değil.

Ben de müthiş olduğuna inandığım bir çözüm buldum.

Bu fikir de işe yaramadı. Bandajım bir iki kişinin ilgisini çekti ama onlar da benim hedef kitlem değildi.

Pazartesi

Geçen hafta okulda yeni döneme başladık, bu yüzden artık bir sürü dersim var. Kaydolduğum derslerden biri de Bağımsız Çalışma.

Ben Ev Ekonomisi 2 dersini almak için CAN AT-TİM, çünkü Ev Ekonomisi 1 dersinde çok iyiydim.

Ama iyi dikiş dikmek insana okulda popülerlik kazandırmıyor.

Her neyse, şu Bağımsız Çalışma denen şey bizim okulda ilk kez uygulanıyor.

Uygulama şöyle: Sınıfa bir proje veriliyor ve bütün bir dönem boyunca, sınıfta öğretmen olmadan hep birlikte bu proje üzerinde çalışmanız isteniyor.

İşin hassas noktası, proje bittiğinde, gruptaki herkesin aynı notu alması. Ben Ricky Fisher'in de bizim sınıfta olduğunu öğrendim; bu büyük sorun olabilir!

Ricky'nin tek büyük marifeti, kendisine elli sent verirsiniz, masanın altında yapıştırılmış olan sakızı ağızına atıp çiğnemesi. Bu yüzden, dönem sonunda alacağımız nottan pek umutlu değiliz!

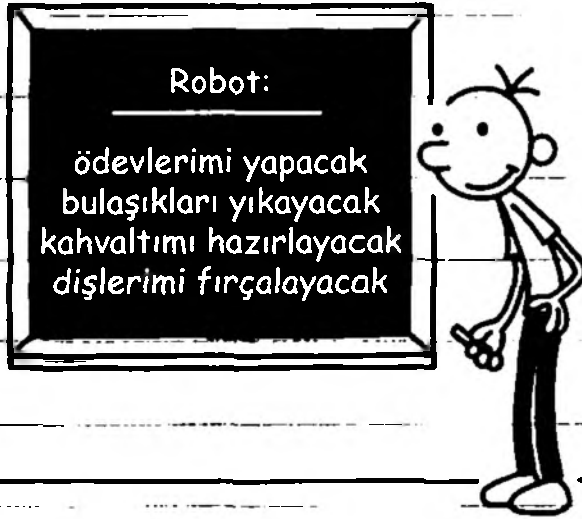
Salı

Bugün Bağımsız Çalışma dersindeki projemiz açıklandı. Bilin bakalım ne? Bir robot yapacağız!

Önce herkes delirmiş gibi bağırmaya başladı, çünkü sıfırdan bir robot yapacağımızı sandık.

Ama Bay Dornell gerçek bir robot yapmak zorunda olmadığımızı söyledi. Bir robotun nasıl olması ve neler yapması gerektiği konusunda fikirler üretsek yetermiş.

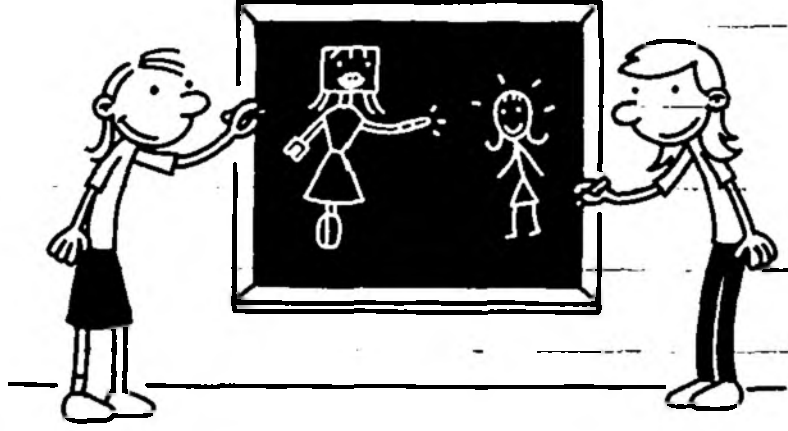
Sonra Bay Dornell sınıftan çıktı, biz de kendi kendimize kaldık. Hemen beyin fırtınası yapmaya başladık. Ben tahtaya çeşitli fikirler yazdım.

Herkes fikirlerimden çok etkilendi. Ama bunu yapmakta bir şey yoktu ki... Yalnızca yapmaktan nefret ettiğim şeyleri yazmıştım, o kadar.

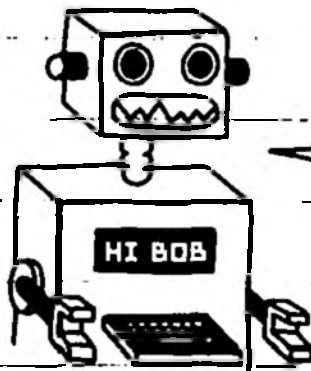
Sonra iki kız ayağa kalkıp tahtaya geldi. Onların da kendilerine özgü fikirleri vardı. Benim listemi silip kendilerinininkileri yazdılar.

Kendilerine flört konusunda tavsiyelerde bulunacak, aynı zamanda on parmağında on farklı ruj olan bir robot istiyorlardı.

Biz erkekler bunun hayatımızda duyduğumuz en aptalca fikir olduğunu düşündük. Bunun üzerine iki gruba ayrıldık: kızlar ve erkekler. Kızlar ayakta dikilip konuşmaya devam ederken, erkekler sınıfın öbür ucuna gittiler.

Artık bütün ciddi çalışanları bir araya topladığımıza göre, işe koyulabilirdik. Biri, ortaya yeni bir fikir attı. Robota isminizi söyleyecektiniz, o da karşılık verecekti.

Selam BOB.
tanıştığımıza
sevindim BOB

Sonra başka biri bu durumda adınızın kötü kelimelerle kullanılamayacağını, çünkü robotun küfretmemesi gerektiğini söyledi. Bunun üzerine robotun kullanmaması gereken bütün kötü kelimelerin listesini yapmaya karar verdik.

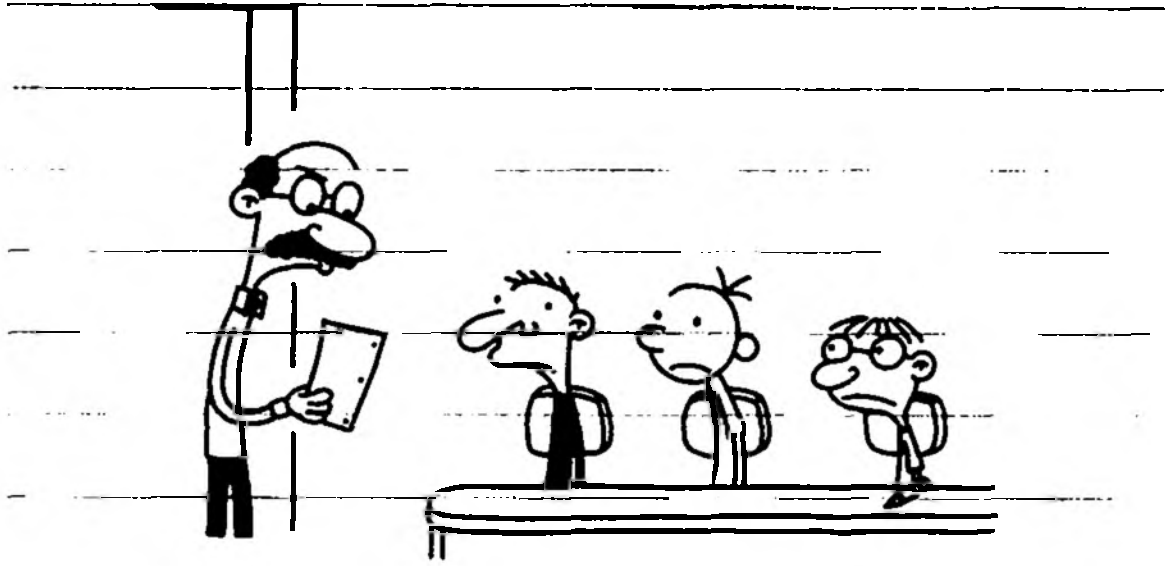
Önce bildiğimiz bütün kötü kelimeleri yazdık. Ancak sonra Ricky Fisher daha önce hiç duymadığımız yirmi kelime daha söyledi.

Sonuçta Ricky, bu projeye en değerli katkılarda bulunan kişi oldu.

Zil çalmadan hemen önce, Bay Dornell nasıl bir ilerleme kaydettiğimizi görmek için sınıfa geldi. Fikirlerimizi yazdığımız kâğıdı alıp okudu.

Uzun lafın kısıası, bu yıl Bağımsız Çalışma dersi yapılmayacak!

En azından biz oğlanlar için böyle bir ders olmayacak. Eh, gelecekte parmaklarının ucunda kirazlı rujlarla dolaşan robotlar görürseniz, bu hikayenin nasıl başladığını biliyor olacaksınız!

Persembes

Bugün okulda bizi büyük salona topladılar ve her yıl izlediğimiz, "Ben Olmak Harika!" adlı filmi izlettiler.

Film, halinizden nasıl memnun olmanız ve kendinizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmemeniz gerektiğini anlatıyor.

Dürüst olmam gerekirse, bunun çocuklara, özellikle bizim okuldakilere verilmemesi gereken bir mesaj olduğunu düşünüyorum.

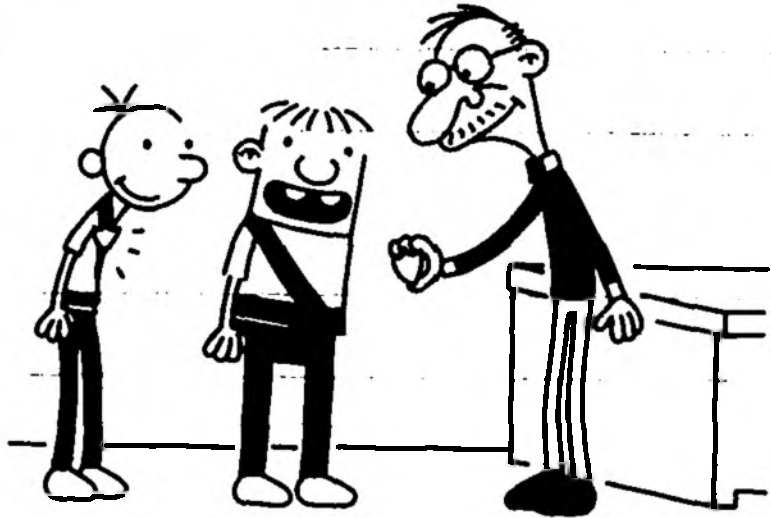
Sonra, Güvenlik Kolu'nda açık olduğunu duyurdular. Ben de bir an düşündüm.

Güvenlik Kolu olan biri, derslerden kaçabilir. Üstelik, kendimi de daha fazla koruyabilirim sanırım.

Artı, yetkili bir konumda olmak da benim için çok iyi olabilir.

Bay Winsky'nin ofisine gidip adaylığımı koydum; Rowley'den de aday olmasını istedim. Bay Winsky'nin bize görevli olduğumuzu kanıtlamak için kelepçeler, zincirler filan vereceğini sanıyordum ama sadece kemer ve rozetlerimizi verdi.

Özel bir görev için birilerinin arandığını söyledi. Bizim okul, ilkokulun hemen yanında. Orada aynı zamanda yarım günlük bir kreş de var.

Bay Winsky öğleyin okuldan çıkan çocuklara evlerine kadar eşlik etmemizi istiyor. Bu da Cebir dersinin yirmi dakikasını kaçırmamız anlamına geliyor! Rowley de bunu düşünmüş olmalı ki itiraz etmeye kalkıştı. Ama cümlesini tamamlamasına fırsat bırakmadan onu masanın altından tekmeledim.

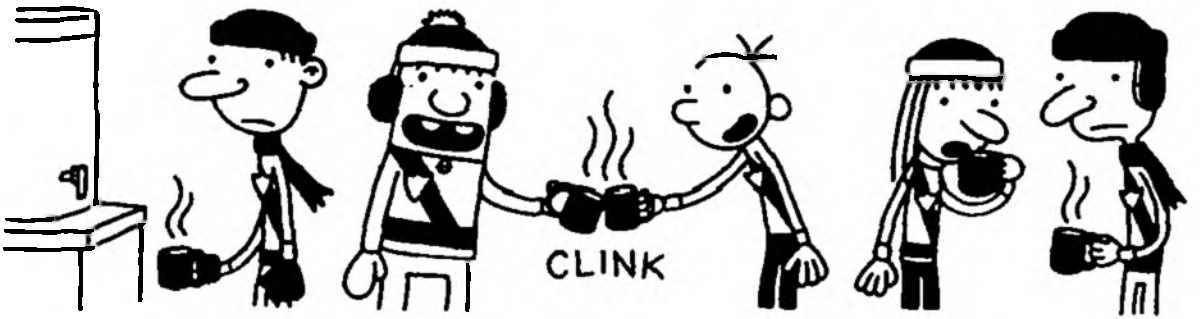

Bu kadar şanslı olduğuma inanamıyordum. Hem koruma altında olacak hem de cebir dersinden kurtulacaktım! Üstelik parmağımı bile kımıldatmadan!

Salı

Bugün güvenlik kolu olarak ilk günümüzdü. Rowley ile benim diğer güvenlik görevlileri gibi kulübelerimiz yok; dolayısıyla okuldan önce bir saat boyunca buz gibi havada dikilmek zorunda da değiliz.

Ama bu, kantine gidip güvenlik görevlilerine bedava dağıtılan sıcak çikolatalardan almamıza da engel değil tabii.

İşin en iyi taraflarından biri de ilk derse on dakika geç girmek.

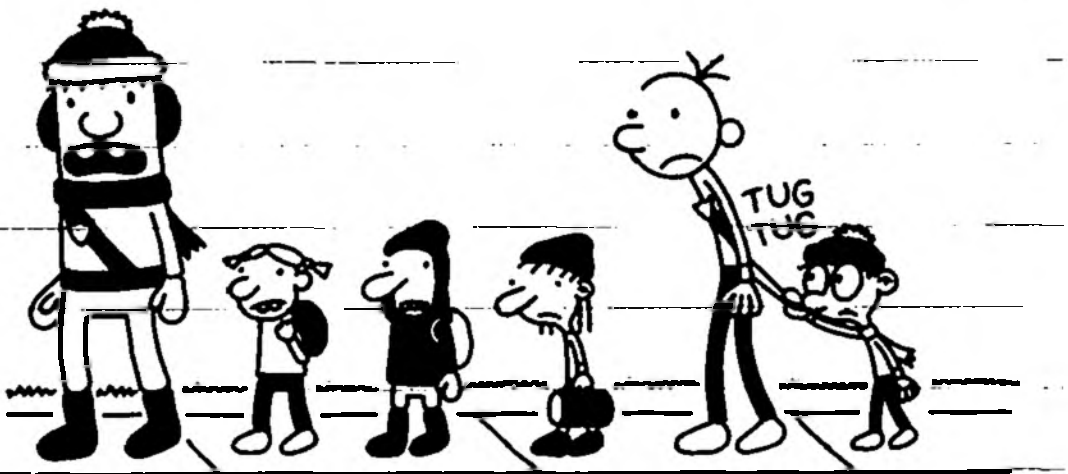

Diyorum ya, ben sevdim bu işi!

Saat 12:15'te Rowley ile birlikte okuldan çıkıp anaokulundaki çocukları evlerine bıraktık. Kırk beş dakika dışarıda kaldık; geri döndüğümüzde cebir dersinin bitmesine sadece yirmi dakika kalmıştı.

Çocukları eve bırakmanın hiçbir zorluğu yok. Sadece yolda biri biraz tuhaf kokmaya başladı. Herhalde altına kaçırmıştı.

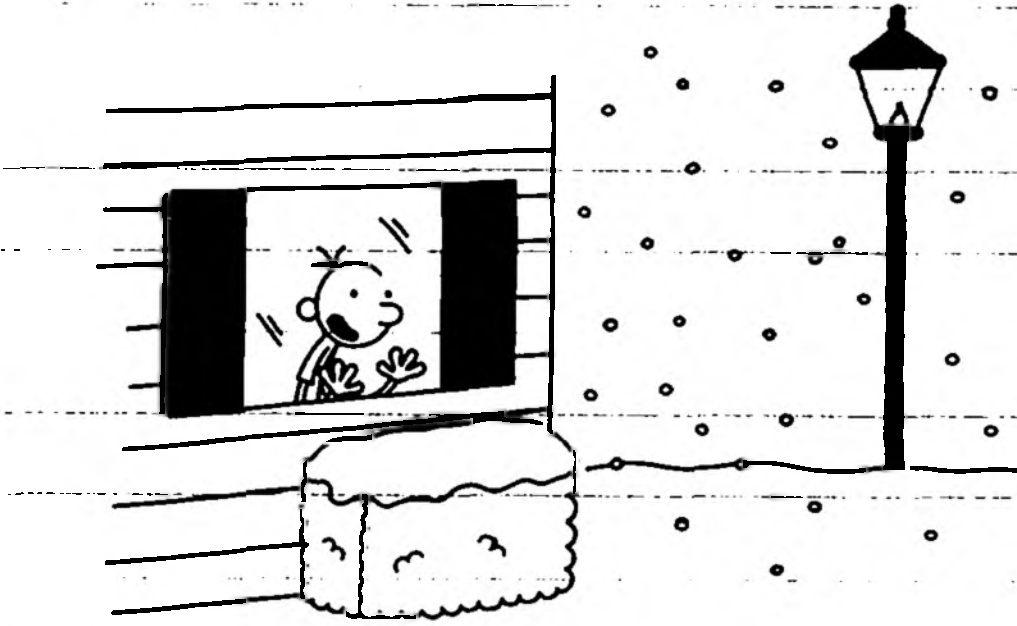
Aslında bana derdini anlatmaya çalışmıştı ama oralı olmayıp yürümeye devam ettim. Tamam, çocukları eve bırakıyoruz ama çişleriyle uğraşacak halimiz yok herhalde!

ŞUBAT

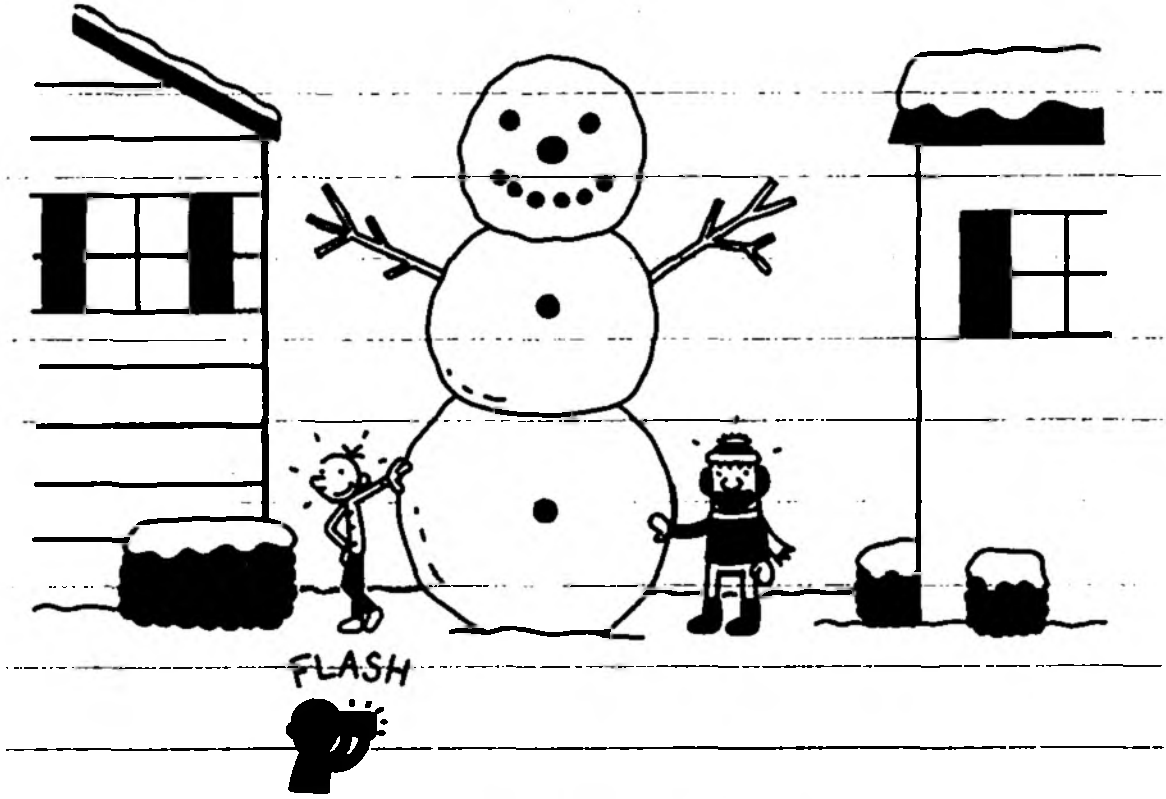
Çarşamba

Bugün bu kışın ilk karı yağdı ve okullar tatil oldu. Cebirden sınavımız vardı; ben de güvenlik kolu olduğumdan beri dersleri astığım için sınavdan çok korkuyordum!

Rowley'i arayıp bize çağırdım. İki yıldır onunla dünyanın en büyük kardan adamını yapmayı hayal ediyorduk.

Dünyanın en büyük kardan adamı derken şaka yapmıyorum. Hedefimiz "Guinness Rekorlar Kitabı"na geçmekti.

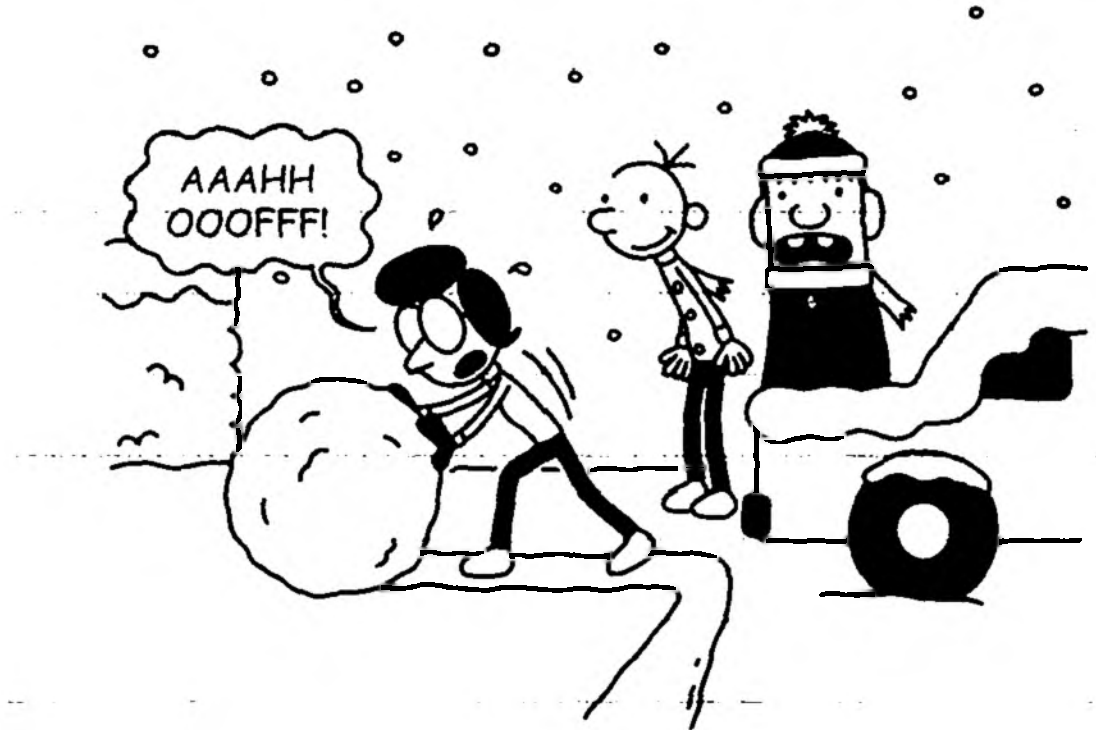

Ama ne zaman rekor için çalışmaya başlasak, kar eriyor, biz de fırsatı kaçıırıyorduk. Bu yüzden bu yıl bir an önce işe koyulmak konusunda kararlıyım.

Rowley geldiğinde, önce kardan adamın altını oluşturacak topu yapmaya başladık. Eğer rekor kırmak istiyorsak, bu alt bölümün en az iki metre yüksekliğinde olması gerekiyordu. Ama kartopu çok ağırlaşmıştı; bu yüzden ikide bir durup dinlenmemiz gerekiyordu.

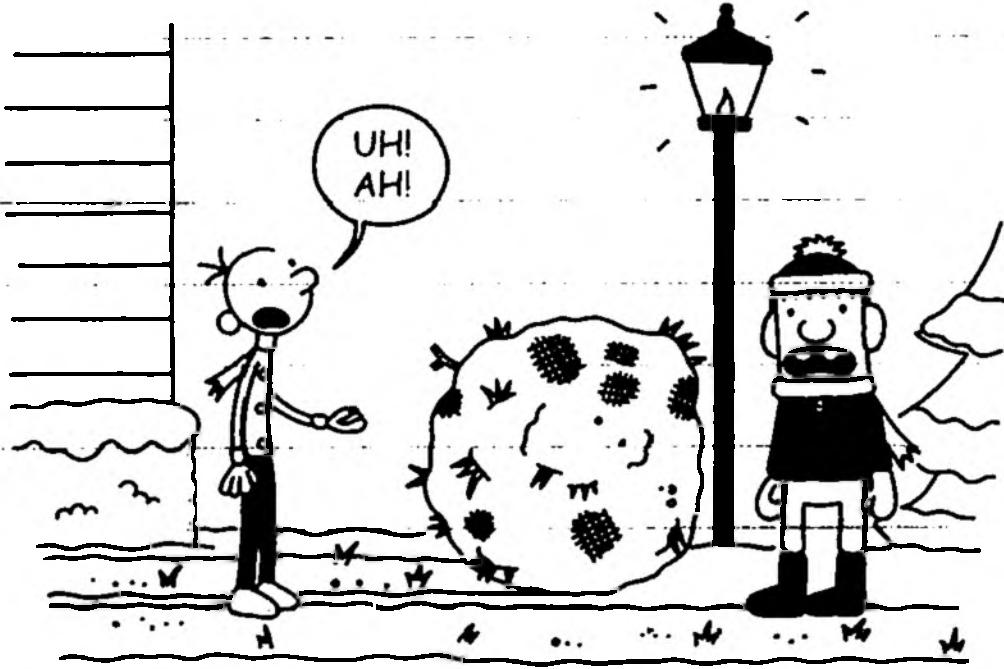
Molalarımızdan biri sırasında, annem markete gitmek için dışarı çıktı. Ama kartopumuz arabasının önünü kapatıyordu. Biz de onu biraz çalıştırmak zorunda kaldık.

Moladan sonra, Rowley'le birlikte kartopunu olabildiğince ittik. Ama arkamıza dönüp baktığımızda, yaptığımız marifeti gördük!

Kartopu öyle ağırlaşmıştı ki, babamın bu sonbaharda ektiği çimleri ezip mahvetmişti.

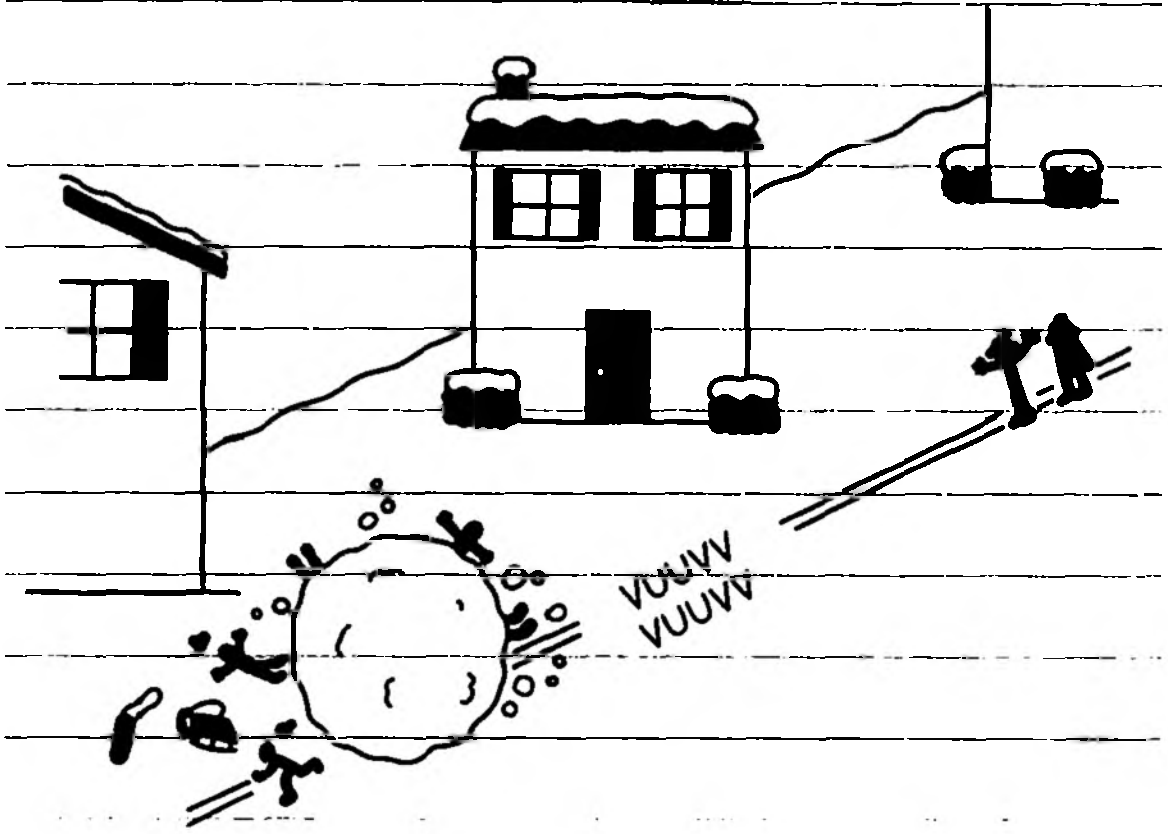
Karın biraz daha yağmasını ve bahçeyi kapatmasını diledim ama maalesef kar dinmişti!

Dünyanın en büyük kardan adamını yapmak konusundaki planlarımızı gerçekleştirmemiz mümkün değildi artık. Benim aklıma kartopumuzla ilgili yeni bir fikir geldi.

Ne zaman kar yağsa, Whirley Caddesi'nden çocuklar, bizim mahallede oturmadıkları halde, kızakla kaymak için bizim tepeye geliyorlar.

Yani yarın sabah da gelecekler; Rowley ile ben de onlara güzel bir ders veririz artık!

Perşembe

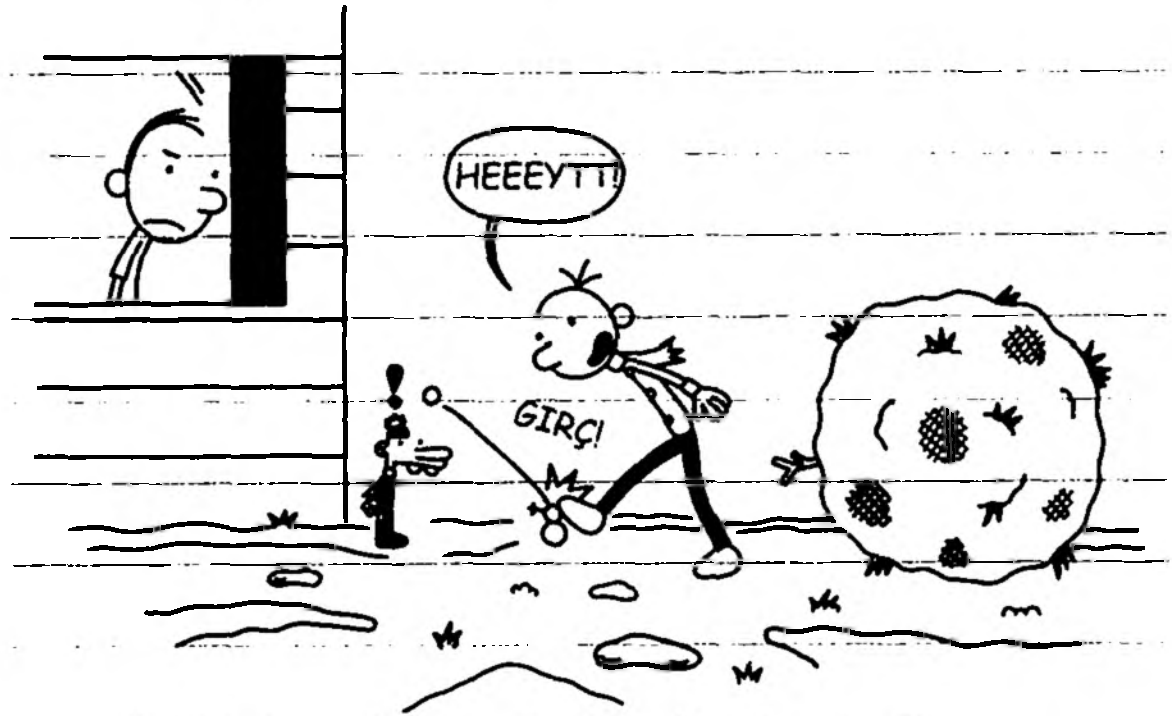
Bu sabah uyandığımda, kar erimeye başlamıştı bile. Rowley'e acele etmesini ve bize gelmesini söyledim.

Rowley'i beklerken bizim kartopumuzdan arta kalan kar kırıntılarıyla kardan adam yapmaya çalışan Manny'yi izledim.

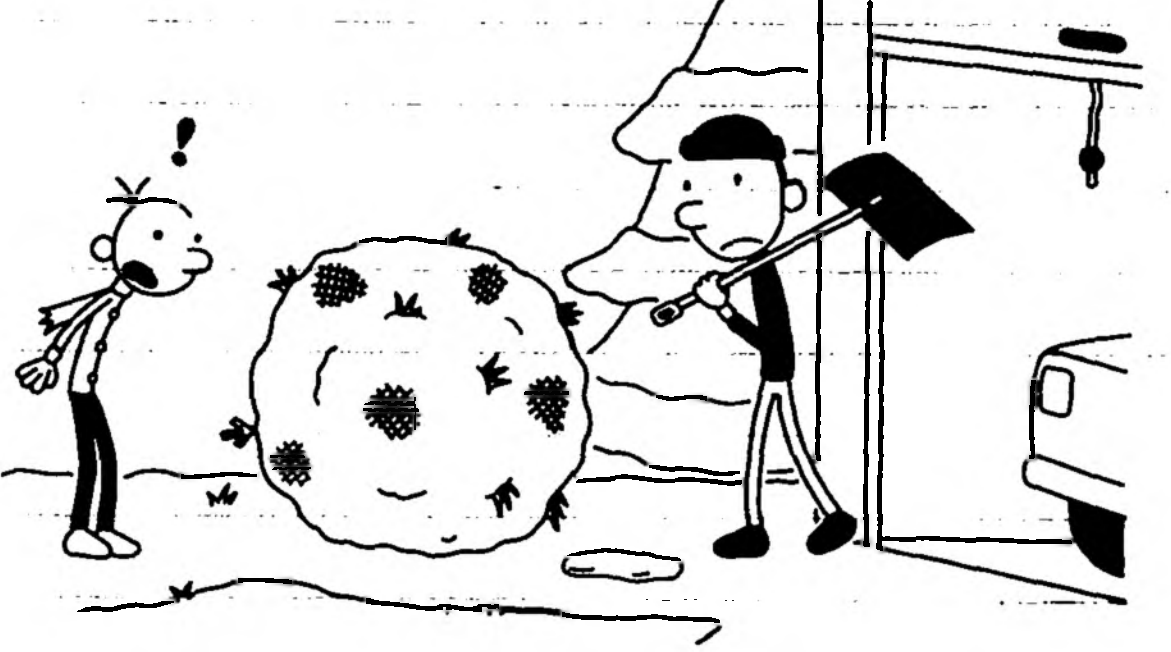
Hali gerçekten çok acıktıydı.

Sonra yaptığım şeyi kendime engel olamadan yaptım! Ama maalesef babam o sırada pence-redeymiş.

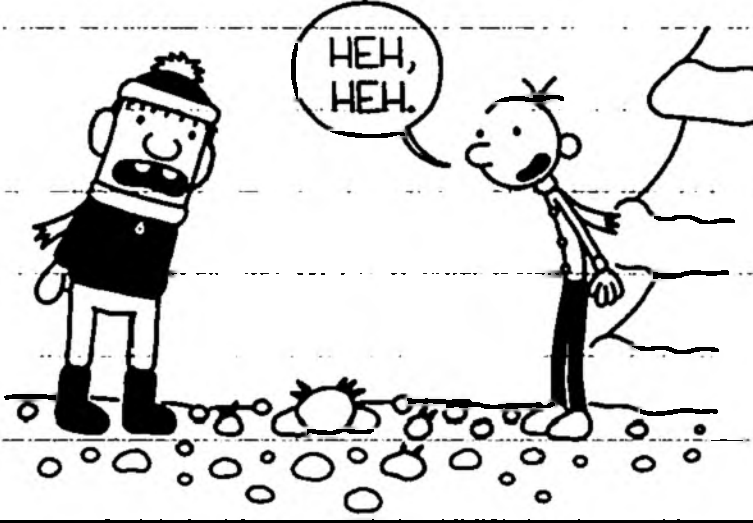
Babam zaten çimleri mahvettiğim için bana kızgındı. Başımın derde gireceğini biliyordum. Garaj kapısının açıldığını ve babamın dışarı çıktığını duydum. Elinde kar küreği vardı. Tabanları yağlayıp kaçmam gerektiğini düşündüm.

Ama babam bana değil, kartopumuza yöneldi. Bir dakika içinde, bütün emeğimizi yerle bir etti.

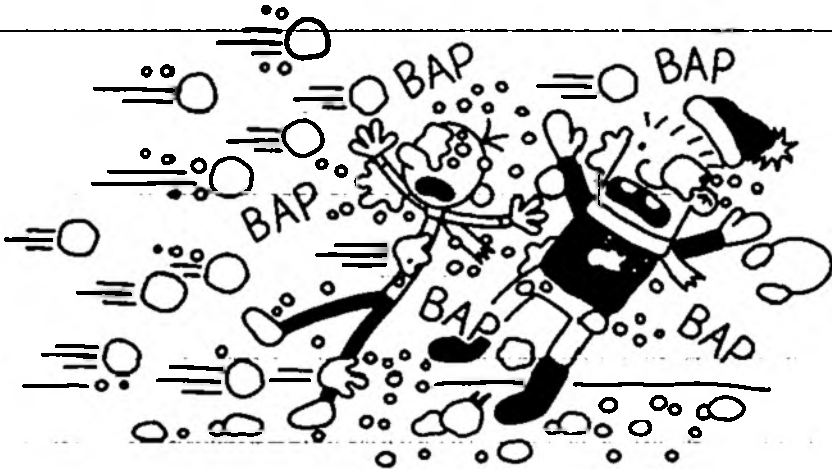

Birkaç dakika sonra Rowley geldiğinde, olanlara bozulacağını düşündüm.

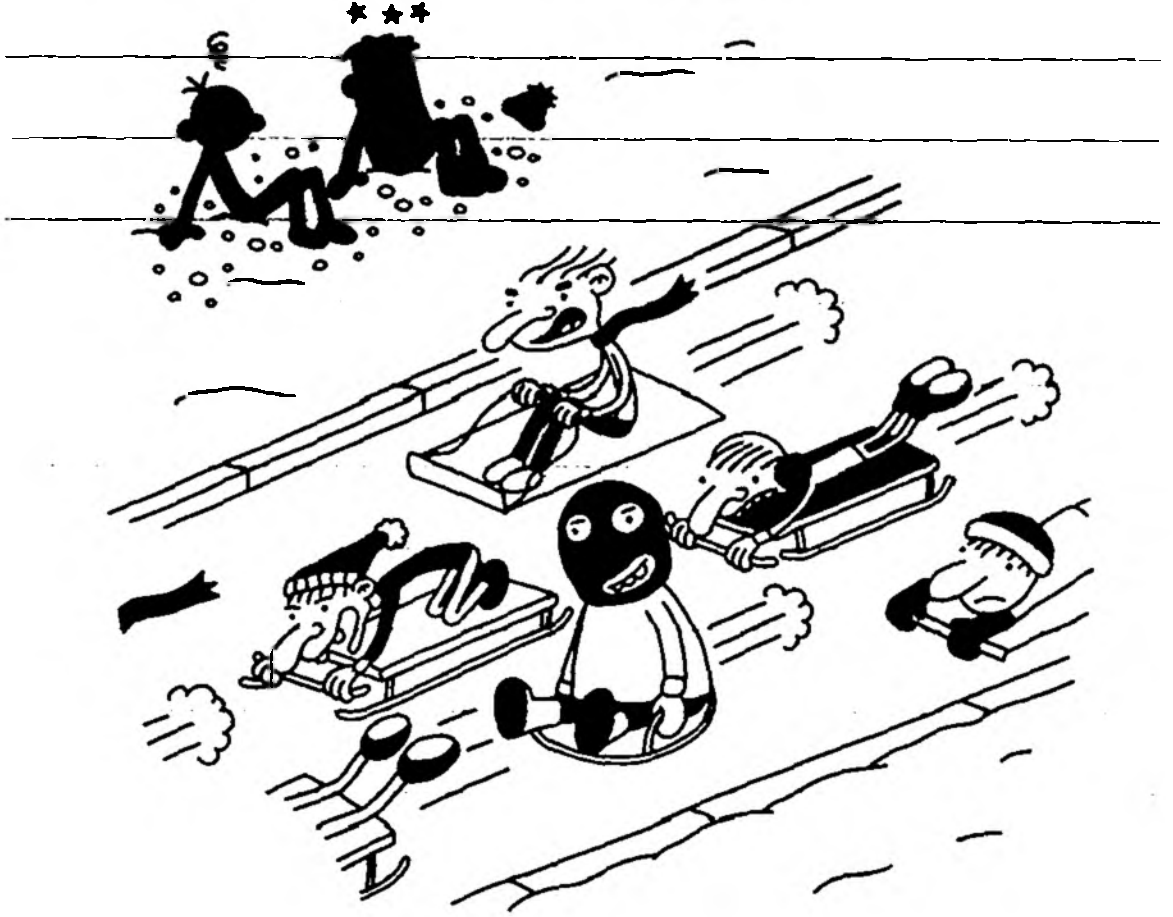

Sanırım kartopunu tepeden aşağı yuvarlamak konusunda çok hevesliydi, çünkü gerçekten bozuldu. Ama sıkı durun: BABAMIN yaptığı şey yüzünden bana kızdı.

Rowley'e koca bebek olduğunu söyledim. Kürek savaşına giriştik. Tam yumruk yumruğa kavga etmeye başlayacaktık ki caddeden üzerimize kartopu yağmaya başladı.

Whirley Caddesi çocukları bize kartopu atıp ka-
çıyorlardı.

İngilizce öğretmenimiz Bayan Levine orada olsa,
bu durumun "ironik" olduğunu söylerdi.

Çarşamba

Bugün okulda, okul gazetesi için karikatürist
arandığını söylediler. Gazetede sadece bir karika-
tür köşesi var, o köşeyi de şimdiye kadar Bryan
Little adlı çocuk işgal ediyordu.

Bryan'ın köşesinin adı "Çatlak Dawg" idi ve başlangıçta oldukça komikti.

Ama son zamanlarda Bryan bu köşeyi kendi kişisel çıkarları için kullanmaya başladı. Herhalde bu yüzden ona kapıyı gösterdiler.

Çatlak Dawg

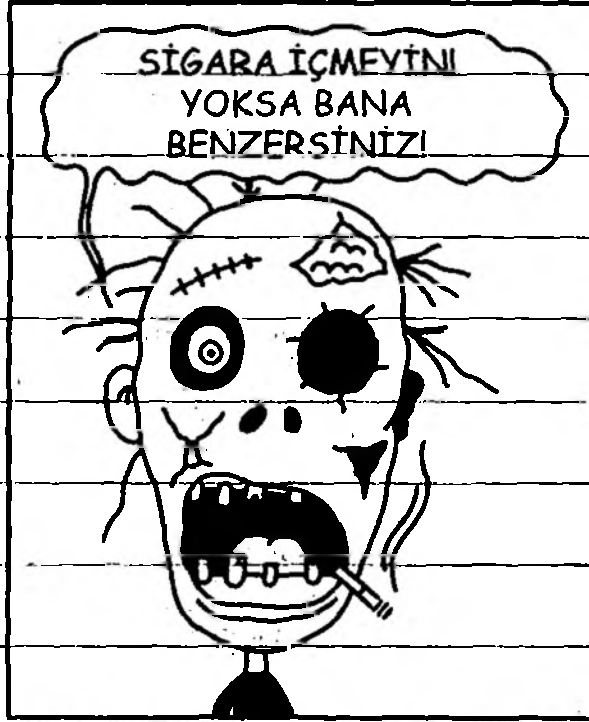
Bryan Little

Haberi duyar duymaz, bunu denemek zorunda olduğuma karar verdim. Bryan "Çatlak Dwag" sayesinde okulda ünlü oldu. Eh, ben de ünlü olmak istediğime göre...

Düzenlenen "sigaraya hayır" yarışmasında mansiyon kazandığımda, ünlü olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda bir fikrim olmuştum aslında.

Tek yaptığım, Rodrick'ın heavy metal dergilerinden birinde bulduğum bir resmi kopyalamak olmuştu. Ama neyse ki kimse bunu fark etmemişti.

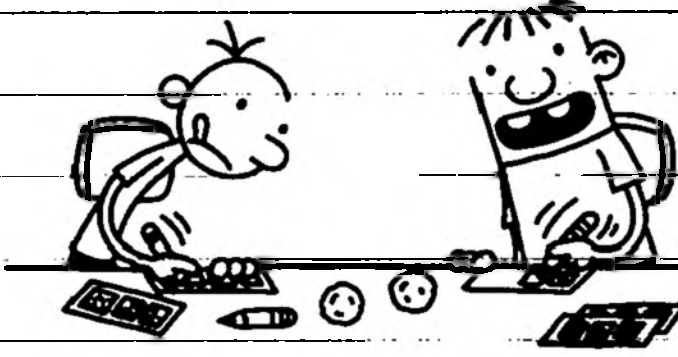

Birinciliği Chris Carney adında bir çocuk kazanmıştı. Ben de sinir olmuştun tabii. Çünkü Chris günde en az bir paket sigara içiyor!

Perşembe

Rowley ile birlikte bir takım oluşturmaya ve birlikte karikatür çizmeye karar verdik. Bugün okuldan sonra Rowley bize geldi ve işe koyulduk.

Kısa sürede bir sürü karakter çizdik, ama bu işin kolay tarafıymış. Çünkü espriler bulmaya çalıştığımızda çuvalladık!

Sonunda ben güzel bir çözüm buldum.

Sonu "Annecim, olamaz!" diye biten karikatürler yazacaktım!

Böylece her defasında yeni bir espri bulmaya çalışmayacak, resim üzerinde yoğunlaşacaktık.

İlk iki bantta yazılan ben yazdım, karikatürleri de ben çizdim. Rowley ise resimlerim etrafındaki kutuları çiziyordu.

Rowley, kendisinin hiçbir şey yapmadığından şikayet etmeye başlayınca, onun da birkaç bant yazmasına izin verdim.

Dürüst olmam gerekirse, yazıları Rowley yazmaya başlayınca, kalitede ciddi bir düşüş oldu.

Sonunda "Annecim, olamaz!" fikrinden sıkıldım ve bütün işi Rowley'e devrettim.

Ama ister inanın ister inanmayın, Rowley çizim konusunda yazma konusunda olduğundan daha da kötüydü.

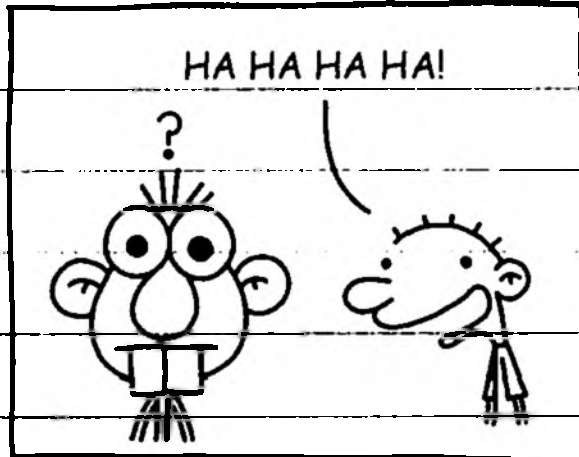
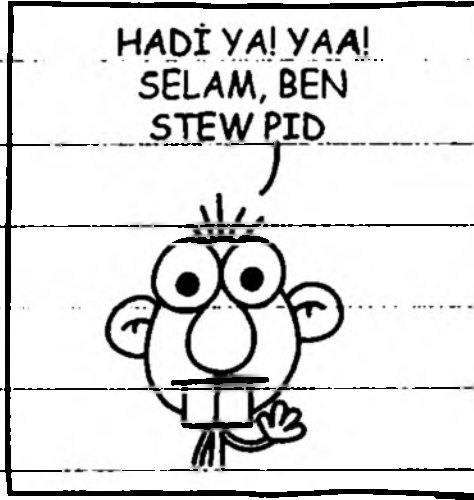
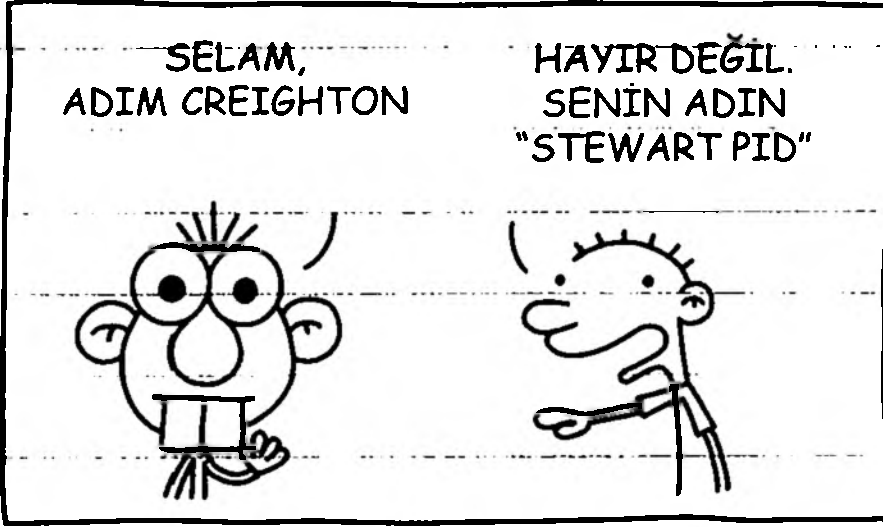

Rowley'e yeni fikirler bulmamız gerektiğini söyledim, ama o "Annecim, olamaz"lar yazmak konusunda ısrar ediyordu. Sonunda çizgi romanlarını alıp eve gitti. Bana göre hava hoş! Burun bile çizmeyi bilmeyen bir ortakla ne işim var benim?

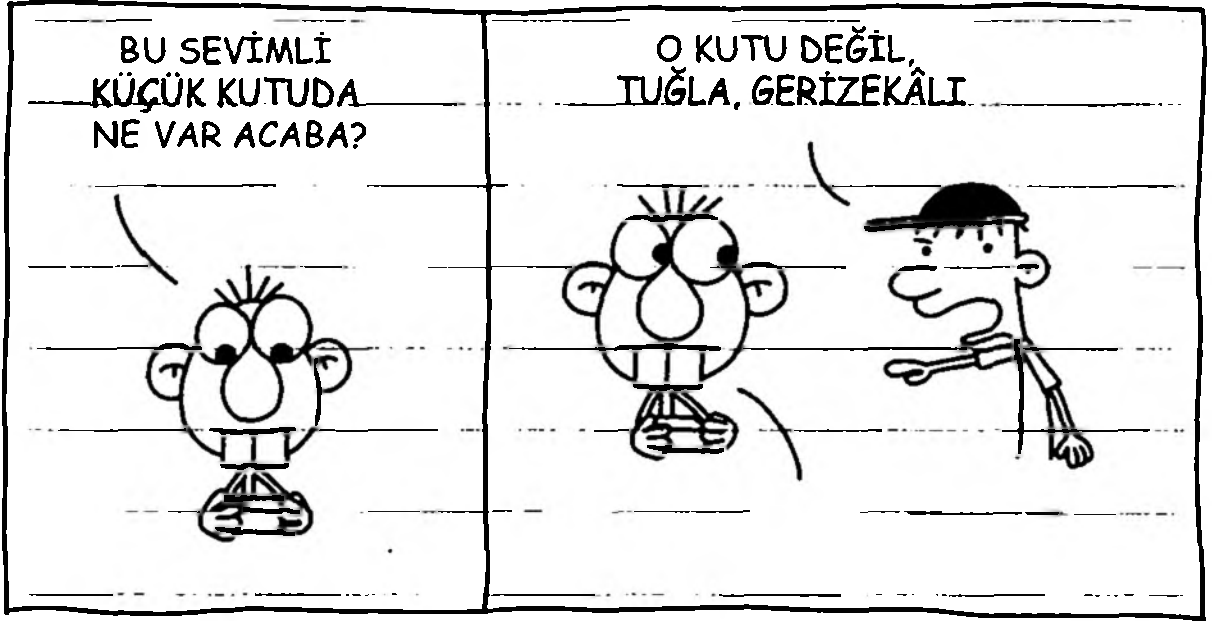
Cuma

Dün Rowley gittikten sonra, karikatürler üzerinde çalıştım. Sonunda Gerzek Creighton diye bir karakter yarattım.

GERZEK CREIGHTON Hazırlayan: Greg Heffley

Hiç zorlanmadan yirmi bant hazırladım.

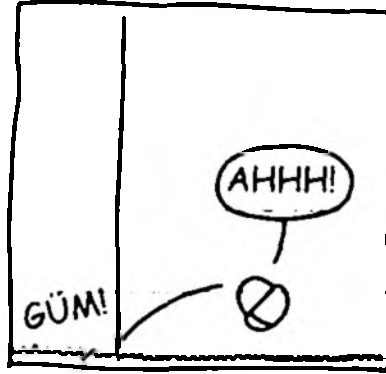
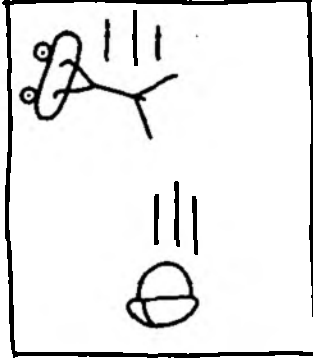
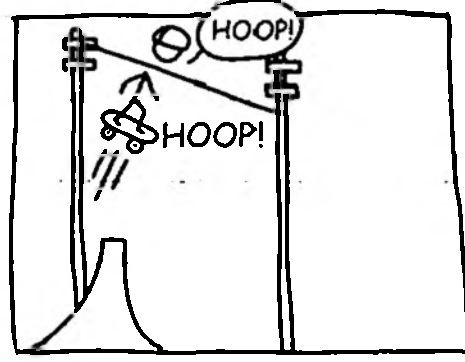
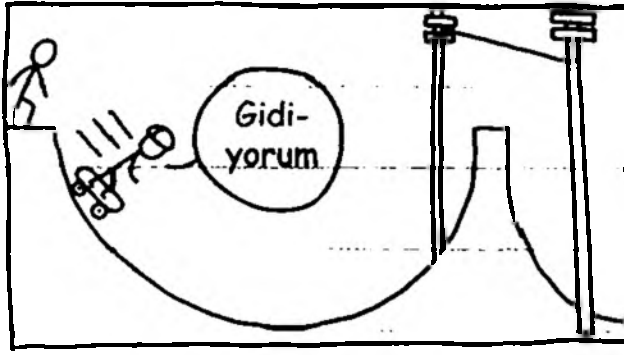
Gerzek Creighton'ın en iyi tarafı şu: Bizim okul-
da bu kadar çok gerizekalı olduktan sonra, ASLA
malzeme sıkıntısı çekmem!

Bugün okula gittiğimde, karikatürlerimi Bay Ira'nın ofisine götürdüm. Kendisi okul gazetesinden sorumlu olan öğretmen.

Karikatürlerimi gösterirken, başka çocukların da bu iş için başvurduğunu gördüm. Masada bir sürü karikatür vardı.

Ama birçoğu o kadar kötüydü ki yarışma konusunda içim çok rahat.

Karikatürlerden birinin adı "Saf Öğretmenler" idi ve Bill Tritt adlı çocuk tarafından yazılmıştı.

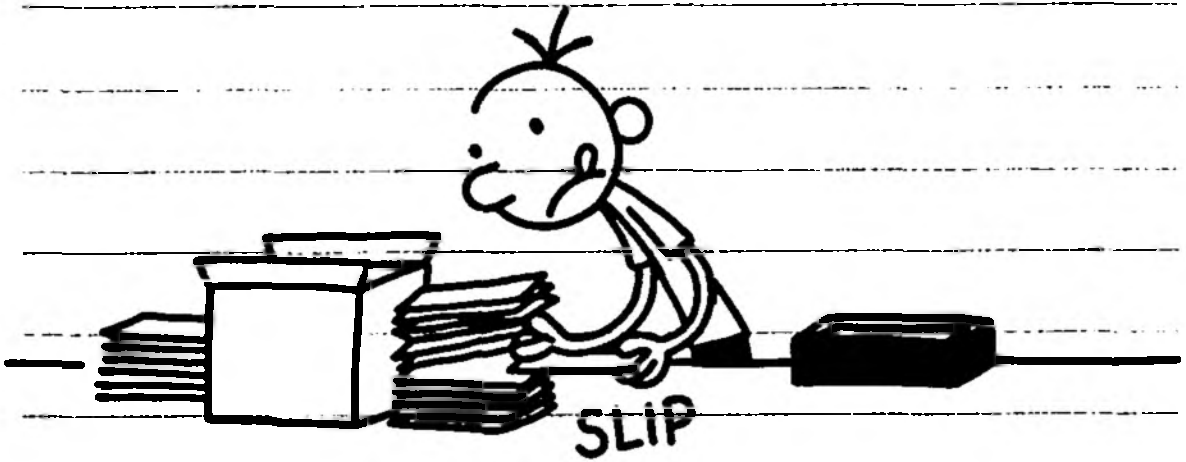
Bill sürekli ceza alır, bu yüzden Bay Ira da dahil olmak üzere okuldaki bütün öğretmenlerle bir hesabı var sanırım.

Bill'in de okul gazetesi konusunda pek şansının olacağını sanmıyorum.

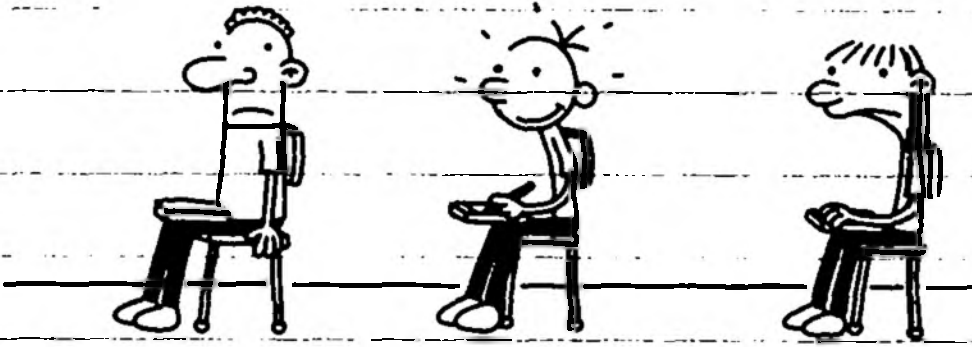
Aslında bir iki tane güzel karikatür vardı. Ben de onları Bay Ira'nın masasındaki kâğıt yığınının arasına itiverdim.

Onları ben liseye başlayana kadar bulamayacağından eminim!

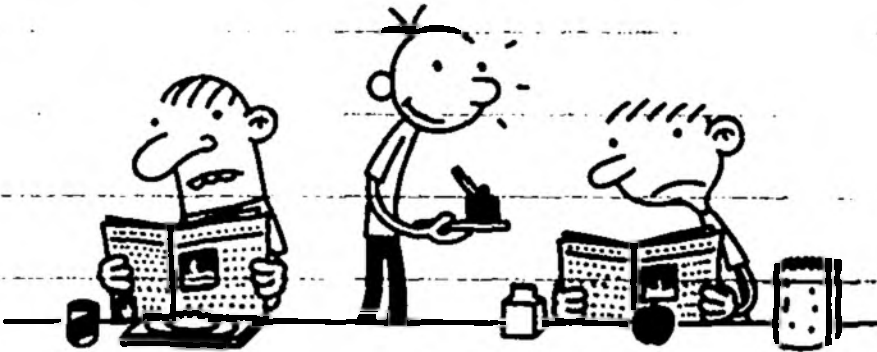
Perşembe

Bugün sabah duyuruları sırasında beklediğim haberi aldım.

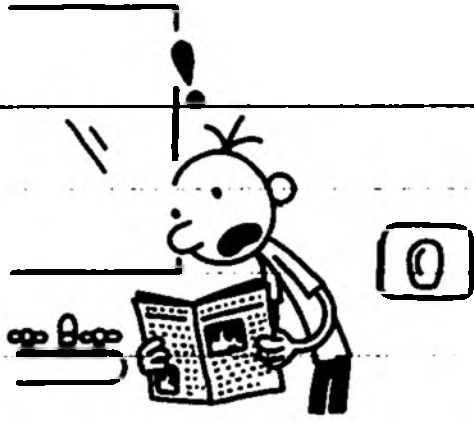
Gazete öğlen geldi; herkes okumaya başladı.

Ben de bir gazete alıp adımı görmek istiyordum ama bir süre hiç oralı değilmişim gibi havalı davranmaya karar verdim.

Uzun bir masanın ucuna oturdum, böylece hayranlarıma rahat rahat imza dağıtabilecektim. Ama hiç kimse yanıma gelip karikatürümün ne kadar güzel olduğunu söylemiyordu. İçimden bir ses, bir şeylerin ters gittiğini söyledi.

Hemen bir gazete kapıp tuvalete gittim. Karikatürümü gördüğümde, az kalsın kalp krizi geçiriyordum!

Bay Ira bana karikatürümde "ufak tefek düzeltmeler" yaptığını söylemişti. Ben de yazım yanlışlarını filan düzelttiğini sanmıştım. Meğer karikatürümü katletmiş!

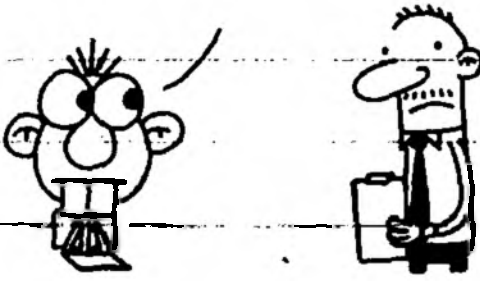
Kesip biçtiği karikatür benim en sevdiklerimden biriydi. Orijinal halinde, Gerzek Creighton matematik sınavında yanlışlıkla kâğıdı yiyordu. Öğretmen de böyle bir salaklık yaptığı için onu azarlıyordu.

Ama Bay Ira karikatürü öyle bir hale getirmişti ki tanımak imkânsızdı!

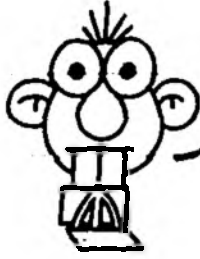
Meraklı Öğrenci Creighton

Hazırlayan: Gregory Heffley

Öğretmenim, $x + 43 = 89$ ise,
 x kaç olur?

Creighton, x 46 olur!

Teşekkürler, Çocuklar,
eğer matematik konusunda
daha fazla şey öğrenmek istiyorsanız,
mesai saatleri içinde Bay Humphrey'in
odasını ziyaret edin. Ya da kütüphaneye
gidin ve genişletilmiş Matematik ve
Fen bölümünü görün.

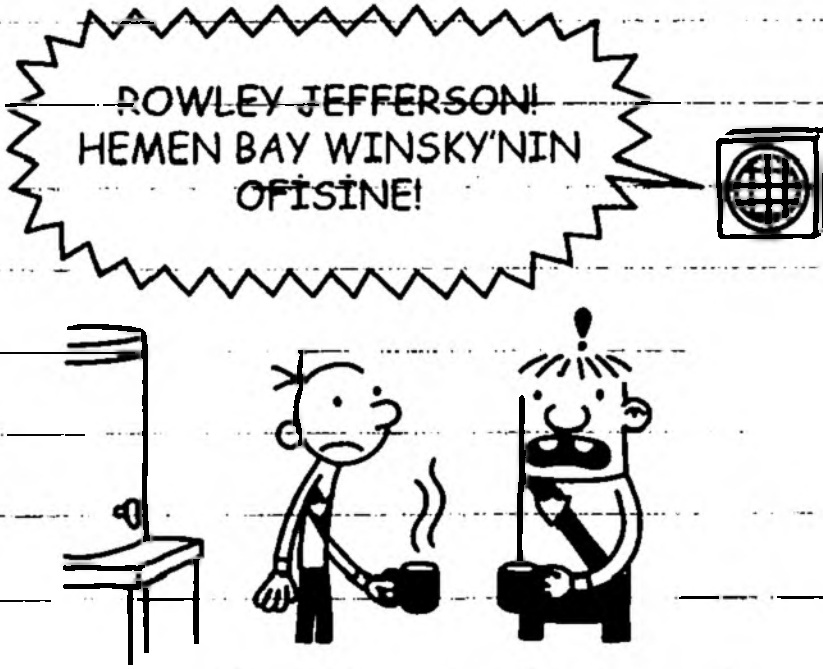
Yani, kısa süre içinde imza dağıtabileceğimi hiç sanmıyorum!

MART

Çarşamba

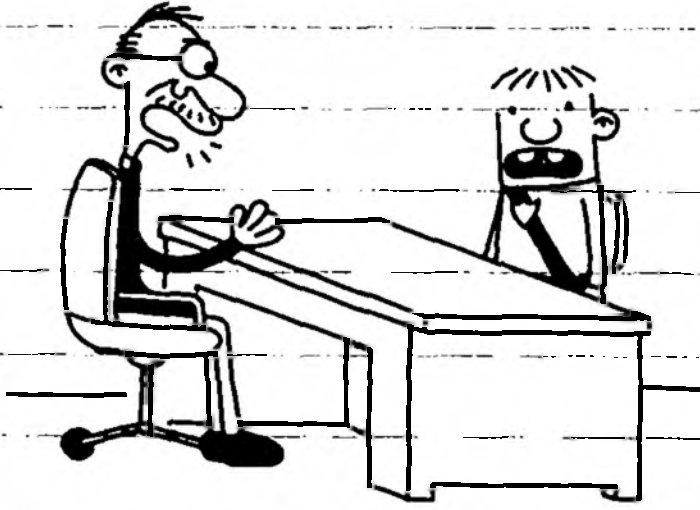
Sabahleyin diğer güvenlik kollarıyla birlikte kantinde oturmuş, sıcak çikolatalarımızı yudumlar-ken, birden bir anons duyuldu.

Rowley Bay Winsky'nin ofisine gitti. On beş dakika sonra geri döndüğünde, sarsılmış görünüyordu.

Bir veli Bay Winsky'yi arayıp şikâyetinde bulunmuş. Rowley'nin anaokulu çocuklarını evlerine bırakırken onları "korkuttuğunu" söylemiş. Bay Winsky de çok sinirlenmiş tabii.

Rowley, Bay Winsky'nin ona on dakika bağırdığını ve yaramazlıklarının "çizmeyi aştığını" söylediğini anlattı.

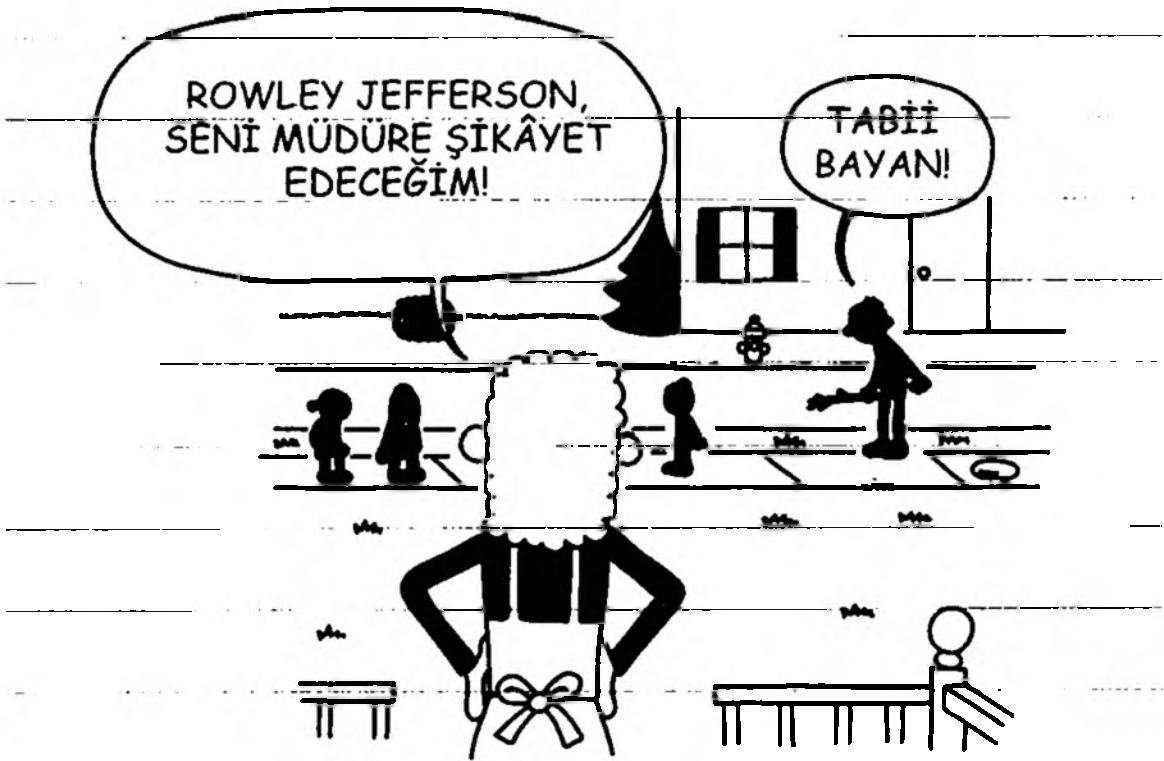
Sanırım bunun neden kaynaklandığını biliyorum. Geçen hafta Rowley'in sözlüsü olduğu için çocukları evlerine tek başıma bıraktım.

Bütün sabah yağmur yağmıştı; kaldırımında bir sürü kurtçuk vardı. Ben de çocuklarla biraz eğlenmeye karar verdim.

Ama orada oturan kadınlardan biri beni gördü ve pencereden bana bağırmaya başladı.

Bu, Rowley'in annesinin arkadaşı olan Bayan Irvine idi. Üzerimde Rowley'in paltosu olduğu için beni o sanmış herhalde. Ben de onu düzeltmek değildim tabii.

Ama ben bu olayı tamamen unutmuştum.

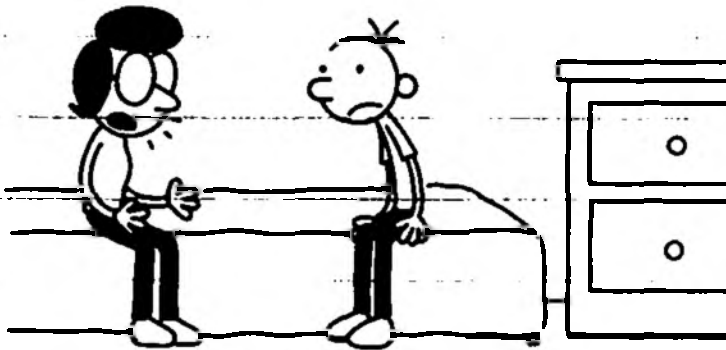
Her neyse, Bay Winsky, Rowley'e yarın sabah anaokulu öğrencilerinden özür dilemek zorunda olduğunu söylemiş. Ayrıca Rowley bir haftalığına güvenlik kolu görevinden alınmış.

Bay Winsky'ye çocukları kurtçuklarla korkutan kişinin ben olduğumu söylemem gerektiğini biliyordum. Ama henüz buna hazır değildim. Bunu itiraf etmem halinde, bedava sıcak çikolatalardan mahrum kalacaktım. Bu yüzden şimdilik sessiz kalmalıydim.

Akşam yemeğinde annem canımı sıkan bir şeyler olduğunu anladı ve konuşmak için odama geldi.

Ona zor bir durumda olduğumu ve ne yapacağımı bilemediğimi söyledim.

Annemin sorunu çözme biçimine hayran olduğumu söylemeliyim. Beni azarlamaya kalkmadı, ayrıntılara da girmede. Yalnızca, "doğru olanı" yapmaya çalışmam gerektiğini, çünkü bizi biz yapanın seçimlerimiz olduğunu söyledi.

Bunun şahane bir öğüt olduğunu düşünüyorum. Ama hâlâ yarın ne yapacağımdan %100 emin değilim.

Perşembe

Bütün gece Rowley'in durumunu düşünerek yatağımda dönüp durdum. Ama sonunda aklımı başıma topladım. Bu kez takım adına sorumluluğu Rowley'in alması gerektiğine karar verdim.

Okuldan eve dönerken, Rowley'e bütün gerçeği anlattım; ona çocukları kurtçuklarla kovalayıp korkutan kişinin ben olduğumu söyledim.

Sonra ikimizin de bundan çıkarması gereken dersler olduğunu anlattım. Ben Bayan Irvine'in evinin önünde daha dikkatli olmam gerektiğini öğrenmiştim. Rowley de çok değerli bir ders almıştı: Bundan sonra paltonu kime ödünç verdiğine dikkat et!

Ama sanırım söylediklerim Rowley'in bir kulağından girip öbür kulağından çıktı.

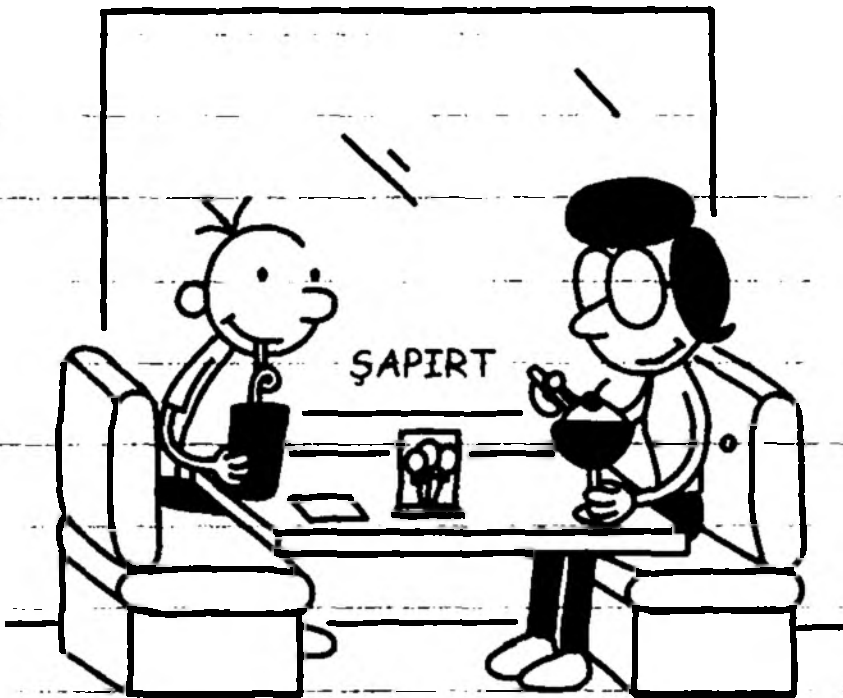
Okuldan sonra birlikte bir şeyler yapacaktık. Ama Rowley eve gidip dinleneceğini söyledi.

Onu suçlayamazdım. Çünkü bu sabah çikolatamı içmemiş olsam, ben de kendimi bu kadar enerjik hissedemezdim.

Eve döndüğümde, annem beni kapıda bekliyordu.

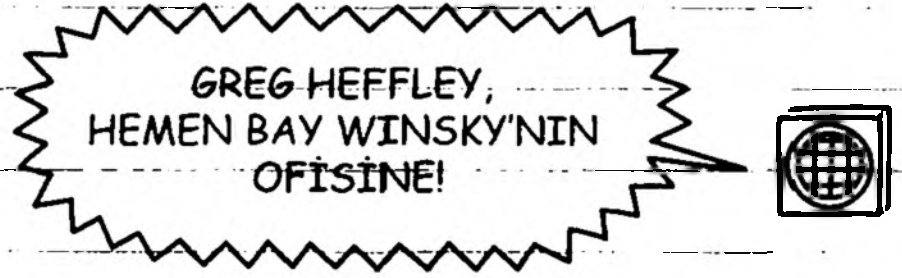

Annem ödöl olarak beni dondurma yemeye götürdü. Bütün bunlar bana şunu öğretti: İnsanın arada sırada annesini dinlemesi hiç de fena olmuyormuş!

Salı

Bu sabah okulda yine bir anons yapıldı. Doğrusunu söylemem gerekirse, bunu bekliyordum.

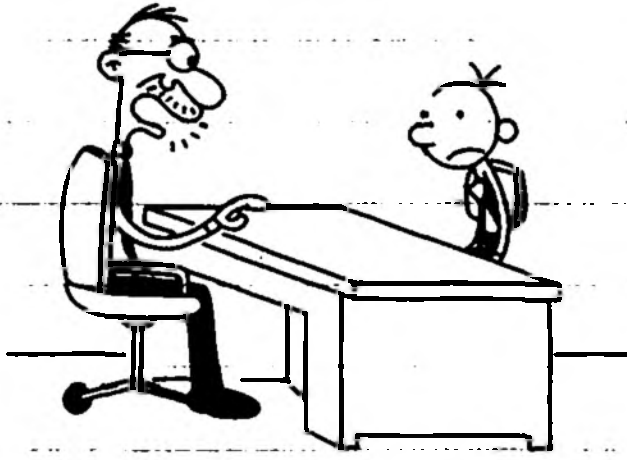
Geçen hafta olanlardan sonra bunun bir an meselesi olduğunun farkındaydım.

Odasına gittiğimde, Bay Winsky çok öfkeliydi. "Güvenilir bir kaynaktan" aldığı bilgilere göre, kurtçukla çocuk kovalama olayının asıl sorumlusu bendim!

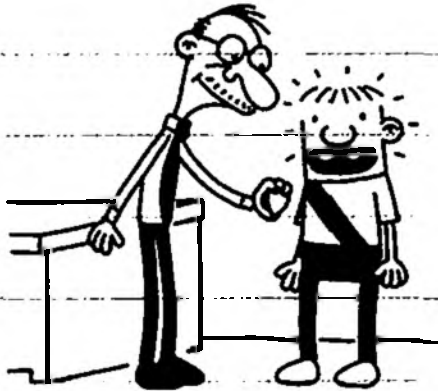
Sonra bana güvenlik kolu görevinden alındığımı söyledi.

Eh, bu "güvenilir kaynak"ın Rowley olduğunu bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Rowley'in gidip beni ispiyonladığına inanamıyorum. Orda oturmuş, Bay Winsky'nin azarlarını dinlerken, bir yandan da düşünüyordum. Arkadaşıma sadakat konusunda bir söylev çekmeyi ihmal etmemeliydim.

Bugün öğleden sonra, Rowley güvenlik kolu görevine geri döndü. Üstelik bir de TERFİ aldı. İnanabiliyor musunuz? Bay Winsky, Rowley'in "haksız yere suçlandığı halde son derece efendi davranışlar sergilediğini" söyledi.

Önce bana yaptıkları yüzünden Rowley'e haddini bildirmem gerektiğini düşündüm ama sonra aklıma bir şey geldi.

Haziranda, bütün güvenlik kolu görevlileri Altı Bayrak'a geziye gidiyorlar ve yanlarında bir arkadaşlarını götürebiliyorlar. Ben de Rowley'in beni götüreceğinden emin olmalıyım.

Salı

Dedim ya, güvenlik kolundan çıkarılmanın en kötü tarafı, bedava sıcak çikolatalardan mahrum kalmak.

Her sabah Rowley bana da bir kıyak yapsın diye kantinin arka kapısına gidiyorum.

Ama arkadaşlarım ya sağır ya da diğer görevlilere yağcılık yapmakla fazlasıyla meşgul olduğu için beni fark etmiyor bile.

Aslında düşünüyorum da, Rowley son zamanlarda bana FAZLA soğuk davranıyor. Ama bu çok garip çünkü yanlış hatırlamıyorsam O beni satmıştı!

Rowley'nin son zamanlarda çok salakça davranmasına karşın, bugün onunla aramızdaki buzları kırmaya çalıştım. Ama BU bile işe yaramadı.

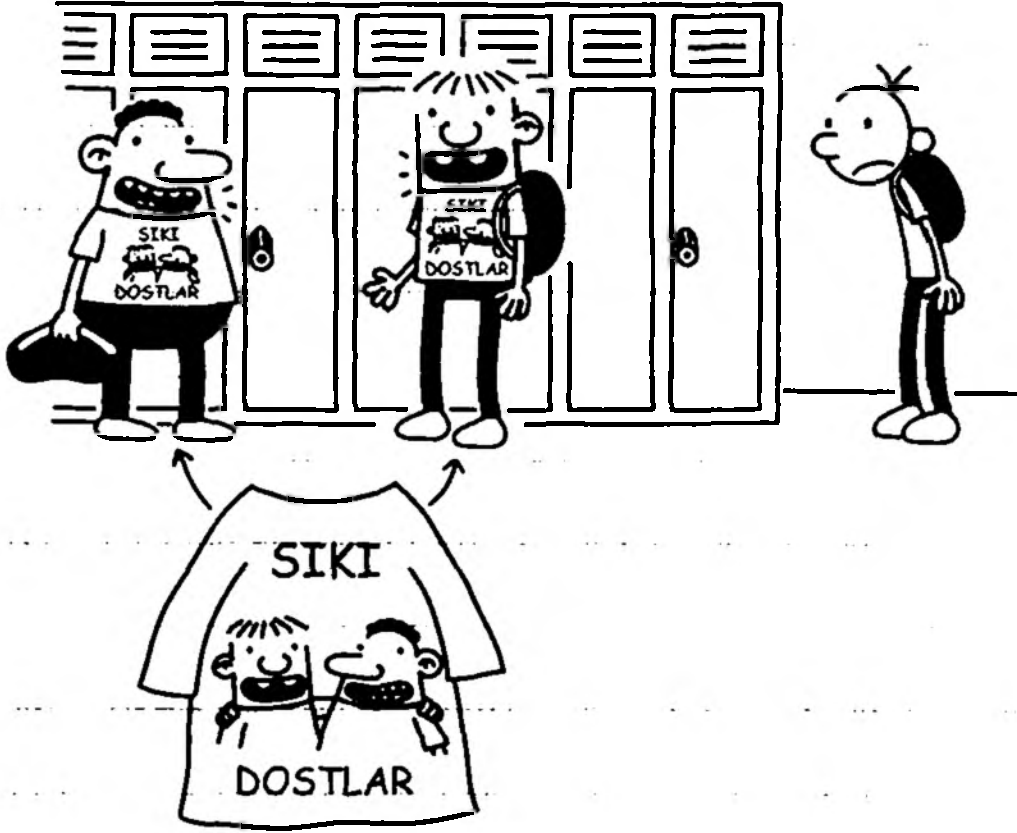

NİSAN

Cuma

Kurtçuk olayından beri, Rowley her gün okuldan sonra Collin Lee ile takılıyor. Collin'in BENİM yerimi dolduruyor olması çok canımı sıkıyor.

İkisi çok saçma sapan davranıyorlar. Bugün birbirinin aynı tişörtler giymişlerdi. Az kalsın kuşacaktım.

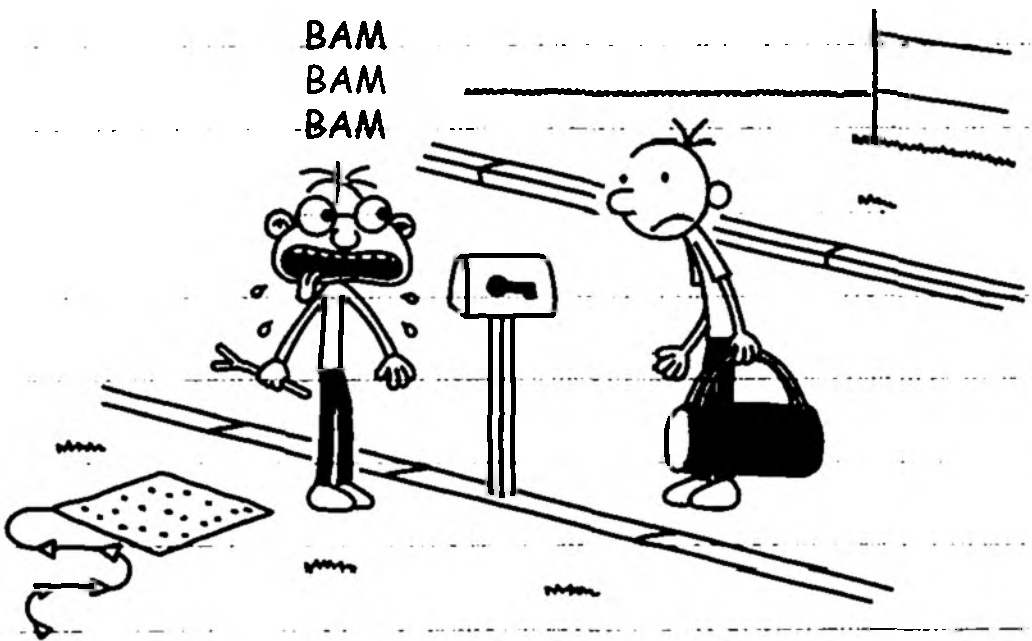
Bu gece yemekten sonra, Rowley ve Collin'i birlikte tepeyi tırmanırken gördüm. Hararetli hararetli sohbet ediyorlardı.

Collin'in yanında sırt çantası vardı. Demek ki Rowley'lerde kalacaktı.

Birden düşündüm. İkisi bana nispet yapmaya çalışıyor olabilirlerdi! Rowley'i geri almanın en iyi yolu, benim de kendime yeni bir arkadaş bulmamdı. Ama ne yazık ki o anda aklıma Fregley'den başkası gelmedi.

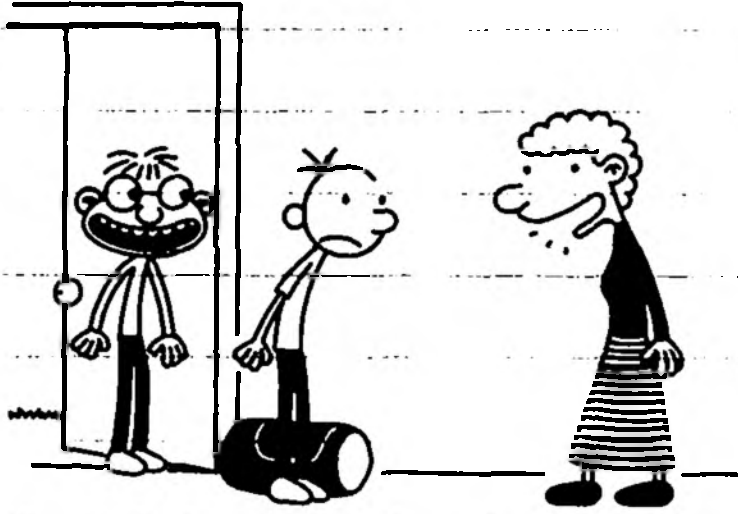
Sırt çantamı alıp Fregley'lere gittim. Böylece Rowley benim de başka seçeneklerim olduğunu görebilirdi.

Fregley, bahçede, elinde sopayla bir uçurtmayı parçalıyordu. O anda düşündüğüm şey pek de parlak bir fikir gibi gelmedi bana.

Ama Rowley kendi bahçelerinde dikilmiş, beni seyrediyordu. Demek ki bu işin geri dönüşü yoktu.

Kendimi zorla Fregley'lerin evine davet ettirdim. Annesi, Fregley'yi "bir oyun arkadaşıyla" gördüğüne sevindiğini söyledi. Ama ben böyle anılmaktan pek hoşnut değildim.

Fregley ile birlikte üst kata, onun odasına çıktık. Fregley benimle bilgisayar oyunu oynamak istedi. Bense ondan olabildiğince uzak durmaya çalışıyordum.

Sonunda bu aptal fikirden vazgeçip eve dönmem gerektiğine karar verdim. Ama pencereden her bakışımda, Rowley ve Collin'in hâlâ bahçede olduğunu görüyordum.

Onlar eve girene kadar dışarı çıkmak istemiyordum. Ama Fregley ile işler çığırından çıkmaya başlamıştı. Ben pencereden bakarken Fregley sırt çantamı karıştırmış ve bütün jelibonlanımı mideye indirmişti!

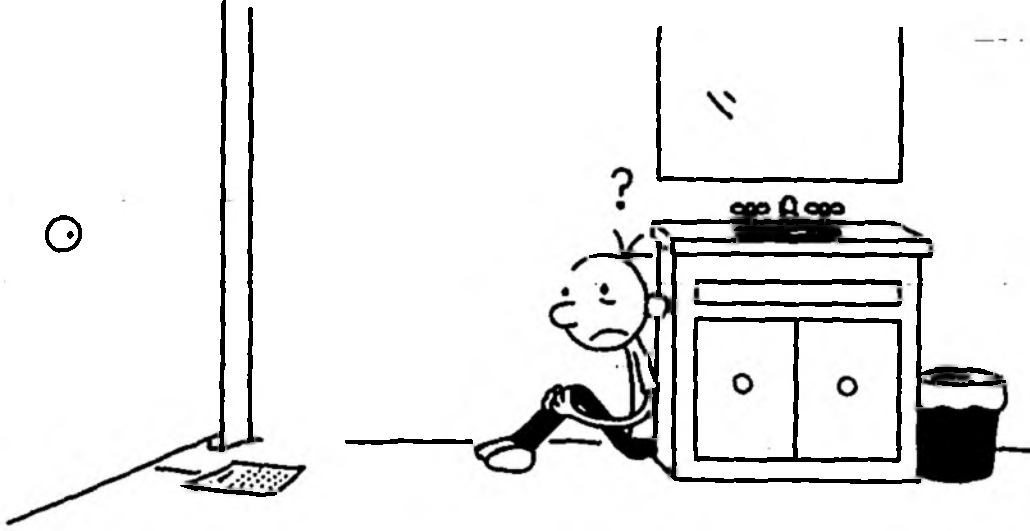
Fregley, şeker yemesi yasak olan çocuklardan. Bu yüzden, iki dakika sonra, duvarlara tırmanmaya başladı.

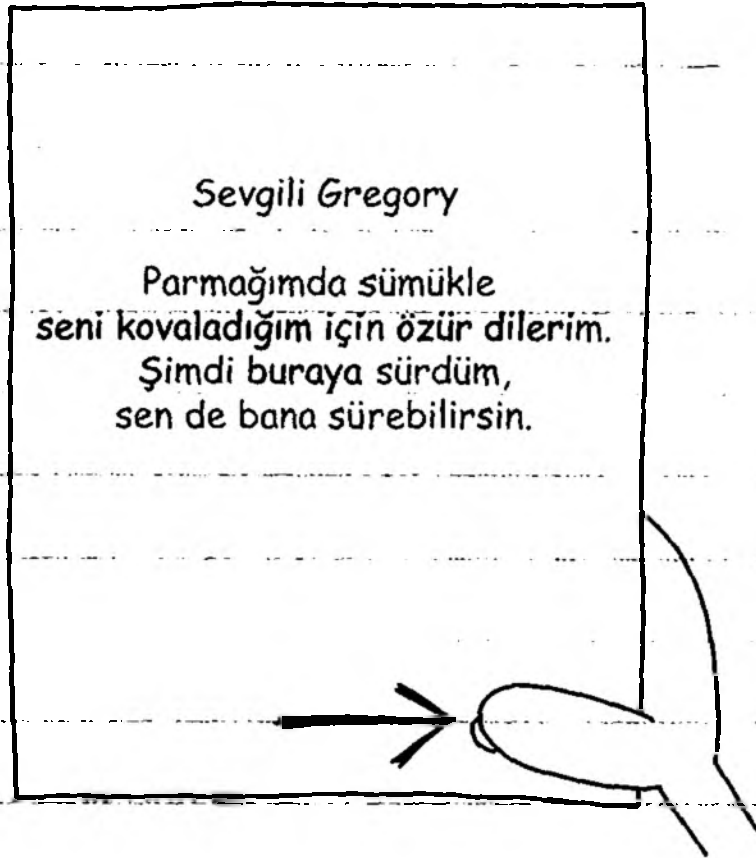
Tam bir manyak gibi davranıyordu. Beni evin içinde kovaladı durdu.

Şeker seviyesi normale dönünce sakinleşeceğini sandım ama öyle olmadı. Sonunda kendimi banyoya kilitlemek zorunda kaldım. Bir süre orada bekledim.

Saat 23.30 civarında ortalık sessizleşti. Sonra Fregley kapının altından bir kâğıt attı.

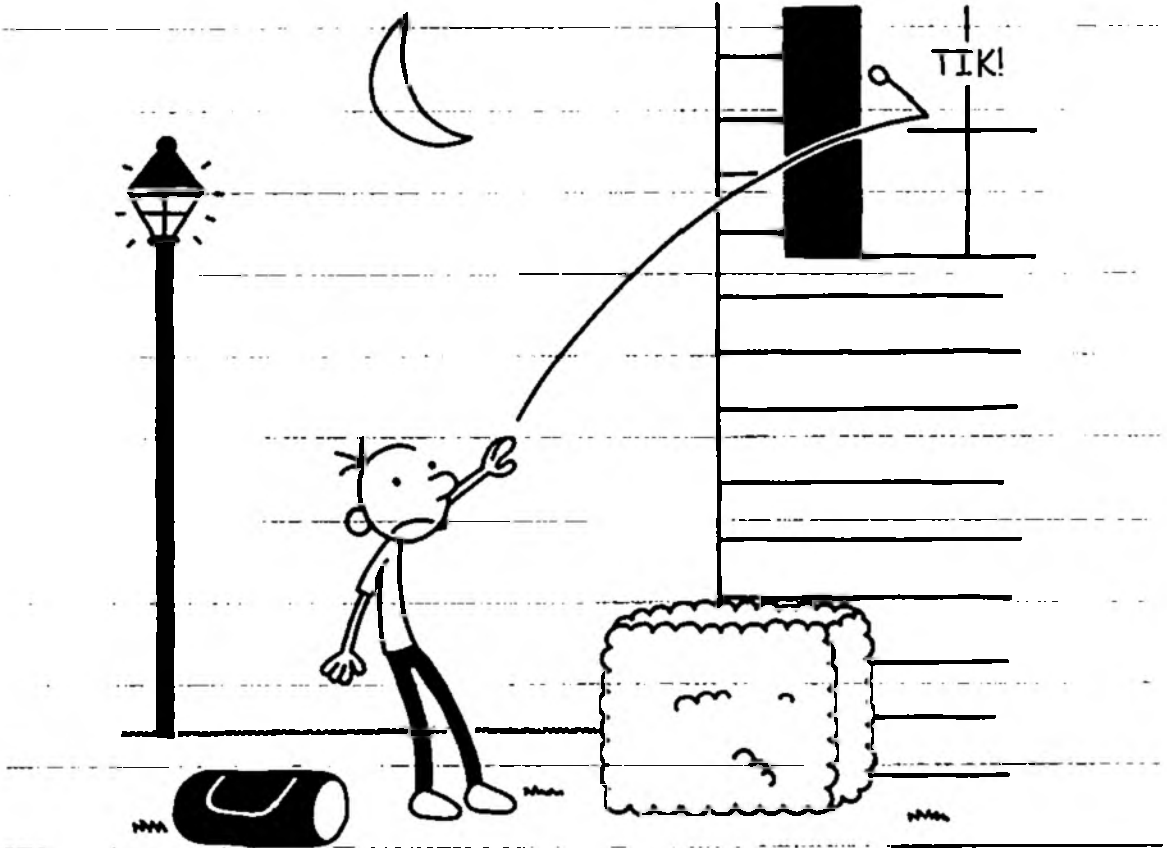
Hemen alıp okudum.

Bayılmadan önce hatırladığım son şey buydu.

Birkaç saat sonra kendime geldim. Ayılınca, kapıyı yavaşça açtım, Fregley'in odasından horultular geliyordu. Ben de oradan sıvışmaya karar verdim.

Annemle babam onları sabahın ikisinde yataktan kaldırdığım için hiç memnun olmadılar tabii. Ama o anda bu, düşündüğüm en son şeydi!

Pazar

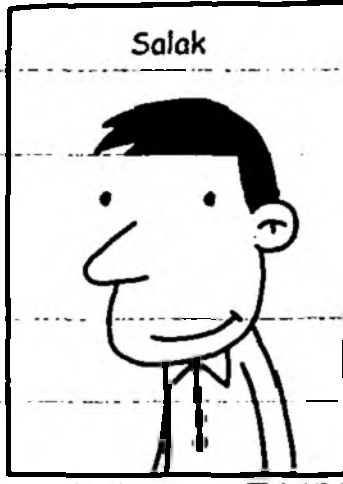
Evet, Rowley ve ben yaklaşık bir aydır eski arkadaşız. Doğrusunu söylemem gerekirse, onsuz çok daha rahatım!

O canlı cenazeyi yanımda sürüklemek zorunda olmadan, canım ne isterse onu yapıyorum.

Son günlerde, okuldan sonra Rodrick'ın odasında takılıyor, onun eşyalarını karıştırıyorum. Geçen gün ortaokul yıllıklarından birini buldum.

Rodrick yıllıkta herkesin fotoğrafının üzerine bir şeyler yazmış. Böylece onun sınıf arkadaşları hakkında neler düşündüğünü anlayabiliyorsunuz.

Zaman zaman Rodrick'in eski sınıf arkadaşlarını kasabada görüyorum. Rodrick'e kiliseyi benim için çok daha ilginç hale getirdiği için teşekkür etmeliyim.

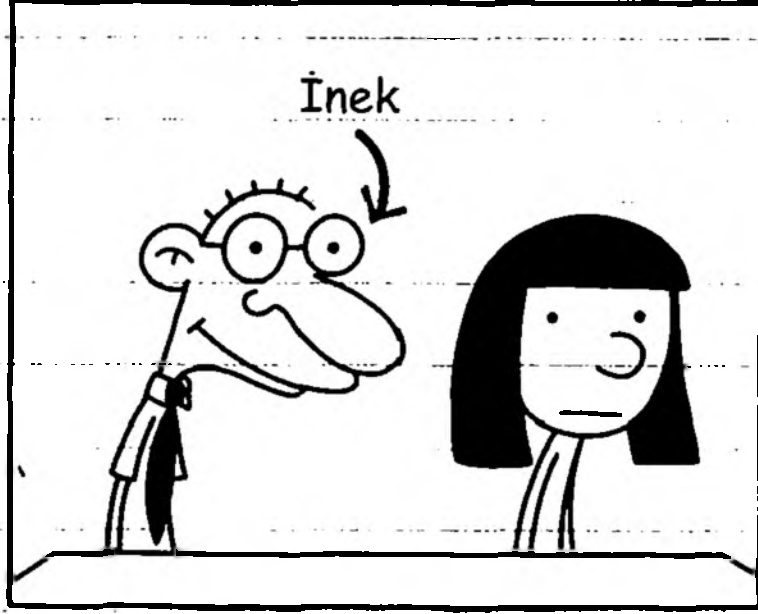

Ama Rodrick'in yıllığındaki en ilginç sayfa, Sınıfın En'leri sayfası...

Bu sayfaya En Popüler, En Yetenekli filan seçilen çocukların resimlerini koymuşlar.

Rodrick de bu sayfaya bir şeyler yazmış.

BAŞARILI OLMA OLASILIĞI EN YÜKSEK

Bill Watson

Kathy Nyugen

Tabii bu Sınıfın En'leri meselesi, hemen bey-nimde bir şimşek çakmasını sağladı.

Eğer bir şekilde "Sınıfın En'leri" listesine girmeyi başarırsanız, ölümsüz oluyorsunuz. Seçildiğiniz şey olamasanız bile önemli değil, çünkü nasıl olsa bir kez kayıtlara geçiyorsunuz.

İnsanlar Bill Watson'a hâlâ özel biriymiş gibi davranıyorlar; oysa liseden atıldı!

Yiyecek bir şeyler alırken ona sık sık rastlıyoruz.

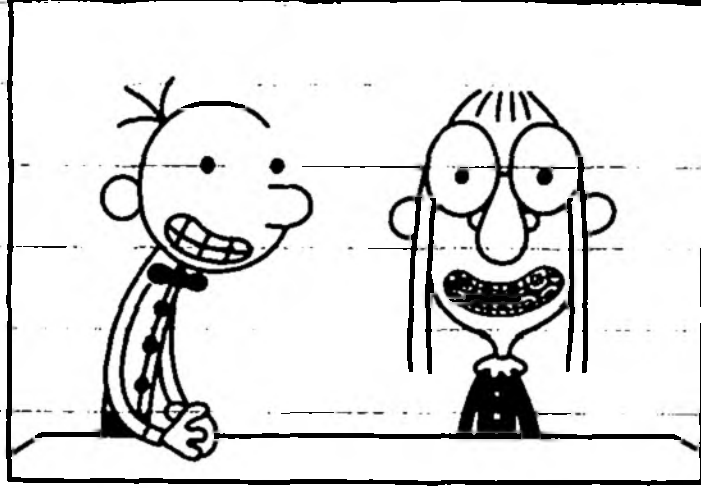

Ben de şöyle düşündüm: Bu yıl benim için şanssız bir yıl oldu. Ama eğer Sınıfın En'leri arasına girebilirim, büyük ilerleme kaydedirim!

Hemen gerçekten iyi olduğum bir dal düşündüm. En Popüler ve En Sportmen olmam mümkün değildi. Daha kolay ulaşabileceğim bir hedef bulmalıydim.

Belki yılın geri kalan kısmında çok güzel giyinebilirdim; böylece "En İyi Giyinen" seçilirdim.

Ama o zaman da Jenna Stwewart ile birlikte fotoğraf çektirmem gerekirdi. Jenna çok r k    gi-yiniyor bence!

 arsamba

Dün gece yata ımda yatarken aklıma geldi: Sı-nfın En Soytarısı olabilirim.

Gerçi okulda ya da dışarıda kimsenin beni komik filan bulduğu yok ama tam oylamadan önce iyi bir numara  ekersem neden olmasın?

Perşembe

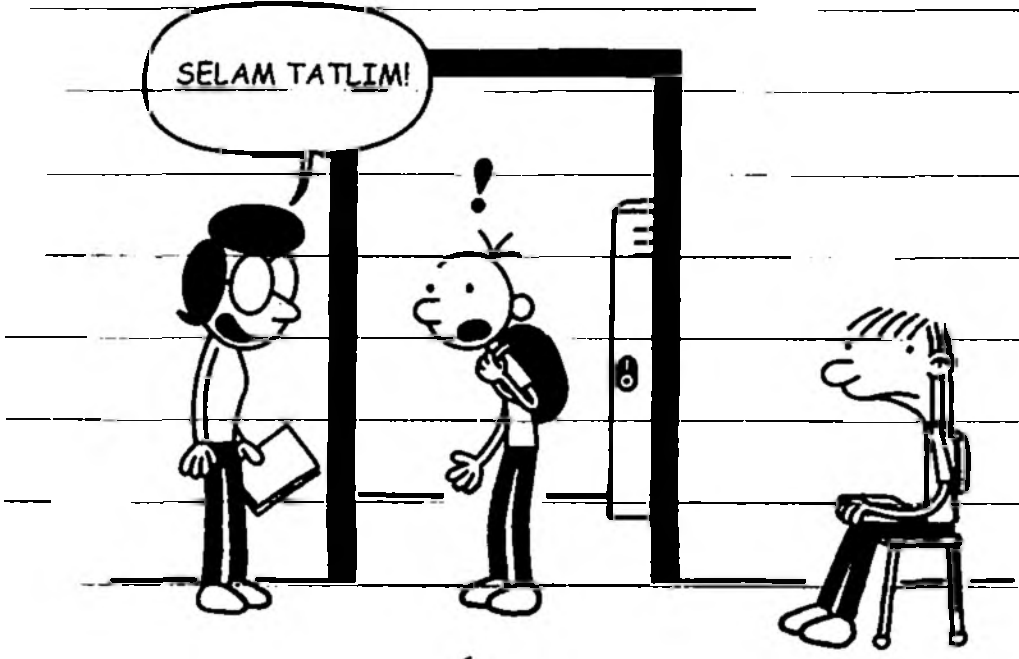
Bugün tarih dersinde tam Bay Worth'ün iskemlesine nasıl raptiye koyacağımı kestirmeye çalışıyordum ki planlarımı yeniden gözden geçirmeme neden olacak bir şey söyledi.

Yarın dışçide randevusu olduğunu, bu nedenle dersimize yedek öğretmenin gireceğini söyledi. Yedek öğretmenler komik olurlar. Onlara istediğiniz her şeyi söyleyebilirsiniz, başınız da derde girmez.

Cuma

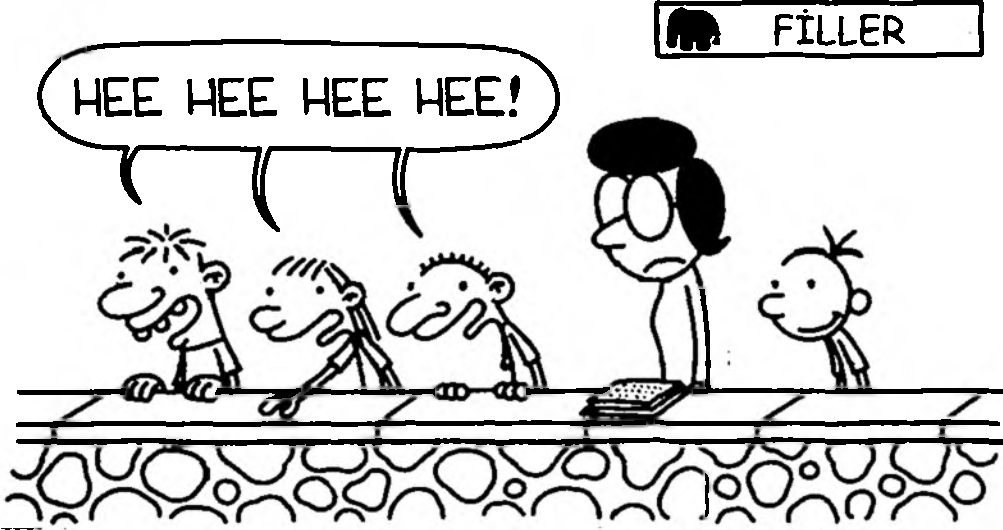
Bugün, planımı uygulamaya hazır bir halde tarih dersi için sınıfa doğru yürüdüm. Ama kapıya vardığımda bir de ne göreyim! Yedek öğretmen kimdi dersiniz?

Dünyada annemden başka yedek öğretmen kalmamıştı sanki! Onun bizim okulla ilgilendiği günler geçmişte kaldı sanıyordum.

Eskiden sınıfa yardımcı olmak için gönüllü olarak geliyordu. Sonra, ben üçüncü sınıftayken hayvanat bahçesine yaptığımız gezide gözcü olarak bulunmuş, o günden sonra da bu hevesinden vazgeçmişti.

Annem bizim hayvanların farklı özelliklerini görmemiz için her türlü malzemeyi hazırlamıştı ama herkes hayvanları tuvaletlerini yaparken görme derdindeydi.

Her neyse, annem Sınıfın En Soytarısı seçilme konusundaki planlarımı mahvetti. İyi ki Annesinin Kuzusu ödülü verilmiyor, çünkü bugünden sonra kesin kazanırdım.

Çarsamba

Bugün yeni okul gazetesi çıktı. "Meraklı Öğrenci Creighton" meselesinden sonra gazetede ki karikatür istik görevimden istifa etmişim; yerime kimin geldiği de umurumda değildi.

Ama öğle tatilinde herkes gazetesinin karikatür sayfasına bakıp gülüyordu; ben de bu kadar komik ne gördüklerini anlamak için bir gazete alıp baktım. Ve gözlerime inanamadım!

"Annecim, Olamaz!" idi bu. Ve tabii Bay Ira, Rowley'in bandının tek bir kelimesine bile dokunmamıştı.

Annecim Olamaz

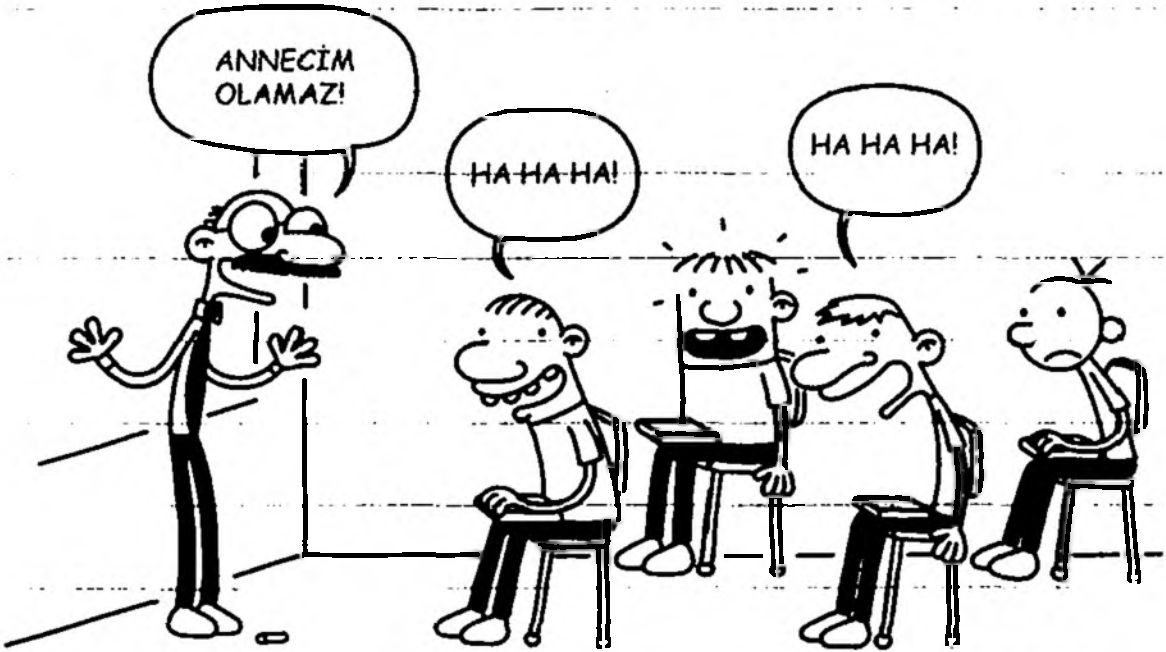
Hazırlayan: Rowley Jefferson

Şu anda bana ait olması gereken şöhretin tadını Rowley çıkarıyor.

Öğretmenler bile Rowley'e yağcılık yapıyor. Tarih dersinde, Bay Worth tebeşirini düşürdüğünde, küçük dilimi yutacaktım neredeyse.

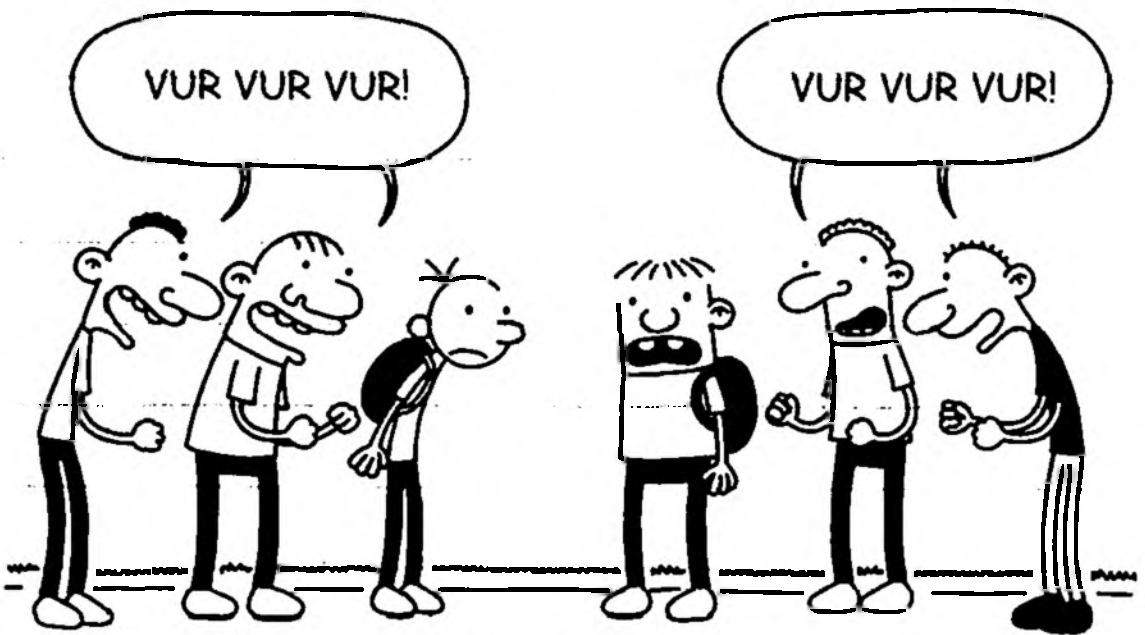

Pazartesi

Şu "Annecim Olamaz!" meselesi çok canımı sıkıyor. Birlikte yarattığımız bir karikatürün kaymağını tek başına Rowley yiyor. En azından benim adımla da bandın üzerine "katkıda bulunan" olarak yazabilirdi.

Ben de bugün öğleden sonra Rowley'in yanına gittim ve ona bundan sonra yapması gereken şeyin bu olduğunu söyledim. Ama o "Annecim, Olamaz!"ın ONUN fikri olduğunda ısrar etti. Benim en küçük bir katkım yokmuş!

Herhalde çok yüksek sesle konuşuyorduk; biraz sonra etrafımızda bir kalabalık toplandı.

Bizim okuldaki çocuklar hep insanı kışkırtır zaten. Rowley ile oradan uzaklaşmaya çalıştık ama etrafımızdakiler birkaç yumruk savurmadığımız sürece bizi rahat bırakmayacaktı anlaşılan.

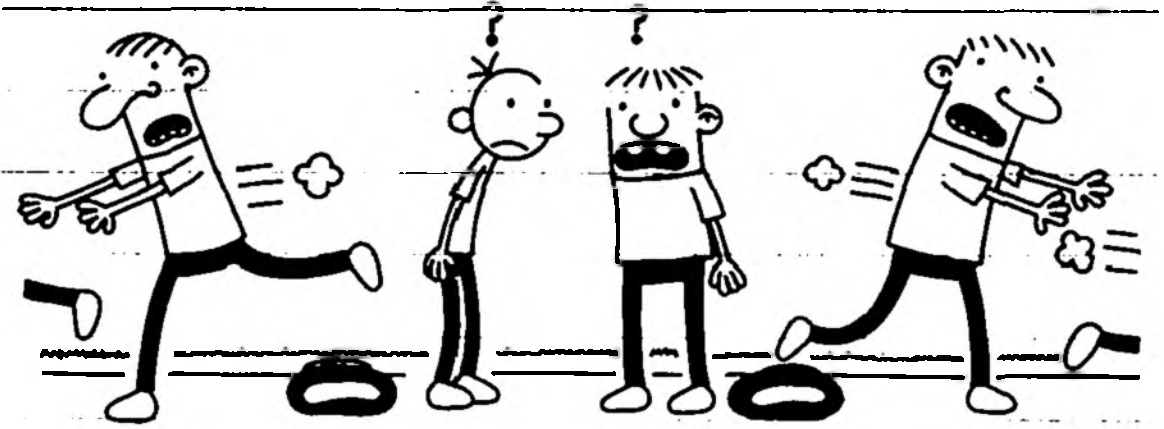
Daha önce hiç gerçek bir kavgaya katılmamıştım, bu yüzden nasıl durmam ya da yumruklarımı nasıl tutmam gerektiğini bile bilmiyordum. Rowley'in de ne yapacağını bilmediği her halinden belliydi; yerinde hoplayıp duruyordu.

Rowley benim için kolay lokma olurdu aslında ama karate dersleri alıyor olması beni endişelendiriyordu. Ona karate derslerinde nasıl bir hokus-pokus öğrettiklerini bilmiyorum ama o anda en son isteyeceğim şey beni iki seksen yere sermesiydi.

Rowley ile ben harekete geçmeden, okulun otoparkından acı bir fren sesi geldi. Bir grup genç kamyonetlerini park etmişler, birer birer aşağı atlıyorlardı.

Herkesin ilgisinin bizden bu gençlere kaymasına memnun olmuştum. Ama gençler bizim üzerimize gelince herkes kaçıştı.

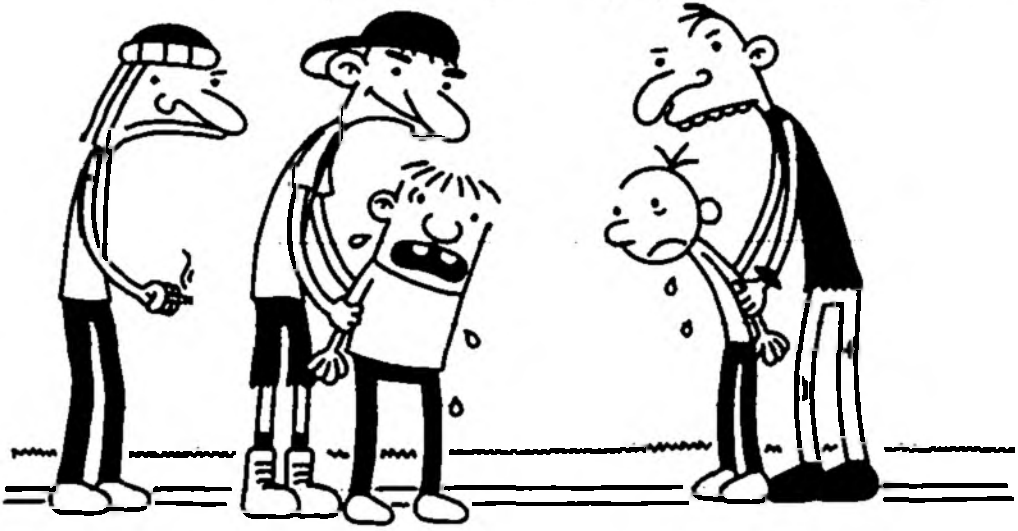

O anda gözümün bu gençleri bir yerlerden ısırdığını fark ettim.

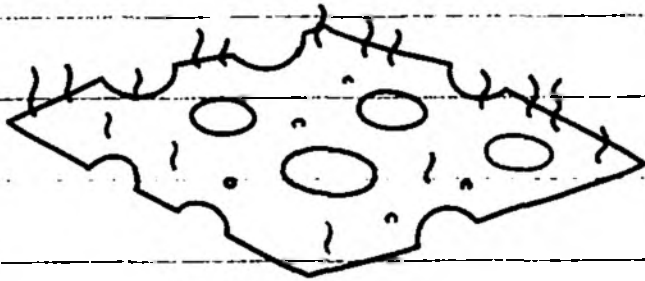
Birden hatırladım. Bunlar, Cadılar Bayramı'nda Rowley ve beni kovalayan gençlerdi.

Oradan kaçmamıza fırsat vermeden bizi yakalayıp kollarımızı arkamızdan bağladılar.

Cadılar Bayramı gecesinde onlarla dalga geçtiğimiz için bize iyi bir ders vermek istiyorlardı. Kendi aralarında verecekleri cezayı tartışmaya başladılar.

Ama doğrusunu söylemem gerekirse, ben o sırada başka bir şeyle ilgileniyordum. Peynir birkaç adım ötemde duruyor ve her zamankinden daha berbat görünüyordu.

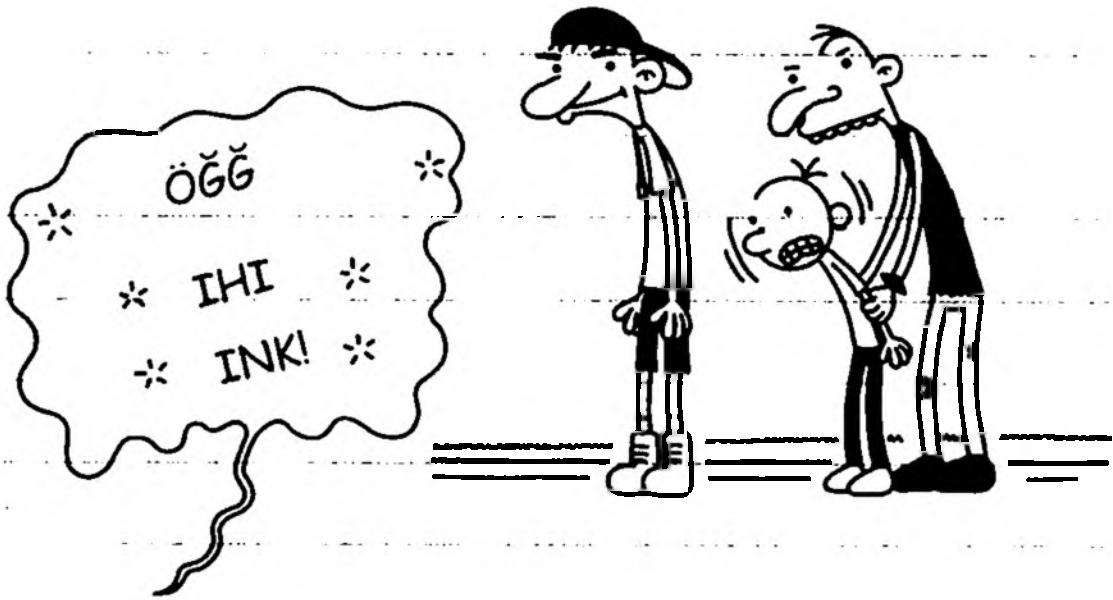

İri yarı olan genç bunu fark etmiş olmalı. Çünkü biraz sonra onun da Peynir'e baktığını gördüm. Sanırım bu ona aradığı fikri vermişti.

İlk kurban Rowley oldu. İri yarı genç onu tuttu ve Peynir'e doğru sürükledi.

Bundan sonra olanları anlatmak bile istemiyorum. Çünkü bir gün birileri Rowley'in başına gelenleri öğrenirse, zavalıciğın hiç şansı kalmaz!

Size sadece şu kadarını söyleyeyim: Rowley'e Peynir'i zorla

Aynı şeyi bana da yaptıracaklarını biliyordum.
Paniğe kapılmaya başlamıştım çünkü ellerinden
kurtulamayacağımın farkındaydım.

Ben de hızlı hızlı konuşmaya başladım.

İster inanın ister inanmayın, işe yaradı!

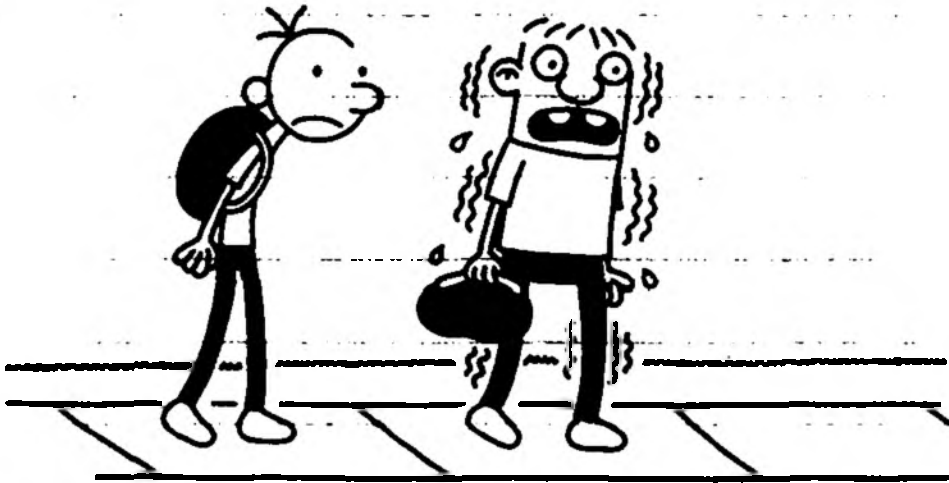

Gençler yaptıklarından tatmin olmuşlardı herhalde. Rowley'e Peynir'in geri kalanını bitirttikten sonra bizi serbest bıraktılar. Kamyonetlerine binip uzaklaştılar.

Biz de Rowley ile birlikte eve doğru yürüdük. Ama yol boyunca ikimiz de tek kelime etmedik.

Rowley'e orada birkaç karate marifeti sergileyebileceğini söylemeyi düşündüm ama sonra içimden bir ses düşüncelerimi kendime saklamamı söyledi.

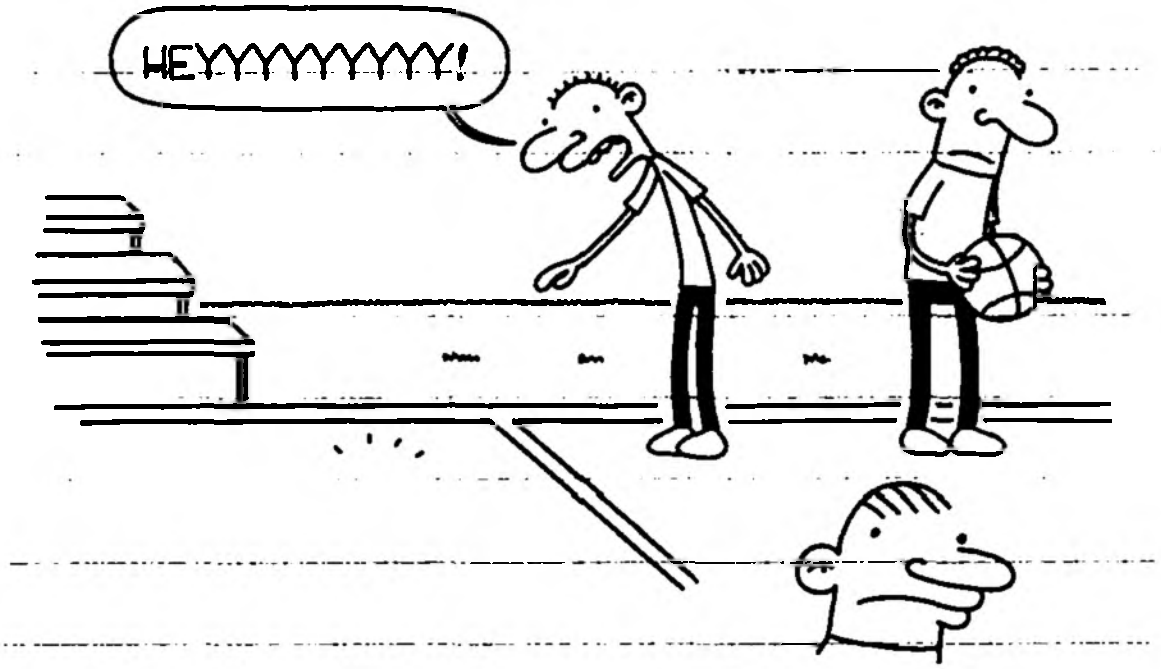
TİR TİR TİR!

Salı

Bugün okulda öğretmenler öğle yemeğinden sonra bizi serbest bıraktılar.

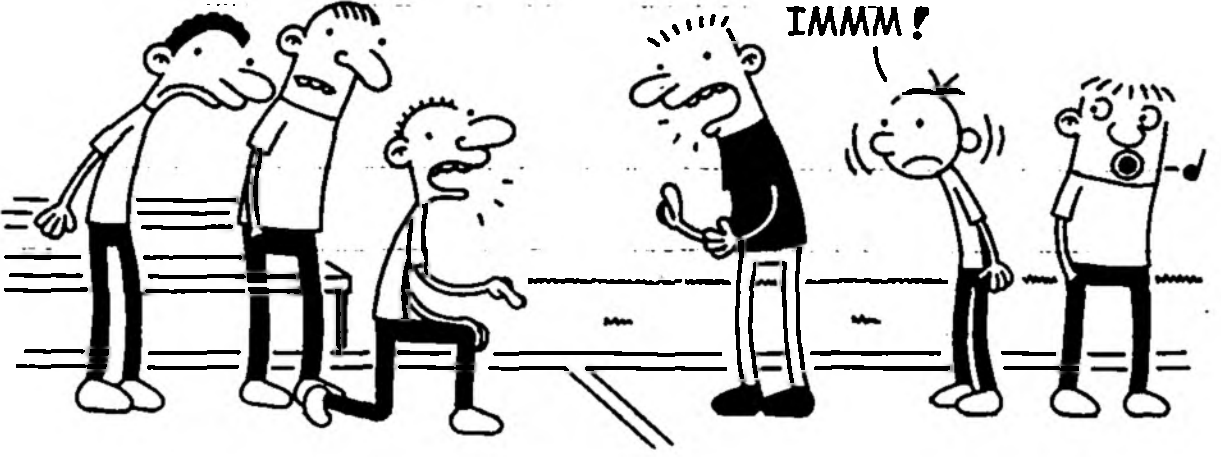
Henüz beş saniye bile geçmemişti ki biri Peynir'in artık asfaltın üzerinde olmadığını fark etti.

Herkes toplanıp Peynir'in eskiden durduğu yere baktı. Kimse onun birdenbire kaybolduğuna inanamıyordu!

İnsanlar çılgın teoriler üretmeye başladılar. Biri, Peynir'in birden ayaklanıp gitmiş olabileceğini bile söyledi!

Çenemi tutmak için çok çaba sarf ettim. Rowley orada olmasaydı, sessiz kalabilir miydim bilmiyorum,

Kalabalığın arasında, önceki gün Rowley ile beni kışkırtan iki oğlan da vardı. Bu yüzden birilerinin bu olaylar arasında bağlantı kurması ve işin içinde bizim olduğumuzu anlaması an meselesi.

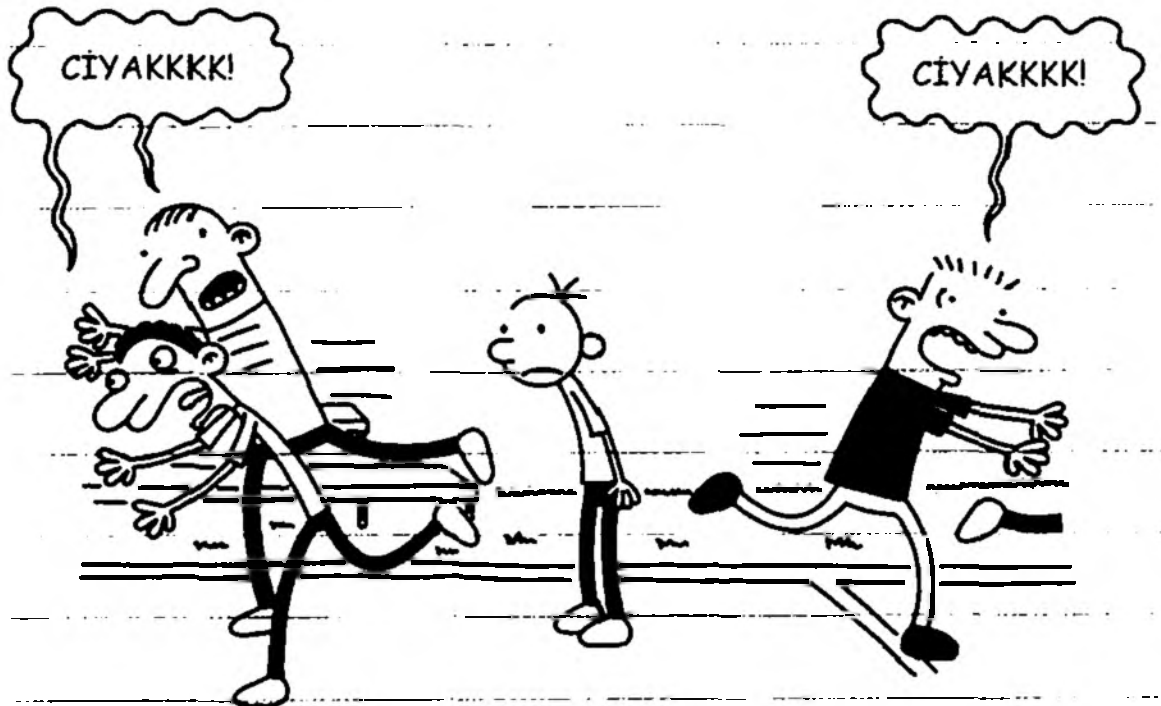
Rowley paniğe kapılmaya başlamıştı. Eh onu suçlayamam tabii. Peynir'in ortadan kaybolmasıyla ilgili gerçek ortaya çıkarsa, Rowley biterdi! Şehri, hatta ülkeyi terk etmesi gerekirdi!

İşte bunları düşününce konuşmaya karar verdim.

Herkese, Peynir'e ne olduğunu bildiğimi söyledim. Onu asfaltın üzerinde gördükçe midemin bulandığını, bu yüzden ondan bir an önce kurtulmak istediğimi anlattım.

Bir an herkes donup kaldı. Yaptığım şey için bana teşekkür edeceklerini sandım ama yanılmışım!

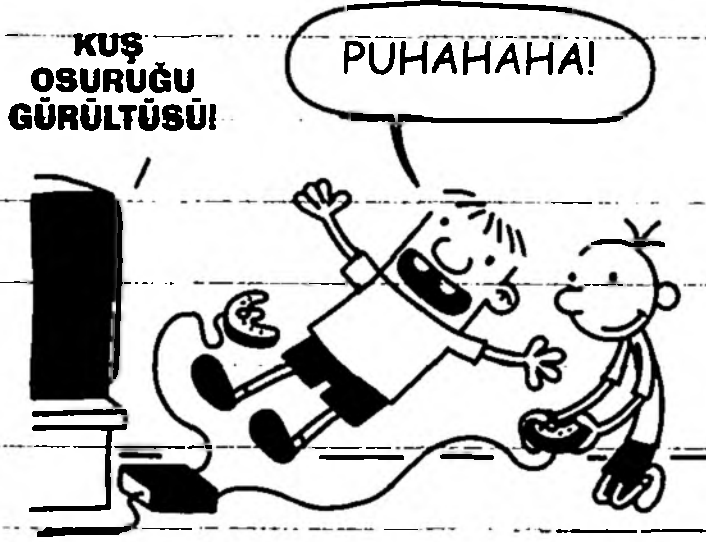
Keşke öykümü biraz daha farklı anlatsaydım! Çünkü Peynir'i oradan alıp atmış olmam ne anlama geliyordu? Peynir Değdir'de ebeydim artık!

HAZİRAN

Cuma

Rowley geçen hafta onun için yaptığım şeyi takdir etse de bunu söylemiyor. Ama okuldan sonra yine birlikte takılmaya başladık. Yani sanırım normale döndük.

Aslında itiraf edeyim, Peynir Değdir'de ebe olmak o kadar da kötü bir şey değilmiş.

Böylece Beden Eğitimi dersinde dans etmekten kurtuldum çünkü kimse benimle eş olmak istemedi. Öğlenleri de yemeklerimi kocaman bir masada, tek başıma, rahat rahat yedim.

Bugün okulun son günüydü. Sekizinci dönemin yıllıklarını dağıttılar.

Hemen "Sınıfın En'leri" sayfasını açtım. Ve şu resimle karşılaştım:

SINIFIN EN SOYTARISI

Rowley Jefferson

Tek söyleyebileceğim şu: Bedava bir yıllığa sahip olmak isterseniz, kantindeki çöp kutusunu karıştırabilirsiniz.

Tamam, Rowley Sınıfın En Soytarısı seçilmiş olabilir. Ama bu yüzden fazla şişinmeye kalkarsa, ona'i yiyenin o olduğunu hatırlatmak zorunda kalırım!

Daha önce de söylediğim gibi, bir gün çok ünlü olucam, ama şimdilik bir gerizekalılar ordusuyla okula tıklılmak zorundayım!

Çocuk olmak zor iştir. Hiç kimse bunu, kendini birdenbire henüz gelişimini tamamlayamamış "ufaklıklarla" her gün tıraş olmak zorunda olan "azmanların" aynı sıraları paylaştığı ortaokulda bulan Greg Heffley'den iyi bilemez.

SAFTIRIK'IN GÜNLÜĞÜ'nde, yazar ve illüstratör Jeff Kinney bizi çok ilginç bir kahramanla tanıştırıyor. Greg'in de günlüğünde söylediği gibi:

Kimse benden "Sevgili Günlük, bugün kendimi şöyle hissediyorum," filan yazmamı beklemesin! İşte o kadar!

Greg Heffley'in maceraları sizi çok eğlendirecek!

facebook.com/SaftirikGreg
facebook.com/EpsilonYayinevi

twitter.com/EpsilonYayinevi

www.epsilonyayinevi.com

online alışveriş: **yenisoyfa**
mail.com.tr